

CONTROVÈRSIA DELS SERVEIS VETERINARIS A BAIX COST: LA CAMPANYA DE LA CIPAC

Deontologia i Veterinària Legal

Ainhoa Bustamante

Jaume Rovira

Kseniya Taran

17 de gener del 2014

ÍNDEX

1. Presentació del treball i agraïments.....	p. 3
2. Introducció.....	p. 4
3. La campanya de la CIPAC.....	p. 6
3.1 Recull de dades.....	p. 8
3.1.1 Campanya 2012.....	p. 8
3.1.2 Campanya 2013.....	p. 8
4. Les parts implicades.....	p. 9
4.1. La CIPAC.....	p. 9
4.1.1 Objectius i arguments.....	p. 9
4.1.2. Situació de l'abandonament a Espanya.....	p. 9
4.1.3. Entrevista a Alba Jornet.....	p. 13
4.2. El Col·legi de Veterinaris.....	p. 16
4.2.1. Crítiques a la campanya.....	p. 16
4.2.2. Entrevista a Elena Oller.....	p. 17
4.2.3. Entrevista a Francesc Olives.....	p. 19
4.3. El paper de l'Ajuntament de Barcelona.....	p. 21
4.4. Els veterinaris.....	p. 22
4.4.1. Veterinaris que han participat en la campanya.....	p. 22
4.4.2. Veterinaris que no han participat en la campanya.....	p. 29
4.5. Els propietaris.....	p. 30
5. Discussió i conclusions.....	p. 38
6. Referències.....	p. 41
7. Annexes.....	p. 42

1. PRESENTACIÓ DEL TREBALL I AGRAÏMENTS

Abans de res, voldríem que constés el nostre profund agraïment a la Comissió Interlocutora de Protectores d'Animals de Catalunya (CIPAC), al Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona (COVB), a l'Oficina de Protecció d'Animals de Barcelona (OPAB) i a tots aquells veterinaris i propietaris que ens han dedicat el seu temps i han fet possible la redacció d'aquest treball.

La idea principal per a la seva elaboració va ser l'ètica que envolta a la prestació de serveis veterinaris a *low cost* o gratuïts. Però ràpidament vam veure que era un tema molt ampli i difícil d'aprofundir amb precisió, i per això vam escollir centrar-nos en un cas verídic que porta en discussió (per motius ètics, legals i econòmics) des de fa dos anys pel COVB i la CIPAC: una campanya organitzada un cop l'any per la CIPAC on els veterinaris rebaixen els seus honoraris per facilitar l'adquisició dels serveis d'esterilització i d'identificació amb microxip d'animals de particulars.

En aquest treball no es pretén jutjar ni arribar a una resolució única del cas, sinó exposar els motius i raons de cada part i elaborar una discussió des del punt de vista de la deontologia i la veterinària legal. Durant la realització del mateix, i tot i intentar mantenir la imparcialitat en el recull d'informació, hem tingut la oportunitat de poder parlar amb totes les parts implicades en el conflicte i, per tant, poder arribar comprendre el cas des del punt de vista de cadascú.

Encara que els Col·legis Oficials de Veterinària intenten elaborar un Codi Deontològic comú i únic, en realitat l'ètica professional és un conjunt de decisions i actuacions molt subjectives i personals davant de diferents conflictes que es poden anar presentant davant de la vida professional. I, tot i que nosaltres encara no ens hem hagut d'enfrontar a aquest tipus de situacions, aquest treball ens ha donat la oportunitat de començar a construir una part de la nostra futura ètica professional.

2. INTRODUCCIÓ

A principis de l'any 2012 la CIPAC (Comissió Interlocutora de Protectores d'Animals de Catalunya) va realitzar la primera edició d'una campanya d'esterilització i identificació d'animals de companyia a baix cost. Els serveis eren realitzats per un conjunt de veterinaris de tot Catalunya que s'adherien lliurement a aquest projecte. La iniciativa va causar un conflicte entre el Consell i el Col·legi, per una banda, i les protectores d'animals, per una altra. Entre el col·lectiu de professionals veterinaris es van observar dues postures diferenciades i contràries: una part dels veterinaris es van adherir a la campanya i una altra part es va mostrar totalment en contra.

El Consell General de Col·legis Veterinaris d'Espanya és l'òrgan representatiu i coordinador dels Col·legis Oficials Veterinaris d'Espanya i té, entre d'altres, la funció d'elaborar els reglaments de règim intern dins de les seves competències per tal d'homogeneïtzar la matèria a tractar entre els veterinaris professionals i aconseguir una igualtat en el tractament dels veterinaris independentment del territori autònom on es trobin.

L'establiment d'un codi deontològic professional uniforme en tot el territori estatal no pretén més que establir uns principis ètics per a l'exercici de la professió veterinària, a partir dels quals cada veterinari ajustarà els seus a la seva pràctica. Aquest codi també servirà de referència als òrgans encarregats d'exigir la responsabilitat civil, penal o disciplinària en aquells casos que facin al·lusió a conceptes ètics o a la correcta conducta professional.

La legislació que marca l'exercici de la professió veterinària es troba compresa en la Llei de l'Estatut de Treballadors General, i aquest codi en cap cas no vol entrar en conflicte amb els drets i deures que es troben recollits en ella.

La Organització Veterinària Espanyola és l'encarregada de difondre aquest codi deontològic i ha d'esforçar-se en fer-lo respectar, desenvolupar i promocionar.

Els pilars en els quals s'assenta la deontologia veterinària són:

1. La producció animal i el control de tots els productes d'origen animal i vegetal, dins de la seva competència, que proporcionen a l'home aliments sense risc de transmissió de malalties infeccioses o contagioses i parasitàries, així com la de residus o compostos químics que puguin alterar la seva salut.
2. La protecció de la salut animal, evitant i controlant l'aparició de malalties infeccioses i contagioses o parasitàries que posen en perill la salut de l'home, la producció animal i l'equilibri de les espècies animals.
3. La protecció de la salut animal davant de productes químics que atempten contra la seva vida i qualitat de vida, posant en risc l'equilibri de les espècies, la biodiversitat i el medi ambient.
4. La identificació animal, l'emissió i la recepció de certificats per a la circulació, intercanvi o exportació i importació d'animals i dels seus productes per a ús i consum humà, facilitant així la transparència de les transaccions comercials i la protecció del consumidor.
5. La protecció de la vida, salut, dignitat i benestar animal.

El Codi consta d'una Exposició de Motius, quaranta articles distribuïts en quinze capítols, dues disposicions finals i una derogatòria.

- Capítol I: Definició i àmbit de l'aplicació veterinària (articles 1 a 3).
- Capítol II: Principis deontològics generals. Secret professional (articles 4 a 8).
- Capítol III: Deures dels veterinaris i les modalitats de l'exercici professional (articles 9 i 10).
- Capítol IV: Relaciones de la Organització Col·legial Veterinària (articles 11 a 13).
- Capítol V: Relacions entre diferents Corporacions integrades en la Organització Col·legial Veterinària Espanyola (articles 14 a 16).
- Capítol VI: Relacions amb els clients (articles 17 a 22).
- Capítol VII: Activitats professionals en explotacions ramaderes, escorxadors i altres centres productors (article 23).
- Capítol VIII: Relacions dels veterinaris entre sí i amb altres professionals sanitaris (articles 24 a 26).
- Capítol IX: Exercici veterinari en comú (articles 27 i 28).
- Capítol X: Exercici de la professió a càrrec de les administracions públiques i incompatibilitats (article 29).
- Capítol XI: Honoraris professionals (article 30).
- Capítol XII: La publicitat (article 31).
- Capítol XIII: Les certificacions, informes, dictàmens, receptes i altres documents (articles 32 a 35).
- Capítol XIV: La deontologia professional en l'àmbit de la investigació (articles 36 i 37).
- Capítol XV: Les publicacions (articles 38 a 40).

Tot i que el Codi Deontològic complet aprovat el setze de desembre del 2006 per l'Assemblea General de Presidents del CGCVE s'adjunta en l'*Annex I*, per a aquest cas destaquem l'article 30, corresponent al capítol XI:

1. El veterinari en el seu exercici professional té dret a ser remunerat d'acord amb la importància del servei prestat i la seva pròpia competència i qualificació professional. El veterinari no condicionarà el cobrament dels seus honoraris a l'eficàcia de l'actuació professional.
2. En la fixació dels seus honoraris, el veterinari haurà de tenir en compte la tarifa d'honoraris orientatiu del Col·legi, si hi hagués; la importància dels serveis prestats; les circumstàncies particulars de cada cas; i la seva pròpia competència.
3. El veterinari s'abstindrà de realitzar actuacions o de prestar serveis per sota del preu de cost. En cas de dubte, serviran com referència els establerts per Col·legi Oficial de Veterinaris de la Província.
4. El veterinari no podrà rebre honoraris per actes no realitzats.
5. El veterinari està obligat a informar al client dels seus honoraris abans de realitzar prestació professional, en el cas de ser-li sol·licitats, subministrant l'oportú pressupost.

Actualment, no hi ha una recomanació de preus fixats pel Col·legi de Veterinaris de Barcelona, de manera que regeix una llei de lliure competència.

3. LA CAMPANYA DE LA CIPAC

Al desembre de l'any 2011, la Comissió Interlocutora de Protectores d'Animals de Catalunya (CIPAC) va organitzar una campanya d'esterilització i identificació de mascotes a baix preu que duraria des del 20 de febrer fins el 30 d'abril del 2012. La participació dels veterinaris era totalment voluntària i ells mateixos havien d'afrontar unilateralment la reducció en el preu. Per tal d'informar als veterinaris, el 23 de desembre es va distribuir la "Proposta per a veterinaris de la campanya d'identificació, esterilització i adopció en clíniques i centres veterinaris de Barcelona". En aquesta, s'explicava l'objectiu de la campanya i s'inclouïa una "Proposta de tarifari aplicable a tots els centres veterinaris col·laboradors", que marcava els preus que havien de fixar els veterinaris col·laboradors durant la campanya, així com també una explicació de la tècnica quirúrgica que haurien d'emprar.

El dia 29 de desembre va ser quan el Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona (COVB) i el Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya (CCVC) van tenir la primera notícia de la campanya. Segons el "Comunicat conjunt del Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya (CCVC) i el Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona (COVB) davant la 'PROPOSTA PER A VETERINARIS DE LA CAMPANYA D'IDENTIFICACIÓ, ESTERILITZACIÓ I ADOPCIÓ'", emès el dia 5 de gener de 2012 (*Annex II*), el CCVC i el COVB es van posar en contacte amb la CIPAC tan bon punt es van assabentar de l'existència de la campanya per tal de traslladar la seva queixa i oposició al seu contingut. Els arguments principals eren els següents:

- *Que la "Proposta de tarifari aplicable a tots els centres veterinaris col·laboradors" que s'inclou en el comunicat de data 23.12.2011 elaborat per la CIPAC, amb la finalitat declarada de 'no fomentar la lliure competència', podia ser contrària a la legislació vigent en matèria de defensa de la competència.*
- *Que la referida "Proposta de tarifari aplicable" era així mateix inacceptable ja que suposava ignorar el principi de llibertat que regeix en matèria d'honoraris professionals, sense que CIPAC tinguí competències de cap classe per fixar el preu que els veterinaris poden cobrar per les seves actuacions professionals.*
- *Que tampoc resulta admissible que s'indiqui als professionals veterinaris la manera com han de realitzar les esterilitzacions dels animals, sinó que s'ha de respectar el criteri que per a cada cas consideri més adequat el veterinari.*

El dia 2 de febrer de 2012 va tenir lloc una reunió entre representants de la CIPAC i de la FADA, per una banda, i del CCVC i COVB per una altra. Durant aquesta, el Consell i el Col·legi van transmetre les seves queixes sobre la campanya i van demanar a la CIPAC una rectificació sobre els primers plantejaments de la campanya, amb la qual cosa la CIPAC es va comprometre a emetre un nou comunicat aclaridor.

La CIPAC va emetre el nou comunicat al CCVC i al COVB el dia 4 de gener (*Annex III*), comproment-se també a fer-lo arribar a les clíniques i centres veterinaris. En aquest nou comunicat s'esclarien els següents punts:

- *Ni el Consell de Col·legis de Veterinaris de Catalunya ni el Col·legi de Veterinaris de Barcelona no tenien coneixement previ del contingut d'aquesta campanya, doncs la mateixa està essent gestionada per l'Associació CIPAC. Davant l'elevat índex*

d'abandonament, la campanya té com a objectiu reduir, a curt termini, el volum d'abandonaments a la província de Barcelona a través de l'esterilització i la identificació d'animals. Volem deixar expressa constància de que hem rebut les oportunes queixes i oposició d'ambdues institucions als termes del nostre comunicat de 23-12-2011 anunciant la referida campanya.

- *La proposta de tarifes que es varen fixar al primer comunicat eres orientatives i havien estat contrastades amb els professionals veterinaris que col·laboren habitualment amb les entitats protectores adherides a la CIPAC arreu de Catalunya. Aquesta primera proposta resta sense efecte de cap tipus, doncs reconeixem que són els professionals veterinaris els que lliurement acorden amb els seus clients l'import dels seus honoraris. En tot cas CIPAC podrà informar als potencials clients dels preus que cada veterinari adherit estableixi de forma lliure i voluntària.*
- *Pel que fa al tipus de cirurgia d'esterilització expressada al primer comunicat i, després d'haver estat assessorats per professionals, confirmem que la decisió d'aconsejar un tipus d'intervenció quirúrgica o una altra, serà a criteri exclusiu del centre veterinari que, com a professional, és qui millor pot assessorar al potencial client.*
- *La CIPAC difondrà la campanya per tots els canals de comunicació possibles, fent ressò dels centres veterinaris adherits per tal que els potencials clients puguin decidir el professional al que volen portar el seu animal.*
- *La finalitat de la campanya, a més de contemplar la identificació i l'esterilització d'animals, és sobre tot informativa, i pretén pal·liar la problemàtica actual respecte als abandonaments, mitjançant una coordinació dels diferents organismes que participen en l'objecte de garantir la protecció dels animals.*

Donat l'elevat nombre de clíniques de petits animals que es van sumar a la iniciativa (9 dies després del seu inici ja hi havia inscrits més de 80 centres de la província de Barcelona), la Junta de Govern del COVB va mantenir una reunió l'1 de març amb els tres comitès assessors afectats per la campanya: clíniques, protecció dels animals de companyia i deontologia. Es va acordar fer un comunicat recordatori als col·legiats sobre la mancança de suport de la campanya per part del COVB i el Consell. El dilluns 5 de març es va enviar el comunicat a tots els col·legiats de Barcelona i des del Consell es va remetre també a la resta de Col·legis de Catalunya (*Annex IV*).

En aquest nou comunicat es recordava als professionals veterinaris que la campanya no havia tingut en cap moment suport oficial ni des del COVB ni des del Consell, ja que no es feia sota el paraigua d'un acord institucional. Ja que la CIPAC continuava amb el seu projecte de manera unilateral, se subratllava que la participació a la iniciativa d'aquesta era totalment voluntària, que els preus s'havien de pactar entre veterinari i client, i que els actes veterinaris a realitzar havien d'estar sota el criteri veterinari.

3.1 RECULL DE DADES

3.1.1 CAMPANYA 2012 (20/2-30/4)

ESPÈCIE	NOMBRE ANIMALS intervinguts a Catalunya	NOMBRE ANIMALS intervinguts a Barcelona
FURA ♂	12	1
FURA ♀	22	7
GAT	515	160
GATA	1206	391
GOS	1104	327
GOSSA	1542	436

Nº VETERINARIS ADHERITS	Nº TOTAL ACTUACIONS VETERINÀRIES	Nº IDENTIFICACIONS	Nº CASTRACIONS
100	7237	2836	4401

3.1.2 CAMPANYA 2013 (6/3-31/5)

ESPÈCIE	NOMBRE ANIMALS intervinguts a Catalunya
FURA ♂	8
FURA ♀	12
GAT	636
GATA	1338
GOS	1574
GOSSA	2149

Nº VETERINARIS ADHERITS	Nº TOTAL ACTUACIONS VETERINÀRIES	Nº IDENTIFICACIONS	Nº CASTRACIONS
150	8836	3119	5717

4. LES PARTS IMPLICADES

En aquest apartat es pretén intentar desglossar el conflicte des de totes les parts implicades, analitzant els arguments de cadascú.

4.1. LA CIPAC

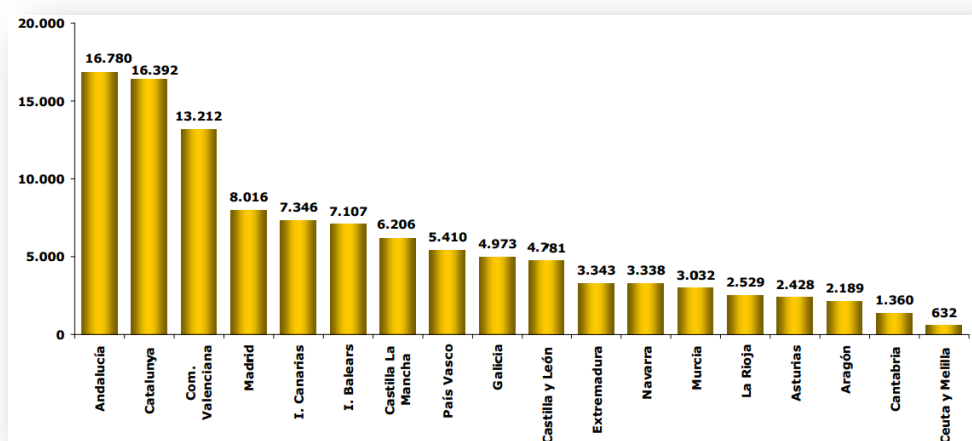
4.1.1. OBJECTIUS I ARGUMENTS

Segons la CIPAC, "la finalitat de la campanya, a més de contemplar la identificació i l'esterilització d'animals, és sobre tot informativa, i pretén pal·liar la problemàtica actual respecte als abandonaments, mitjançant una coordinació dels diferents organismes que participen en l'objecte de garantir la protecció dels animals".

En els següents punts es detalla per què és alarmant la situació d'animals abandonats a Espanya i, concretament, Catalunya. A més, adjuntem una entrevista realitzada a l'Alba Jornet, secretària de la CIPAC, on intenta aclarir els malentesos generats per la campanya i la postura de la Fundació.

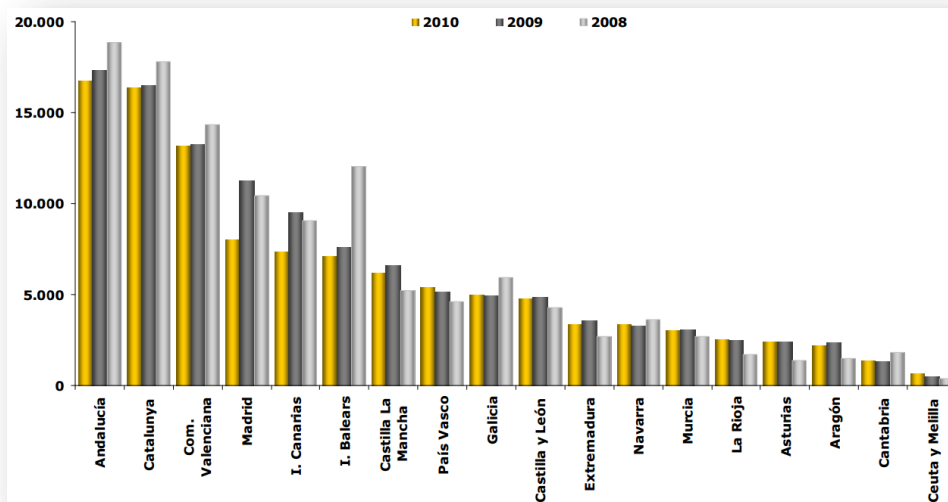
4.1.2. LA SITUACIÓ DE L'ABANDONAMENT A ESPANYA I CATALUNYA

La motivació de la campanya del CIPAC va ser una realitat social que és l'abandonament d'animals. El fet de reduir el preu de la identificació i l'esterilització d'animals de companyia motiva els propietaris amb limitacions econòmiques a identificar i castrar les seves mascotes. Amb això s'aconsegueix, a mig termini, un menor nombre d'animals als centres de recollida. Per entendre la veritable importància que representa el problema de l'abandonament, és interessant fer un cop d'ull a les estadístiques que es realitzen sobre el tema. Les dades que exposem són les obtingudes de l'Estudi Fundació Affinity sobre l'abandonament d'animals de companyia l'any 2010 (*Annex V*) a partir de 1059 entitats (307 protectores i 752 ajuntaments de més de 10.000 habitants).

L'any 2010 es va recollir un total de **109.074 gossos** en tot el territori espanyol. Catalunya és la segona comunitat autònoma on més gossos es van recollir, amb un total de 16.392 animals (un 15% del total).

Respecte a la comparació de comunitats des del 2008, s'observa que Catalunya no presenta una disminució amb el temps gaire marcada.

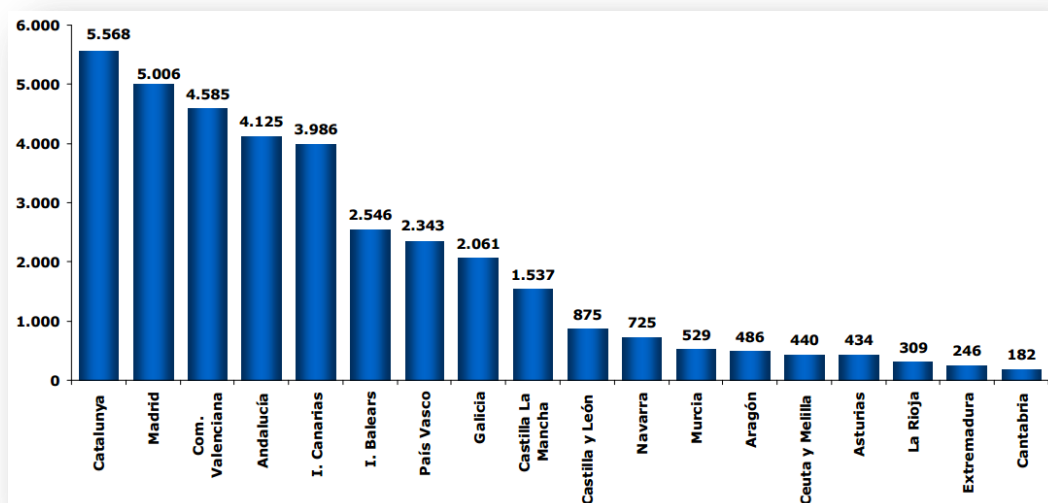

Quant a la ràtio de gossos recollits per cada 1.000 habitants, Catalunya no va patir cap modificació respecte a l'any anterior (2,2 ambdós anys), i seguia estant una mica per sota de la xifra espanyola (2,3).

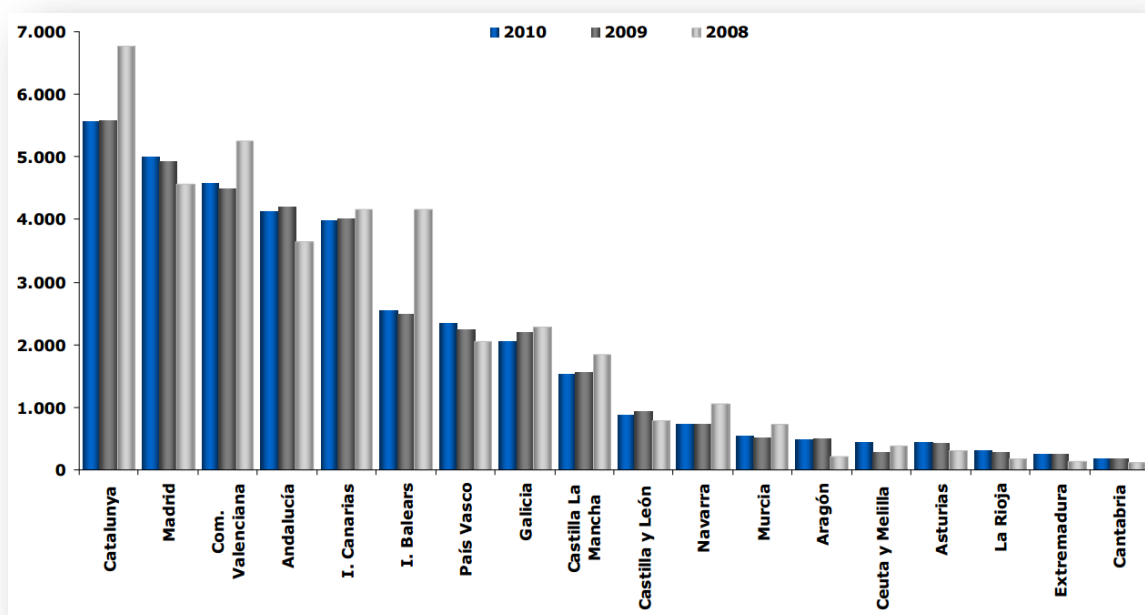
	Perros 2010	Pobl. 2010	Perros recogidos por cada 1.000 hab.	
			2010	2009
La Rioja	2.529	322.415	7,8	7,7
I. Balears	7.107	1.106.049	6,4	6,9
Navarra	3.338	636.924	5,2	5,2
Ceuta y Melilla	632	156.613	4,0	3,2
I. Canarias	7.346	2.118.519	3,5	4,5
Extremadura	3.343	1.107.220	3,0	3,2
Castilla La Mancha	6.206	2.098.373	3,0	3,2
Com. Valenciana	13.212	5.111.706	2,6	2,6
País Vasco	5.410	2.178.339	2,5	2,4
Cantabria	1.360	592.250	2,3	2,3
Asturias	2.428	1.084.341	2,2	2,2
Cataluña	16.392	7.512.381	2,2	2,2
Murcia	3.032	1.461.979	2,1	2,1
Andalucía	16.780	8.370.975	2,0	2,1
Castilla y León	4.781	2.559.515	1,9	1,9
Galícia	4.973	2.797.653	1,8	1,8
Aragón	2.189	1.347.095	1,6	1,8
Madrid	8.016	6.458.684	1,2	1,8
ESPAÑA	109.074	47.021.031	2,3	2,5

Pel que fa als gats, el nombre total de recollits durant l'any 2010 va ser de **35.983 gats**.

En aquest cas Catalunya és la comunitat autònoma amb major nombre de gats recollits, amb un total de 5.568 animals (15.5% del total).

Quant a la comparació de comunitats des del 2008, el nombre de gats recollits a Catalunya va patir una reducció significativa des de l'any 2008, però seguia mantenint-se al capdavant de la resta de comunitats.

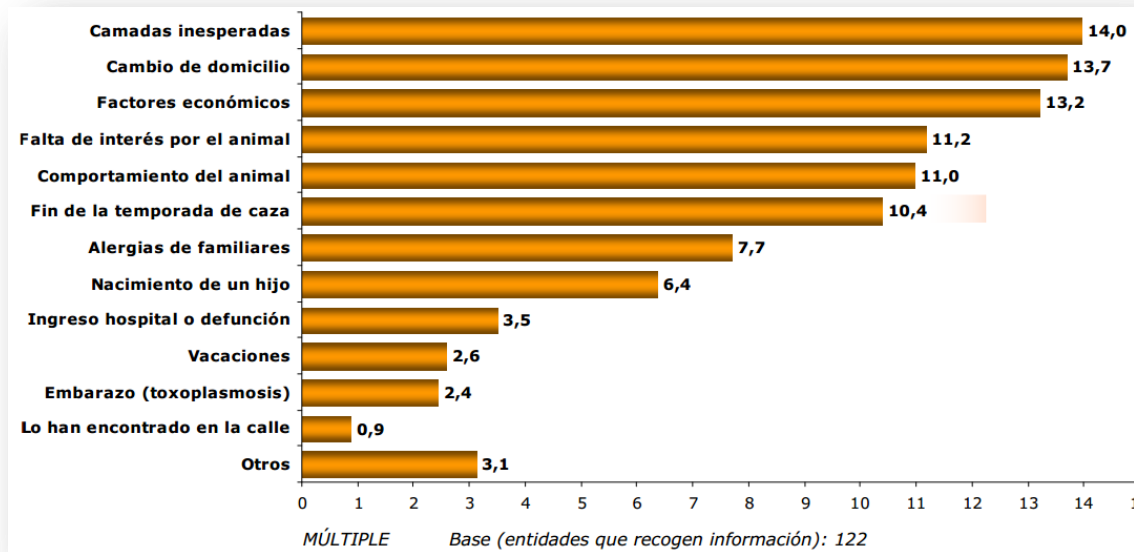

Pel que fa a la ràtio de gats recollits per cada 1.000 habitants, Catalunya va disminuir una mica respecte l'any anterior (7,5 l'any 2009 envers 7,4 al 2010), i tenia un valor lleugerament inferior a la xifra espanyola, que era de 7,7.

	Gatos 2010	Pobl. 2010	Gatos recogidos por cada 10.000 hab.	
			2010	2009
Ceuta y Melilla	440	156.613	28,1	18,5
I. Balears	2.546	1.106.049	23,0	22,7
I. Canarias	3.986	2.118.519	18,8	19,1
Navarra	725	636.924	11,4	11,7
País Vasco	2.343	2.178.339	10,8	10,4
La Rioja	309	322.415	9,6	8,8
Com. Valenciana	4.585	5.111.706	9,0	8,8
Madrid	5.006	6.458.684	7,8	7,7
Catalunya	5.568	7.512.381	7,4	7,5
Galicia	2.061	2.797.653	7,4	7,9
Castilla La Mancha	1.537	2.098.373	7,3	7,4
Andalucía	4.125	8.370.975	4,9	5,1
Asturias	434	1.084.341	4,0	3,8
Murcia	529	1.461.979	3,6	3,6
Aragón	486	1.347.095	3,6	3,7
Castilla y León	875	2.559.515	3,4	3,7
Cantabria	182	592.250	3,1	3,0
Extremadura	246	1.107.220	2,2	2,3
ESPAÑA	35.983	47.021.031	7,7	7,7

Una dada esperançadora és la del percentatge de gossos recollits que portaven microxip: l'any 2010 era un 31,2%, que és un percentatge superior als tres anys anteriors (18,4% al 2007; 23,8% al 2008 i 25,4% al 2009). Per contra els gats amb microxip van representar només un 4,6%, que és una xifra baixa, però lleugerament superior als anteriors anys (3,3% al 2007 i al 2008; i 3,5% al 2009). Lamentablement no hem aconseguit trobar dades estadístiques sobre les principals causes de no identificació dels animals amb microxip. Tot i així, és molt probable que un dels principals motius sigui el seu cost: en funció del centre veterinari, pot costar al voltant de 40-50€. És per això que, en aquest aspecte, una estratègia consistent en rebaixar el preu de la identificació dels animals pot ser una mesura eficaç.

Una de les dades més interessants pel cas que ens ocupa, és la dels motius per l'abandonament dels animals. S'observa que el principal motiu d'abandonament (representa el 14% dels casos) són les cadellades no desitjades. Tenint en compte que és el motiu més important i que és dels pocs sobre els que es pot actuar directament, sembla sensat incidir justament en aquest punt. La campanya d'esterilització organitzada per la CIPAC té l'objectiu, precisament, d'intentar reduir el pes que tenen les cadellades inesperades entre el total d'animals abandonats a l'estat espanyol.

Una altra xifra interessant a tenir en compte és la despesa que genera cada animal abandonat: el pressupost inicial mig per l'any 2010 de les entitats era de 48.655€, i el pressupost inicial mig per animal va ser de 187€. Per altra banda, el cost que generen els animals abandonats a l'Ajuntament és d'uns 60 milions d'euros per any. Totes aquestes dades no fan més que reafirmar la importància que té l'abandonament d'animals en l'àmbit social i econòmic. És per això que es fa tan necessari prendre les màximes mesures el més eficients possibles per tal d'intentar erradicar el problema des de les arrels.

4.1.3. ENTREVISTA A ALBA JORNET

L'Associació Comissió Interlocutora de Protectores d'Animals de Catalunya (CIPAC) és una entitat sense afany de lucre inscrita al Registre d'Entitats de la Generalitat de Catalunya. L'entitat neix oficialment el 28 de març de 2011 però treballa des de finals de 2007.

La seva funció és sumar els esforços de les entitats de protecció dels animals i ser un interlocutor organitzat davant de les administracions que tenen competència directa sobre la gestió de la protecció animal. També vetlla pels interessos de les entitats de protecció i actua com a mediador davant de problemes amb administracions locals.

1. Dades entrevistat

Alba Jornet, secretària de la CIPAC (Comissió Interlocutora de Protectores d'Animals de Catalunya).

2. Qui regula les campanyes d'esterilització? Han de seguir alguna legislació?

La pràctica veterinària es regeix pel lliure mercat, de manera que cada veterinari pot triar el preu dels seus serveis. Els veterinaris poden triar lliurement si adherir-se a la campanya, així com també el preu que fixen, sempre que estigui per sota del màxim estipulat per nosaltres.

3. Hi ha subvencions públiques? A què es destinen?

En la primera edició de la campanya "Milers de Raons per fer-ho", l'any 2012, l'Ajuntament de Barcelona va atorgar una subvenció de 12.000€. Aquests diners es van destinar, principalment, a difondre la campanya en diversos mitjans (ràdio, premsa, etc.) i també al manteniment d'una pàgina web per la campanya i la contractació d'un periodista especialitzat per tal de donar-la a conèixer entre el públic.

Per la segona edició de la campanya, l'any 2013, no es va obtenir cap subvenció pública, de manera que, en vista de l'èxit de la primera edició, la Fundació va invertir-hi 22.000€.

4. De quina manera es decideixen els preus dels serveis oferts en aquesta mena de campanyes?

Després de reunir-se amb l'Autoritat Catalana de Competències, es va decidir que la CIPAC podia marcar un preu màxim per tal de decidir quins veterinaris s'adheririen a la campanya. Cal dir que la CIPAC només estableix un preu màxim per la cirurgia, de manera que el cost de la medicació, analítiques, etc. no està inclòs. El veterinari és qui decideix els preus que posa, i per tant els preus entre diferents clíniques varien i es recomana als propietaris demanar un pressupost exacte a diferents clíniques per tal de poder triar la que més se li ajusti.

5. Es comprova d'alguna manera la posició econòmica dels propietaris que s'hi beneficien?

Aquest aspecte de la campanya ha estat malinterpretat, perquè en realitat aquesta campanya estava destinada a tothom. El seu objectiu és que s'esterilitzi i s'identifiqui amb xip el màxim nombre d'animals possible, independentment de la posició econòmica dels propietaris. Igualment, en cas que la campanya s'hagués volgut adreçar només a propietaris sense recursos, això hagués sigut molt difícil de comprovar donat l'altíssim nombre de propietaris que s'hi inscriuen. En el cas dels veterinaris que decideixen mantenir els preus de campanya durant tot l'any, aquesta qüestió és més fàcil perquè ells sí que poden "filtrar" els propietaris exigint-los, per exemple, un document que demostrï que es troben a l'atur. Però, com he dit abans, en el cas d'aquesta campanya això seria difícilíssim de fer, a banda que no és l'objectiu que perseguim.

6. Creu que els veterinaris s'adhereixen a la campanya preferentment per motius econòmics (guanyar clients) o per motius ètics?

La veritat és que hi ha de tot. En part és una acció altruista, però alhora ajuda molt a guanyar clients. Hi ha molts veterinaris que ens han agraït l'haver organitzat aquesta campanya perquè els ha suposat molts ingressos. És veritat que esterilitzant a baix preu tenen menys beneficis per cada intervenció, però el fet de tenir tantes intervencions acaba compensant.

7. Per quins motius creu que no s'adhereixen alguns veterinaris?

Han sorgit diferents motius. El COVB va criticar que aquesta campanya fomentava la tinença no responsable, però nosaltres no entenem aquest argument, perquè en realitat la campanya fomenta justament el contrari: la gent va a xipar i esterilitzar el seu animal. Hi ha un argument que diu que la gent s'animarà a comprar gossos i gats perquè saben que durant la campanya els podran esterilitzar a un preu molt baix. Nosaltres creiem que és molt poc probable que algú decideixi comprar-se un gos només perquè el podrà castrar més barat. A més, la majoria de propietaris que es beneficien de la campanya ho fan perquè tenen el seu animal des de fa temps, però ara mateix es troben en una situació econòmica complicada. Si no hi hagués la campanya, la seva única sortida seria deixar l'animal en una protectora, i això és precisament el que busquem evitar. Les protectores som els més afectats pels abandonaments dels animals, per això tenim molt més interès en posar-hi mesures que la major part del col·lectiu veterinari.

L'altre gran argument és dir que, com que els veterinaris cobren menys per la cirurgia, la faran malament amb materials de poca qualitat, una tècnica no adequada, etc. Contra això podem dir que, en realitat, els propis veterinaris són els més interessats en fer-ho tot correctament, perquè si no, el client no voldrà quedar-se a aquella clínica. A més, si hi hagués algun problema, la responsabilitat seria del veterinari i no de l'associació que organitza la campanya.

Un altre motiu que es va sentir després de la primera campanya va ser que, durant la mateixa, no es va registrar un augment dels nous xipatges. Això té una explicació molt senzilla, i és que molts veterinaris es van esperar al final de la campanya per enviar els papers de tots els animals que havien xipat. A més a més, des que es reben els documents de l'animal, es triga un temps a introduir les seves dades al registre. Tot això indica que, per fer-se una idea de la quantitat d'animals que es van xipar durant la campanya, no s'han de tenir en compte els registraments produïts durant la mateixa, sinó els dels mesos posteriors. De fet a la primera campanya es van xipar un total de 2836 animals a tot Catalunya.

8. Creu que aquestes campanyes poden originar conflictes entre els veterinaris? Creu que poden desprestigiar la professió veterinària?

Com ja he comentat, sempre que hi ha actuacions noves dins d'un camp, poden sorgir petits conflictes que es van resolent amb el temps, o que al final s'habituen. Entre els veterinaris crec que hi ha un respecte i, tenint en compte que les campanyes són voluntàries, no tenen perquè discutir-se entre ells, donat que són lliures de fer el que vulguin. Sempre hi haurà veterinaris que són col·legues entre ells i d'altres que tindran les seves discrepàncies, però això ja no és només a nivell de campanyes, sinó que és en general i no es pot evitar. Tothom té els seus criteris i les seves maneres de pensar.

Respecte a la segona pregunta: no, no crec que les campanyes desvirtuïn la professió. Al contrari, el fet d'apropar més la gent als veterinaris amb campanyes ajuda a netejar la imatge que algunes persones poden tenir dels veterinaris, donat que veuen que no poden assumir les despeses dels serveis veterinaris actualment i que tenen veterinaris disposats a col·laborar en situacions de crisi com l'actual. Molts dels animals que entren en campanya no havien estat mai abans en un veterinari, per tant és bo per la professió i pels animals.

4.2. EL COL·LEGI OFICIAL DE VETERINARIS

4.2.1. CRÍTiques A LA CAMPANYA

La posició del Consell i del Col·legi ha sigut molt clara en tot moment: ambdós organismes s'han oposat frontalment a la campanya de la CIPAC i han manifestat que no hi donen el seu recolzament. Si s'analitza la informació disponible sobre l'assumpte, els arguments que sustenten la seva postura es poden resumir en els següents punts:

Un dels principals motius plantejats pel Consell i el Col·legi en contra de la campanya és que, en certa manera, es podria entendre que no fomenta la tinença responsable. A la pàgina web del Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya es va publicar el dia 6 de març de 2012 una notícia titulada “Una campanya que no fomenta la tinença responsable”. Un fragment d'aquesta notícia exposa el següent:

“La campanya endegada per la CIPAC, segons la informació publicada a Internet de data 29/2/2012, s'adreça a l'atenció d'ANIMALS AMB PROPIETARI i, tot i que inicialment consta que la campanya té com a finalitat “ayudar a las personas que no disponen de suficientes recursos para poder esterilizar e identificar a sus animales”, en el formulari habilitat per què aquestes persones s'hi donin d'alta no trobem l'exigència de cap requisit per tal que acreditin la seva efectiva capacitat econòmica. Per tant, sembla que qualsevol persona, amb independència de la seva situació, pot beneficiar-se d'aquests preus”.

El problema que planteja el fet que qualsevol persona pugui inscriure's lliurement a la campanya seria per una banda, que hi hauria propietaris en relativament bona situació econòmica que s'aprofitarien dels baixos preus de la campanya, i per una altra i més important, que s'afavoririen els casos de “tinença no responsable”. Per entendre aquest últim concepte s'ha de pensar en casos de propietaris que, tot i no disposar dels suficients recursos econòmics com per poder cobrir totes les necessitats de l'animal al llarg de la seva vida, decideixen adquirir-lo per tal d'estalviar despeses a base de beneficiar-se dels preus de la campanya.

Un altre problema relacionat amb aquest aspecte seria “l'efecte espera”, que definiria els casos de propietaris que per algun motiu no s'han inscrit en la campanya i decideixen esperar fins a la pròxima per tal d'esterilitzar i identificar el seu animal. Aquest temps d'espera no existiria si el propietari no sabés des d'un principi que tindrà la possibilitat de fer-ho a baix preu en una campanya.

Un altre argument llençat des del Col·legi i el Consell és la falta de l'impacte publicitari sobre el paper del veterinari a la iniciativa. En una notícia publicada el 13 de març de 2012 a la pàgina web del Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona titulada “Darreres actuacions sobre la campanya de la CIPAC” es pot llegir el següent:

“En cap moment s'ha destacat, a l'ampli ventall de recursos publicitaris que s'han desplegat des de l'inici de la campanya, que són els veterinaris els qui assumeixen, amb els seus comptes d'explotació, la reducció de preus anunciada.”

Aquesta crítica feta pel Col·legi pretén defensar el paper i els interessos del professional veterinari. Es critica que la reducció dels preus durant la campanya ha de ser assumida unilateralment pel veterinari, sense que aquest rebi cap mena de subvenció per poder costejar la pèrdua que li suposa rebaixar el preu dels seus serveis. Si la publicitat de la campanya no inclou aquesta important informació, els propietaris no són conscients de l'impacte que té aquesta reducció de preu en l'economia dels centres veterinaris.

Una tercera preocupació que es mostra des del Consell i des del Col·legi és la de la qualitat i seguretat de les intervencions quirúrgiques realitzades durant la campanya. A la notícia “Darreres actuacions sobre la campanya de la CIPAC”, ja esmentada en el punt anterior, s'inclou el següent paràgraf:

“Des de deontologia es recorda que l'exploració, les proves preanestèsiques, el material i la tècnica quirúrgica necessàries per a una bona praxi, en cap moment han d'estar condicionades pel preu pel servei”.

El fet que el veterinari hagi d'assumir tota la rebaixa en el preu, pot comportar que alguns centres intentin estalviar despeses a base d'utilitzar un material quirúrgic de menor cost i qualitat, utilitzar tècniques anestèsiques menys costoses, etc. Des del punt de vista de la professió veterinària aquest és un fet intolerable perquè la bona praxi no pot estar mai supeditada al preu del servei.

És per això que, si s'impulsa als veterinaris a rebaixar el preu del servei, com s'ha fet en aquesta campanya, no és improbable que es produeixi mala praxi derivada d'una reducció de despeses en algun punt del procés. Si existeix el risc, es podria pensar que és més sensat no organitzar una campanya amb aquest mecanisme de funcionament.

A continuació s'adjunten entrevistes realitzades a Elena Oller i Francesc Olives, treballadors del COVB, on comparteixen la seva opinió i la del Col·legi respecte al tema.

4.2.2. ENTREVISTA A ELENA OLLER

1. Dades entrevistat

Elena Oller, responsable del departament jurídic del COVB.

2. Des del punt de vista legal, durant la realització de la campanya del CIPAC s'ha infringit alguna llei?

No, en la realització d'aquesta campanya no s'ha incomplert la llei en cap aspecte. La única cosa que podria ser il·lícita seria que els veterinaris adherits fessin mala praxis, però aquest és un risc que sempre existeix inclús fora de la campanya.

3. El Col·legi pot sancionar per algun motiu els veterinaris que decideixen adherir-se a la campanya?

No, no pot fer-ho i de fet tampoc no ha sigut la seva intenció en cap moment. És més aviat al contrari: des del Col·legi es difon el respecte cap a tots els professionals. Ja que la participació en la campanya és voluntària, el Col·legi defensa el dret de decisió individual que té cada veterinari i respecta tant aquells que van decidir participar, com els que no. La única cosa que fa el Col·legi és recordar als veterinaris que la qualitat del servei que ofereixen no pot estar condicionada pel preu que se li posa a aquest servei.

4. Quins són els principals punts en els quals està en desacord el Col·legi?

Les principals crítiques llençades des del Col·legi van ser les següents:

- El veterinari ha de tenir independència per triar les seves actuacions. Una organització aliena al veterinari, com és la CIPAC en aquest cas, no pot imposar al veterinari la manera de la qual aquest realitzi les intervencions. El propi veterinari és l'única persona qualificada per prendre decisions sobre cada cas concret.
- El protocol a seguir en la intervenció quirúrgica, que ha sigut establert mitjançant recerca científica, no hauria de ser modificat per limitacions econòmiques, i molt menys a desig del propietari. En aquesta campanya era el propietari qui podia decidir quines proves preanestèsiques volia realitzar al seu animal. Això és inacceptable perquè per poder garantir la qualitat de la intervenció, s'ha de seguir un protocol que augmenti la seguretat fins el màxim possible.
- La present campanya no fomenta la tinença responsable. El fet que els veterinaris rebaixin els preus del procediment fa que els propietaris que no tenen prou recursos com per cobrir les necessitats d'un animal s'animin a adquirir-lo.
- Un altre aspecte a considerar és que la campanya en un principi anava dirigida a propietaris sense recursos econòmics, tot i que les persones inscrites no van passar a través de cap filtre per demostrar que realment ho eren.

5. Quina era exactament la crítica feta pel col·legi en quant als honoraris dels veterinaris participants?

La crítica feta pel Col·legi no anava relacionada amb els honoraris. De fet, actualment cada professional veterinari fixa els honoraris al seu propi criteri, ja que regeix el principi de llibertat de determinació d'honoraris professionals.

6. El Col·legi i el Consell han negat el seu suport a aquesta campanya degut al seu desacord amb alguns aspectes de la seva organització. De quina manera es podria realitzar una iniciativa així perquè pogués comptar amb la col·laboració d'aquests organismes?

Crec que jo, com a advocada, no puc contestar aquesta pregunta. El que sí puc afirmar és que per organitzar-la s'hauria de fer amb la cooperació, entre d'altres, del Comitè de Protecció d'Animals del Col·legi i també el Comitè Assessor de Clíniques de Petits Animals. També puc dir que la iniciativa aniria adreçada a col·lectius molt concrets, com serien persones sense recursos econòmics, gent gran, persones amb discapacitat física o mental, etc.

4.2.3. ENTREVISTA A FRANCESC OLIVES

1. Dades entrevistat

Francesc Olives, inspector de clíniques del COVB.

2. Quins són els principals arguments pels quals el Col·legi i el Consell s'han oposat a la campanya d'esterilització de la CIPAC?

El principals motius són els exposats en el comunicat de la junta de govern del COVB (*Annex VI*). El que fa el Col·legi és defensar la independència del professional perquè actuï correctament i no en base a unes imposicions de persones alienes a la professió. La campanya que promocionava la CIPAC ocupava un acte clínic: és com si a un pediatra o metge li diuen: “a partir d'ara faràs en sèrie un conjunt d'actuacions determinades”. Això no es pot fer.

Però la campanya era voluntària, no?

És clar, hi ha coses que es poden estandaritzar, però no sempre. Si ho penses fer, parla abans amb la part implicada, com els veterinaris, en aquest cas el COVB, i intenta arribar primer de tot a un acord. Però ells decideixen fer-ho unilateralment. Inclús fan una campanya amb recursos amb els que poden publicitar-se en lloc d'utilitzar-los per als veterinaris o per a qui va adreçada la campanya.

3. Canviaria el punt de vista del COVB si la campanya es destinés únicament a gent que demostrï que no està en condicions de pagar l'operació?

Justament era un dels punts que es va criticar. Per exemple, hi havia una SL d'Hospitalet que col·laborava amb una protectora: al final no es van adherir perquè van veure que si es feia la intervenció quirúrgica correctament, als veterinaris no els sortien els números per aquells preus. Aquí el punt ridícul és que si vols fer una campanya, el primer que has de fer és buscar uns recursos per dur-la a terme, uns fons. Si no tens fons, és com vendre fum.

De totes maneres, aquesta part de consciència social els veterinaris ja la fan. Tothom té la senyora o senyor amb una certa edat i pocs recursos que és una clienta de sempre i necessita una intervenció. Els veterinaris la fan inclòs sense cobrar, el que passa és que no se li dona un nom.

D'aquest tema ja s'havia parlat anteriorment, el que passa és que és complex. El més difícil és fer un filtre, ja que ens hem trobat des d'una persona que ve amb un bon cotxe que aparca a davant i pregunta “aquí es el lloc on ho fan més barat?” fins a persones que realment ho

necessiten. Però es que a vegades d'aquestes campanyes se n'assabenten i aprofiten més els espavilats que els necessitats.

Però des d'aquest punt de vista, el Col·legi sí que estaria d'acord, perquè seria donar nom a una cosa que ja s'està fent, que és que el veterinari ja baixa preus o fa descomptes quan ho creu convenient per empatia amb el client que ho necessita, però sense publicitar-ho ni lucrar-se'n.

4. Què considera el COVB que seria una correcta campanya d'esterilitzacions/castracions que afavoreixi als propietaris i veterinaris? O creieu que no haurien d'existir?

L'ideal seria que si tu vols muntar una campanya, que hi hagi recursos o poder-ne recollir, perquè no tota la despesa vagi a càrrec del veterinari. En aquests casos es crea una mena de xantatge emocional vers al veterinari que diu: "pobre animal, el propietari no té recursos per assumir el cost de l'animal", però clar, això és un negoci privat, i al veterinari no li paga ningú el lloguer del local ni totes les altres despeses. Tot i així, actualment és un tema molt complicat, i més si no hi ha recursos.

5. Des del punt de vista legal, aquesta campanya ha infringit alguna normativa? Es pot sancionar d'alguna manera als que s'hi adhereixen?

Segons el codi deontològic, el fet d'ofertar i anunciar hauria d'estar regulat. Teòricament, et podrien sancionar i hauria d'autoritzar-se pel COV. El que passa és que avui en dia la lliure competència està per sobre de tot. Et posen en el mateix sac que en el comerç pur i dur; tot i ser un servei mèdic, et posen com si fos una activitat comercial normal i corrent, de manera que et deixen subjecte a les lleis de la oferta i la demanda. No pot haver-hi ningú que les manipuli ni intervingui, és a dir, el Col·legi no pot actuar o intervenir segons de quina manera. Sempre hem de ser molt prudents perquè si no, l'Autoritat Catalana de la Competència ens ho pot tirar enrere o inclús girar la truita. S'hauria de ser més sensible quan es tracta de l'activitat mèdica, no ens haurien de tractar com a un negoci qualsevol.

Es va anar a parlar amb l'Autoritat Catalana de la Competència (que està "per sobre" del Col·legi) i amb els advocats perquè la campanya fixava uns preus. Igual que el Col·legi no pot regular preus, aquí es va entendre que aquesta campanya potser hi estava intervenint. Però com era una campanya voluntària i sense ànim de lucre i per una causa, els van dir que millor no fessin res perquè encara es podria girar la truita i anar en contra del Col·legi.

Per tant, els col·legis oficials actualment no poden recomanar preus ni actuar o denunciar en front de publicitat que pugui anar en contra del codi deontològic veterinari. Simplement es veuria com a una activitat que no és correcta ni ben vista per la professió, però no denunciabilitat, ja que la lliure competència està per sobre i ho permet.

6. Creu que aquest tipus de campanyes pot fer que els veterinaris adherits redueixin despeses a base d'estalviar en bones pràctiques d'asèpsia, material,...? És a dir, creu que la intervenció és menys segura pels animals?

Aquí ja va a criteri de cadascú i cada clínica ho fa a la seva manera. Per tant, jo això no t'ho puc dir, però no crec que els interessi baixar la qualitat, ja que podrien perdre clients en lloc de guanyar-los. A la primera campanya es va donar un preu i al final els veterinaris van aconseguir pactar-ne un altre de més elevat per tal de cobrir millor els costos. En canvi, a la segona campanya el preu que va fixar la protectora va ser el definitiu sense opció de negociar-lo, i això va fer que altres clíniques no s'adherissin a la campanya.

4.3. EL PAPER DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Segons la informació obtinguda d'una entrevista amb el Sr. Francesc Robredo i Aleu, Secretari del Consell Municipal de Convivència, Defensa i Protecció dels Animals de l'Ajuntament de Barcelona, l'any 2011 l'Ajuntament de Barcelona va cedir 12.000€ a la CIPAC per tal que ho invertís en algun projecte. La CIPAC va plantejar aquesta campanya d'esterilització i identificació d'animals de companyia a baix cost i va presentar el projecte a l'Ajuntament. Aquest va estudiar el projecte i el va aprovar, però el requisit perquè l'Ajuntament donés el seu suport a la campanya era que el seu plantejament fos fidel a les idees que promovia: la tinença responsable, l'adopció d'animals, etc. D'aquesta manera, l'Ajuntament va contribuir a la campanya econòmicament amb una aportació de 12.000€ i es publicitava que la campanya comptava amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona (*Annex VII*).

D'aquesta manera, cal remarcar que ni l'Ajuntament de Barcelona ni cap altra institució pública no van subvencionar de cap manera les actuacions veterinàries de la campanya, o sigui que els veterinaris adherits assumien la rebaixa en el preu unilateralment. El que sí que subvenciona en part l'Ajuntament de Barcelona són les castracions de gats de carrer. Segons informació obtinguda d'una entrevista feta a una col·laboradora d'una protectora de la ciutat de Barcelona (*Annex VIII*), l'Ajuntament té el "Programa de colònies controlades de gats de carrer". En aquest programa es divideix la ciutat en districtes, cadascun dels quals és gestionat per una entitat. L'Ajuntament assigna un import anual per cada entitat perquè s'esterilitzin els gats de cada districte. Una vegada esgotada la subvenció, la protectora ha de cobrir la resta d'esterilitzacions de l'any.

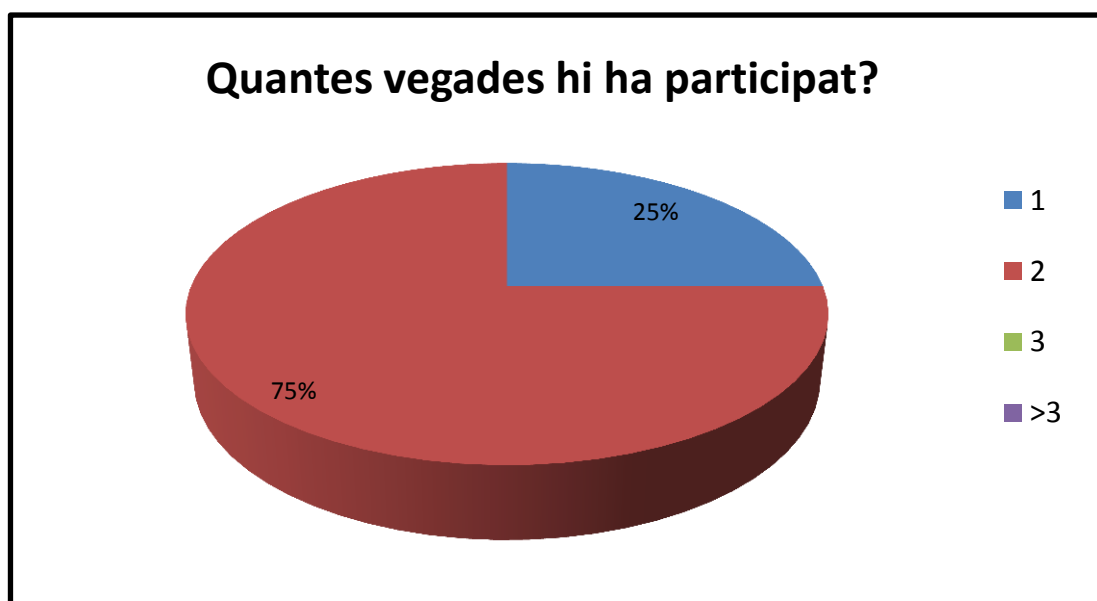
Cal remarcar que la subvenció de l'Ajuntament només està destinada a la pròpia intervenció d'esterilització, l'antibiòtic i l'aliment especial, en cas de necessitat. La resta de tractaments no poden ser pagats amb la subvenció i han d'anar a càrrec de la protectora. Igualment, les altres despeses generades per les colònies (alimentació, atenció veterinària, desparasitació, vacunació, etc.) es financen per la pròpia entitat encarregada d'aquella colònia.

4.4. ELS VETERINARIS

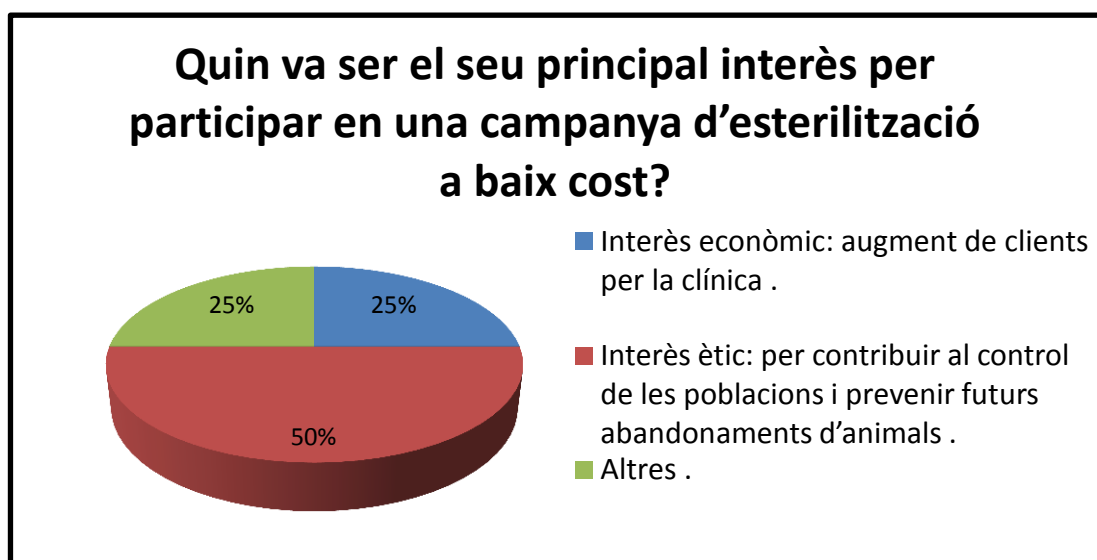
L'enquesta va ser realitzada a un total de 30 centres veterinaris de Barcelona: 15 d'ells es van adherir a la campanya del CIPAC, i 15 no. El model d'enquesta es troba a l'Annex IX. Es combinen preguntes simples (una única opció de resposta) i múltiples (>1 opció de resposta).

4.4.1. VETERINARIS ADHERITS A LA CAMPANYA

Un 25% de les clíniques que hi han participat, només ho han fet una vegada. Això, segons Francesc Olives, podria ser degut a que en la segona campanya no es va permetre arribar a un acord amb el preu amb els veterinaris adherits.

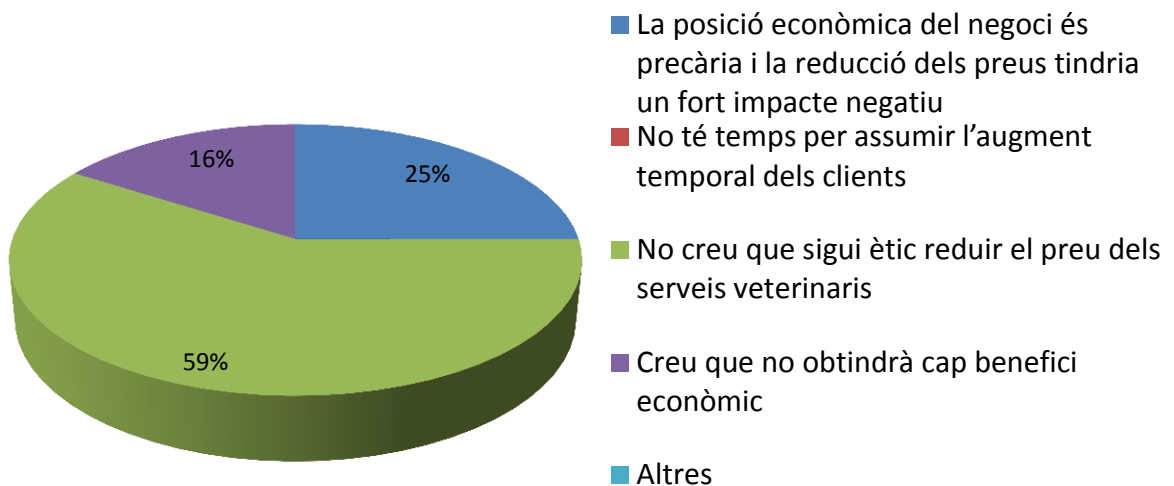
El 50% de les clíniques enquestades s'ha adherit a la campanya per motius solidaris, un 25% per motius econòmics, intentat guanyar clients i diners aprofitant-se de la campanya de publicitat del CIPAC, i un 25% per altres motius.

El 59% dels veterinaris entrevistats creu que els altres veterinaris no s'adhereixen a la campanya perquè no consideren ètic reduir el preu dels serveis. Un 25%, en canvi, creu que ha estat perquè el negoci té dificultats econòmiques i no es pot permetre assumir costos en les operacions.

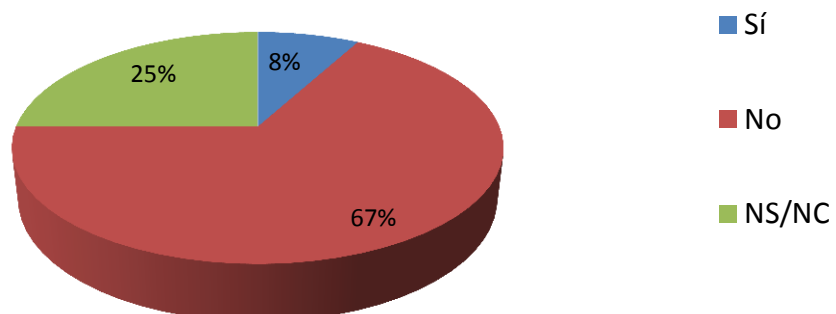
El 16% creu que no s'hi adhereixen perquè no obtindrien cap benefici econòmic.

Quin creu que és el principal motiu pel qual un veterinari decideixi no participar en una campanya d'esterilització a baix cost?

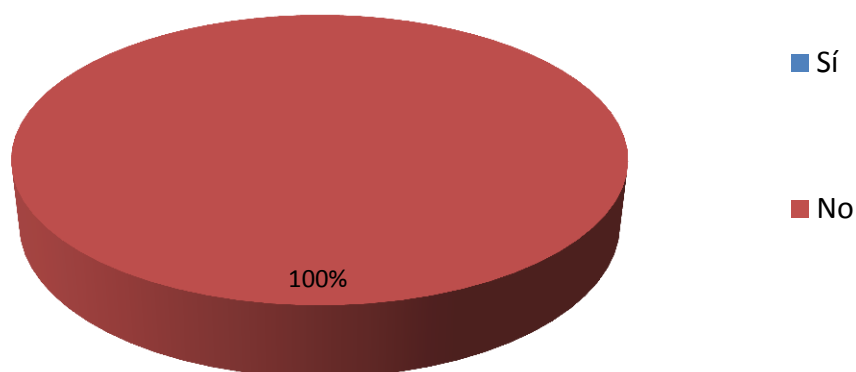
Respecte a si la campanya podria promoure la tinença no responsable, un 67% dels entrevistats opina que no. Segons la CIPAC estem fent just el contrari: identificar animals i controlar les poblacions. el Col·legi, en canvi, opina que es fomenta el poder tenir animals sense haver de fer front al cost real d'aquests. El 25% en té dubtes i el 8% creu que sí.

Creu que aquesta mena de campanyes podrien fomentar la "tinença no responsable" en algun sentit?

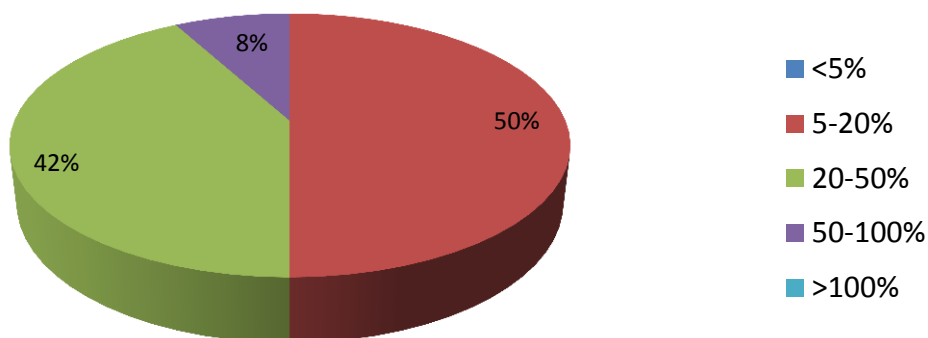
Cap clínica o veterinari no va rebre una subvenció; la rebaixa del preu l'assumia el propi veterinari.

Van rebre alguna mena de subvenció pública per la realització d'aquesta campanya?

El 50% dels entrevistats va observar un augment del 5-20% de les castracions, mentre que un 42% va observar un augment del 20-50%. Això ens demostra que l'impacte de la campanya va ser significatiu a les clíniques adherides a la campanya, però això també significaria una disminució d'intervencions a les clíniques no adherides al programa.

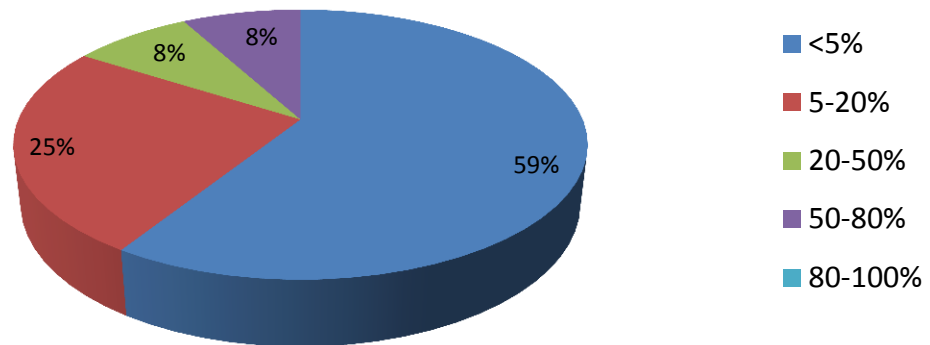
Respecte al nombre d'esterilitzacions que realitza normalment el seu centre, quin és l'augment (en percentatge) aproximat que s'observa durant la campanya?

En el 59% de les clíniques l'impacte post campanya va ser baix, ja que la fidelització de nous clients va ser inferior al 5%.

En el 25% de les clíniques entrevistades l'impacte va ser significatiu i es va registrar una fidelització dels clients del 5-20%, sortint així rentable el fet d'inscriure's en la campanya. En el 16% restant, l'impacte va ser molt bo, registrant una fidelització d'entre el 20-80% dels clients i generant una alta rendibilitat de la inscripció a la campanya.

En percentatge, aproximadament quants dels propietaris que utilitzen els serveis de la campanya s'acaben fidelitzant a la clínica?

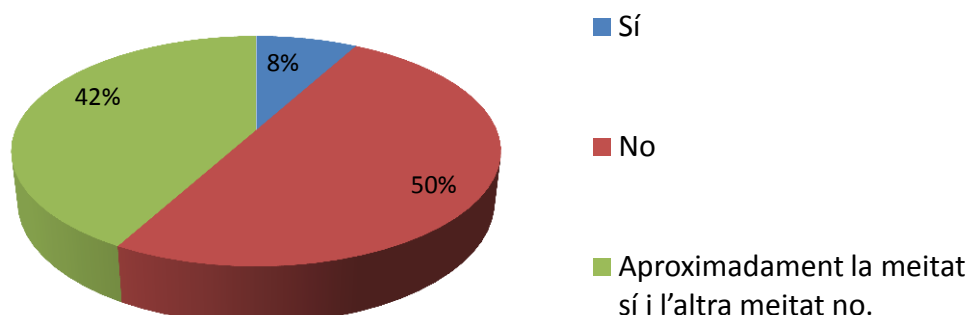

Únicament un 8% de les clíniques entrevistades creu que els serveis de la campanya els ha utilitzat gent realment necessitada.

El 50% dels entrevistats creu que la gent que ha utilitzat el servei podia permetre's l'operació, i el 42% restant creu que la meitat s'ho podien permetre i l'altra meitat no podia.

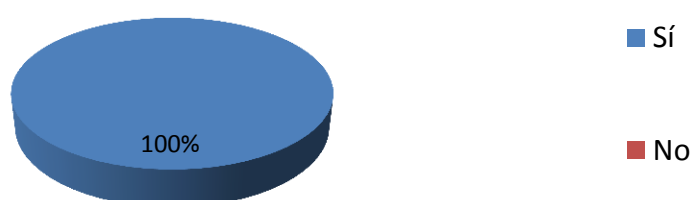
Per tant, la majoria de costos assumits per els veterinaris han estat per gent que hagués pogut pagar el cost real de la intervenció, de manera que, a part de deixar-hi diners, n'han deixat de guanyar per una altra banda.

Creu que la situació econòmica de la majoria dels propietaris que es beneficien de la campanya realment els impedeix assumir el preu habitual?

Tots el veterinaris enquestats creuen que hi hauria d'haver uns filtres per seleccionar únicament les persones que ho necessiten, es a dir, les que no poden fer-se càrrec elles mateixes dels costos de l'operació. El COVB opina que realment aquest seria un punt a favor per la campanya, mentre que el CIPAC destina la campanya a tothom amb l'únic objectiu d'identificar i fer control de poblacions. Com hem vist abans, el que ha predominat és la utilització de la campanya per gent que podria permetre's els costos reals de les operacions.

Creu que s'hauria de comprovar la situació econòmica de les persones i triar només les que realment tinguin problemes?

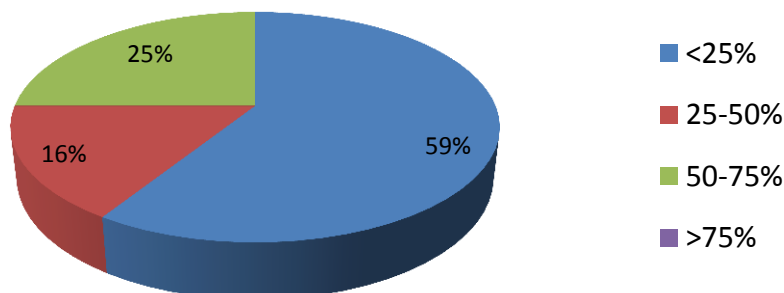
El 59% dels veterinaris enquestats opina que fins a 1 de cada 4 propietaris hagués castrat el seu animal tot i no existir la campanya.

El 16% opina que el 25-50% dels clients haguessin castrat l'animal independentment de la campanya.

I el 25% restant opina que el 50-75 % haguessin castrat l'animal igualment.

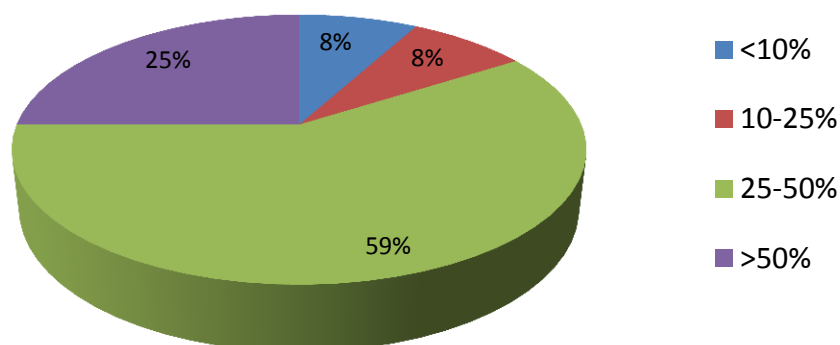
Aquests percentatges indiquen que altres clíniques no adherides a la campanya van perdre clients potencials disposats a pagar els honoraris dignes de la professió veterinària.

Dels propietaris que es beneficien de la campanya, quin percentatge creu que hagués esterilitzat el seu animal encara que no hi hagués hagut cap campanya?

Cada veterinari adherit podia modificar o decidir els honoraris o descomptes que aplicava fins a un preu màxim estipulat. En el cas de les clíniques entrevistades, s'observa que el 59% de les clíniques van aplicar una rebaixa del 25-50%, el 25% van fer una rebaixa de més del 50% i el 16% restant va fer rebaixes de menys del 25%.

Durant la campanya, quin és el percentatge aproximat de la rebaixa en el preu de l'esterilització?

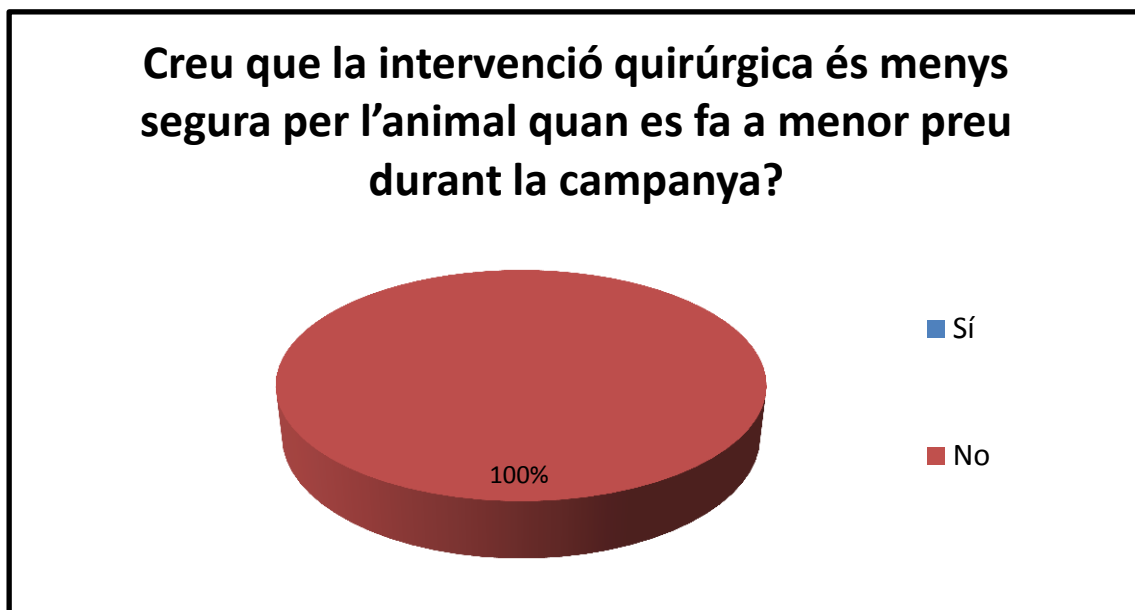

Totes les clíniques enquestades afirmen que no hi ha cap modificació en la intervenció respecte a una de preu normal. D'aquesta manera, en principi el preu no hauria afectat a la qualitat.

Durant la campanya, hi ha algun canvi en quant al procediment de l'esterilització?

Degut a que totes les clíniques enquestades no han disminuït la qualitat dels seus serveis, la seguretat per l'animal es la mateixa segons el 100% dels enquestats.

Un 50% de les clíniques adherides a la campanya opina que la repetició d'aquest tipus de campanyes podria tenir repercussions negatives sobre la professió veterinària. Aquesta opinió possiblement sigui generada pel fet de que el client final que utilitza aquest servei no sol ser una persona que realment ho necessiti, ans el contrari, molts són clients que en lloc de pagar el preu digne o real del servei, aprofiten les campanyes per estalviar diners. Això no deixa de ser un pèrdua de diners per al sector: si aquest tipus de campanyes es prolonguessin repetidament, la gent ho sabria i molta més gent esperaria per castrar a preus inferiors devaluant i precaritzant la professió.

4.4.2. VETERINARIS NO ADHERITS A LA CAMPANYA

De les clíniques no adherides a la campanya, les principals raons han sigut les següents:

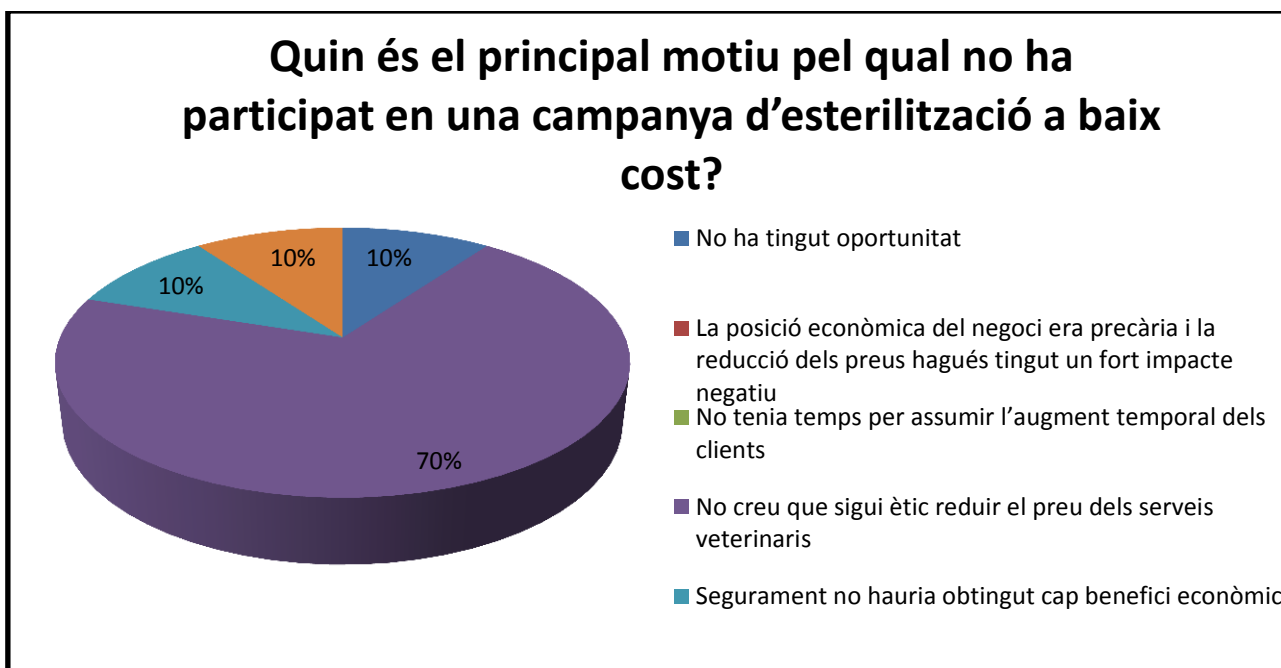
Un 70% de les clíniques entrevistades no creu ètic reduir el preu dels serveis veterinaris.

Un 10% no s'ha unit a la campanya perquè no ha tingut oportunitat.

Un 10% no s'ha unit perquè creu que no hauria obtingut cap benefici econòmic.

Un 10% per altres motius.

Aquests percentatges indiquen que per una important part dels veterinaris clínics la campanya no està ben vista, ja que consideren que infringeix el codi deontològic o ètic de la professió.

Si es pregunta per l'interès que podria tenir la participació en una campanya d'aquesta mena, les respostes es divideixen de la següent manera:

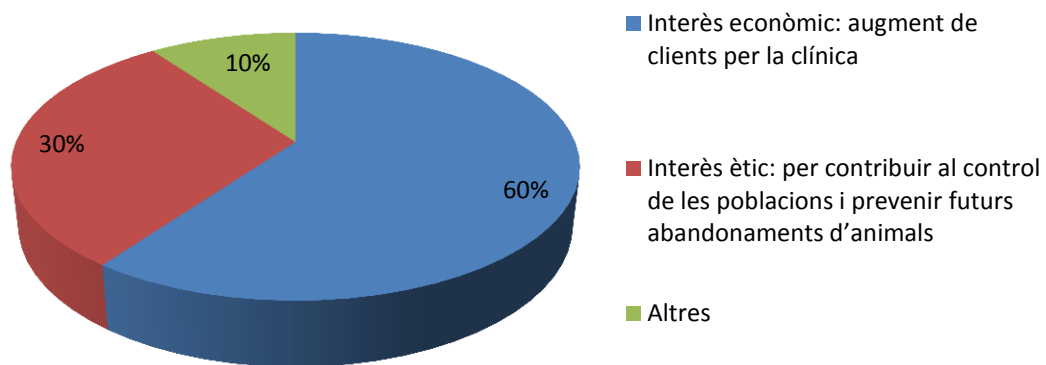
El 60% de les clíniques entrevistades creuen que les clíniques s'hi adhireixen per motius econòmics, és a dir, aconseguir lucrar-se amb la campanya.

El 30% creuen que ho fan per ètica i solidaritat.

El 10% ho atribueix a altres motius.

Per tant, la opinió majoritària de les clíniques no adherides és que no troben ètic rebaixar els preus, però que a més, aquestes ho fan per lucrar-se, de manera que la imatge de les clíniques adherides davant de les no adherides no és gaire bona. Així doncs, es crea un mal ambient i es produeix un incompliment del codi deontològic veterinari, al publicitar-se il·lícitament i a més per motius purament econòmics traient clients potencials o propis de les altres clíniques.

Quin creu que és el principal interès que pot tenir per un veterinari participar en una campanya d'esterilització a baix cost?

4.4.3. ELS PROPIETARIS

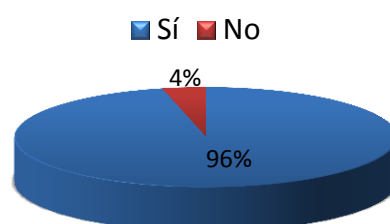
L'enquesta va ser realitzada a un total de 27 propietaris de gossos triats de manera aleatòria. Cap dels enquestats no tenia relació amb el món de la veterinària. El model d'enquesta es troba a l'*Annex X*. Totes les preguntes són simples (una única opció de resposta).

La majoria dels enquestats (54%) són del sexe femení i la resta (46%), de sexe masculí. Els dos grups d'edat majoritaris són el comprès entre 20 i 25 anys (37%) i el de <20 anys (33%). La resta són persones entre 35 i 45 anys (22%) i una menor part entre 25 i 35 anys (8%).

Pel que fa a l'edat del gos més gran, la majoria dels enquestats té un animal d'entre 3 i 8 anys (63%). Hi ha aproximadament el mateix nombre de propietaris amb gossos d'entre 8 i 12 anys (18%) i d'entre 1 i 3 anys (15%). Un petit percentatge té un cadell de menys d'1 any (4%).

Respecte la fidelitat que tenen els propietaris enquestats amb els veterinaris, s'observa que una gran majoria (96%) sempre porten el seu animal al mateix veterinari. Només un 4% dels enquestats no manté un vincle constant amb un veterinari concret.

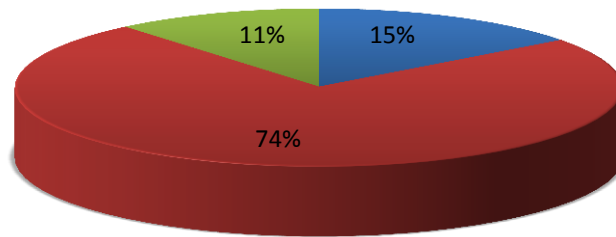
Sempre porta el seu animal al mateix veterinari?

En quant a la importància que li donen els propietaris al preu dels serveis veterinaris, s'obté que gairebé tres quartes parts dels propietaris (74%) estan disposats a pagar més per obtenir major qualitat. Un 15% dels enquestats es basa en el preu a l'hora de triar veterinari, i només un 11% prefereix triar el veterinari per la qualitat sense donar importància al seu preu.

A l'hora de triar veterinari, quina importància té el preu?

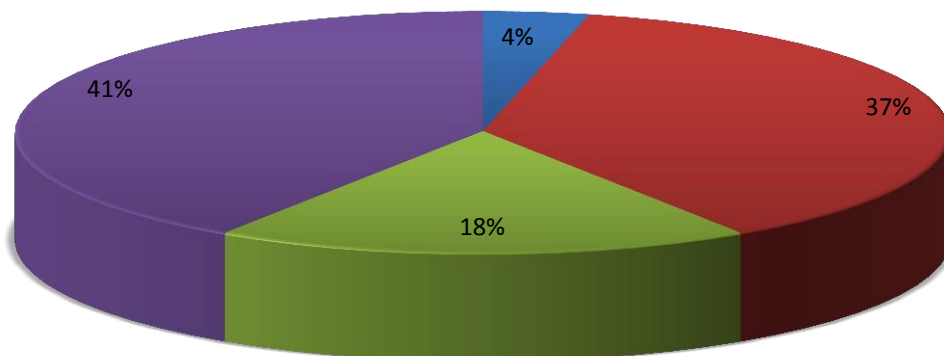
- Molta: és el criteri principal
- Mitjana: estic disposat a pagar més per un servei de més qualitat
- Gens: trio el veterinari per la qualitat del servei sense fixar-me excessivament en el preu

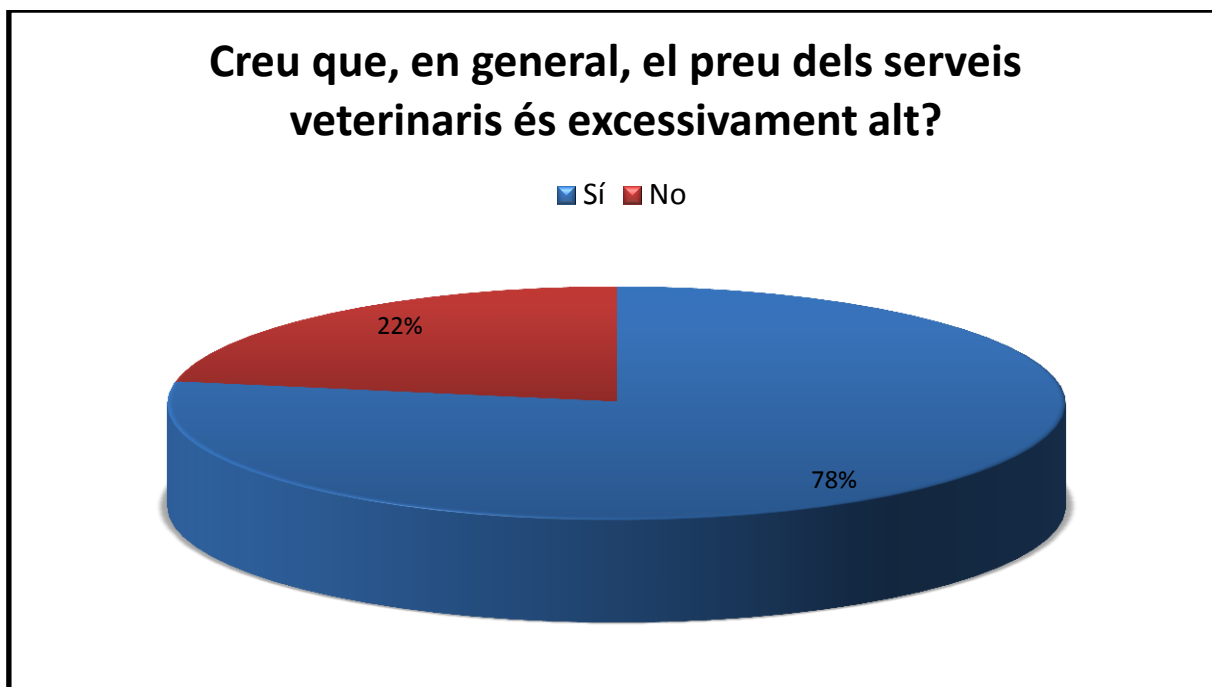
Quan es pregunta als enquestats la relació que creuen que té la qualitat dels serveis veterinaris amb la seva qualitat, s'obté que aproximadament el mateix nombre de propietaris opina que no (41%) i que normalment sí (37%). Un 18% opina que gairebé mai i només un 4% hi veu relació directa.

Creu que un preu més alt dels serveis veterinaris es relaciona amb una major qualitat?

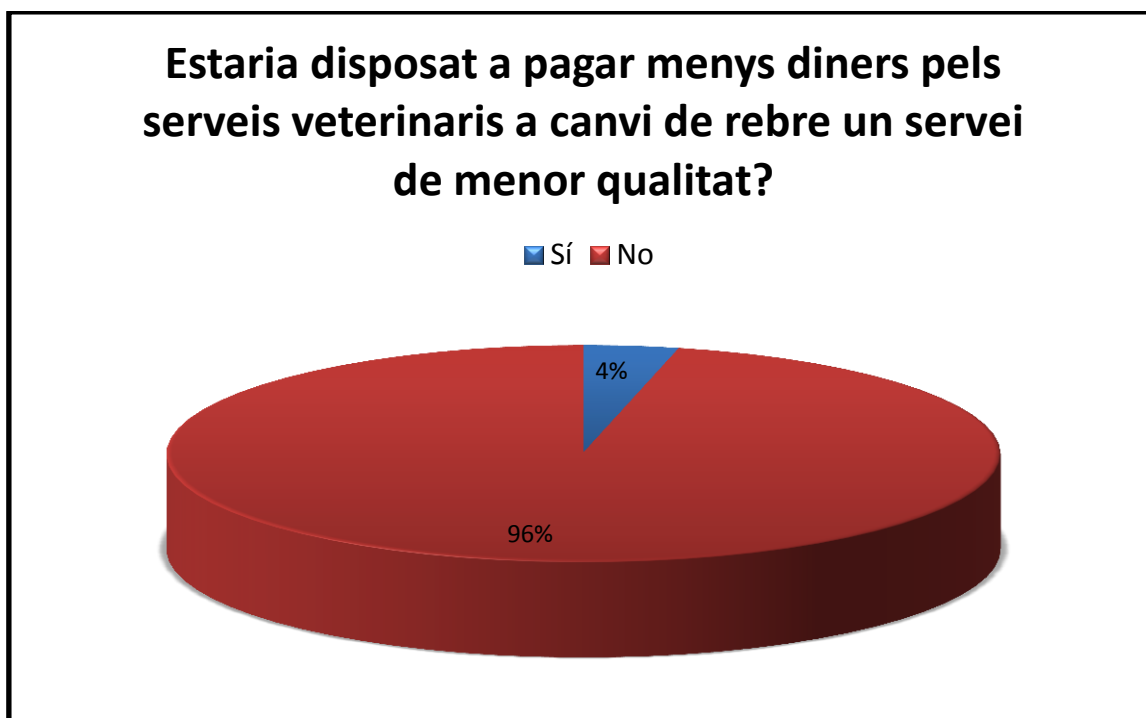
- Sí, sempre
- Normalment sí
- Gairebé mai
- No

A l'hora de demanar als enquestats si creuen que els preus dels serveis veterinaris són excessius, més de les tres quartes parts opinen que sí (78%).

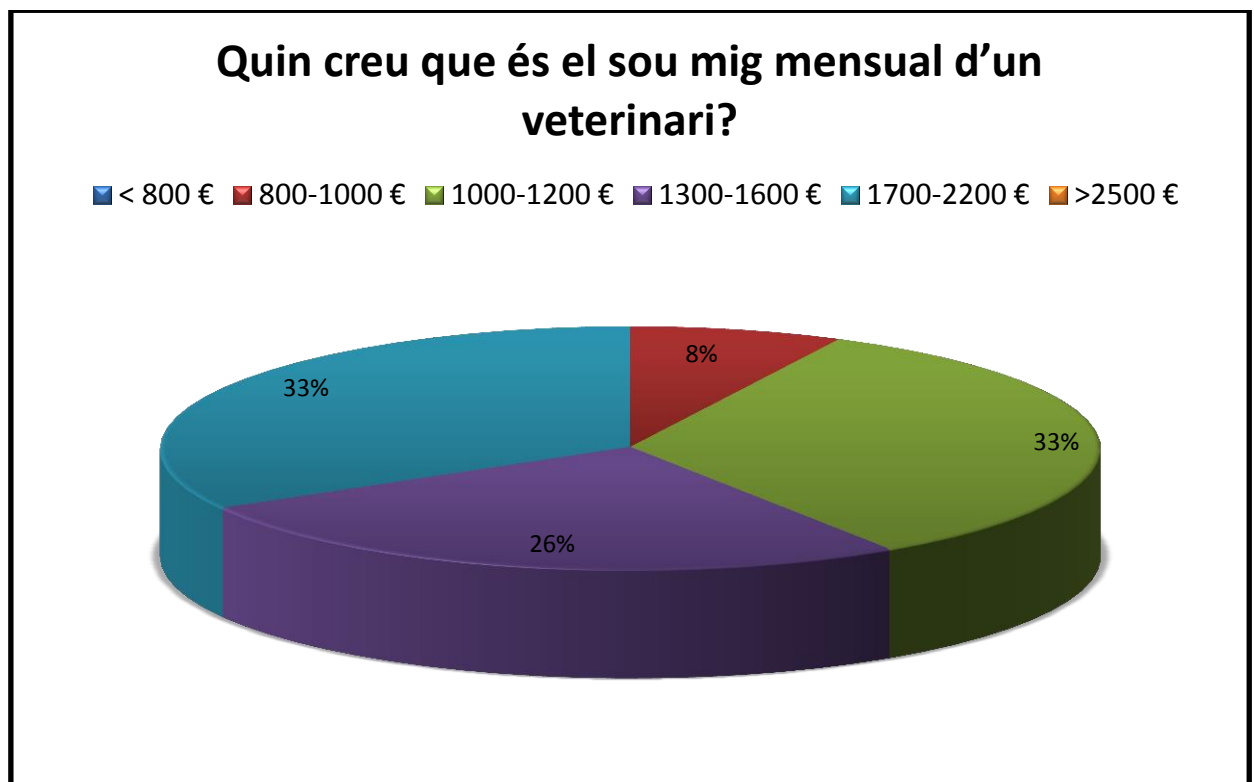

Un resultat interessant és l'obtingut quan als propietaris se'ls pregunta si accedirien a obtenir un servei veterinari més barat, però de menor qualitat. Un 96% respon que no, i només un 4% podria tolerar-ho. Això indica que els propietaris són conscients que un servei de qualitat té un preu determinat.

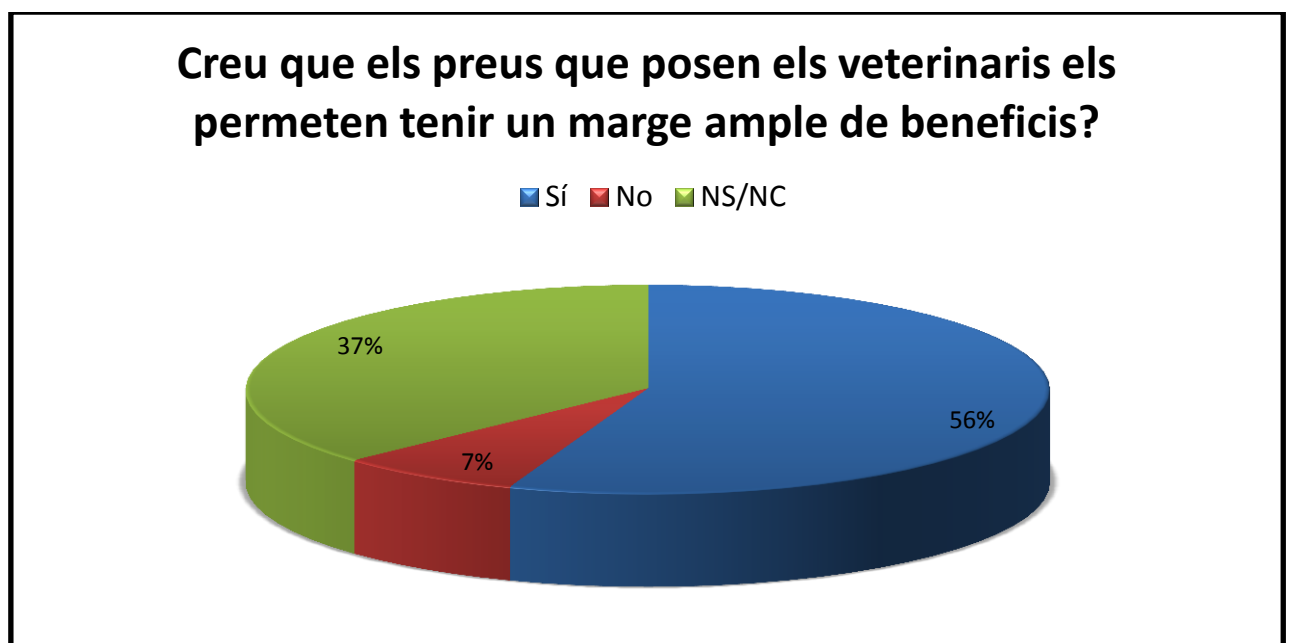

En quant al sou mig d'un veterinari, hi aproximadament la mateixa quantitat de propietaris que creuen que és de 1000-1200€ (33%), de 1700-2200€ (33%) i de 1300-1600€ (26%). Només

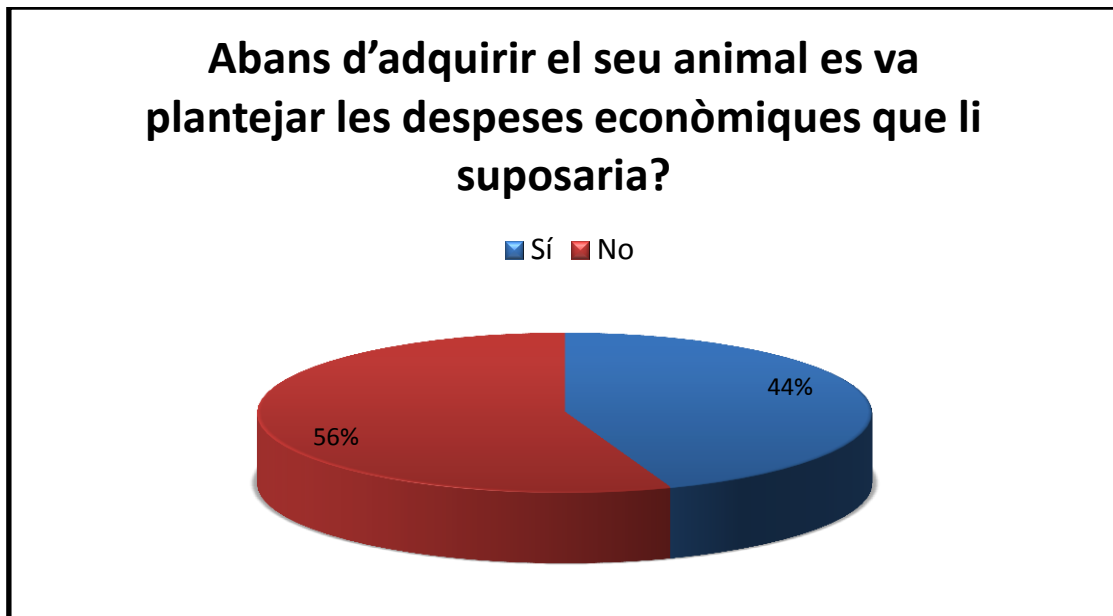
un 8% opina que podria estar situat entre 800 i 1000€. Aquests resultats són compatibles amb la resposta que ha donat el 75% dels enquestats dient que creien que el preu dels serveis veterinaris és excessiu.

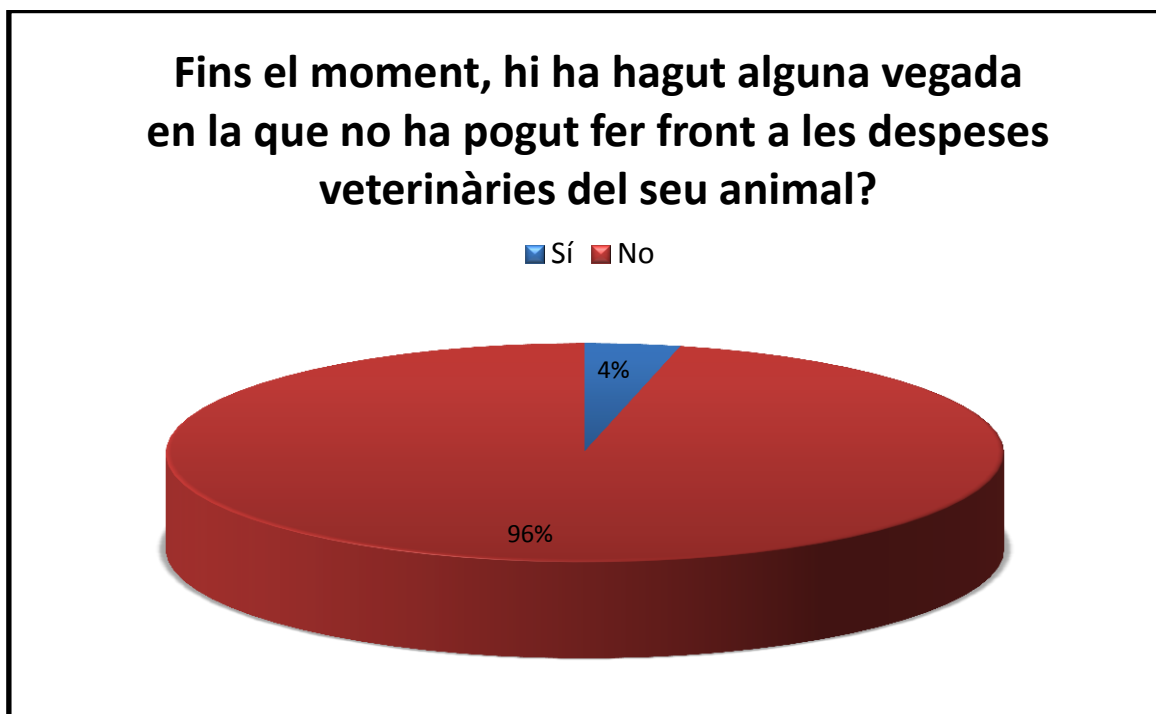
Respecte al marge de beneficis que té un veterinari, un 37% dels enquestats ha triat la resposta de NS/NC. Dels propietaris que han contestat, un 56% opina que aquest marge és ample i només un 7% opina que no. Tenint en compte els propietaris que han contestat, aquests resultats també concorden amb les respostes obtingudes a les anterior preguntes.

Respecte les despeses econòmiques generades per l'animal, s'observa que més de la meitat dels propietaris (56%) no hi van pensar abans d'adquirir la seva mascota.

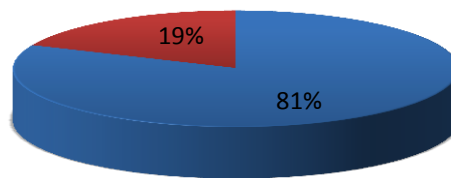
A la següent pregunta s'obté que només un petit percentatge dels enquestats (4%) s'ha trobat alguna vegada en la situació de no poder assumir les despeses veterinàries del seu animal. Potser aquest percentatge seria més elevat si es tractés de propietaris d'animals d'edat més avançada, ja que aquests són els que poden generar més despeses veterinàries.

Quan es pregunta als propietaris si creuen que els veterinaris haurien de rebaixar els preus en casos de necessitat, una gran majoria (81%) responen que sí. Només un 19% considera que el veterinari no ha de rebaixar els seus honoraris en cap mena de situació.

Creu que els veterinaris haurien de rebaixar els preus en casos de necessitat?

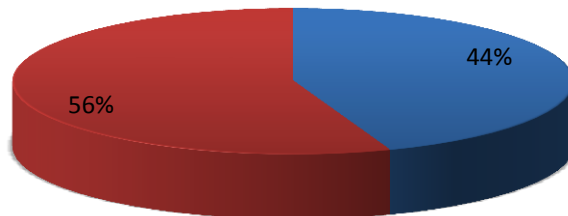
■ Sí ■ No

En quant es pregunta als propietaris que si les persones amb pocs recursos econòmics haurien de tenir rebaixes en els serveis veterinaris, el resultat difereix bastant de l'obtingut en la pregunta anterior. Una mica més de la meitat dels enquestats (56%) consideren que no, mentre que un 44% segueix pensant que sí. Cal dir que aquesta pregunta és similar a l'anterior, però plantejada als propietaris des del punt de vista del "negoci veterinari".

Creu que la gent que decideix tenir un animal, tot i que no tingui recursos econòmics per mantenir-lo, hauria de tenir rebaixes en els serveis veterinaris?

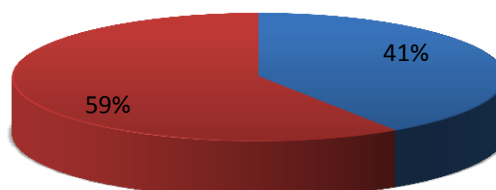
■ Sí ■ No

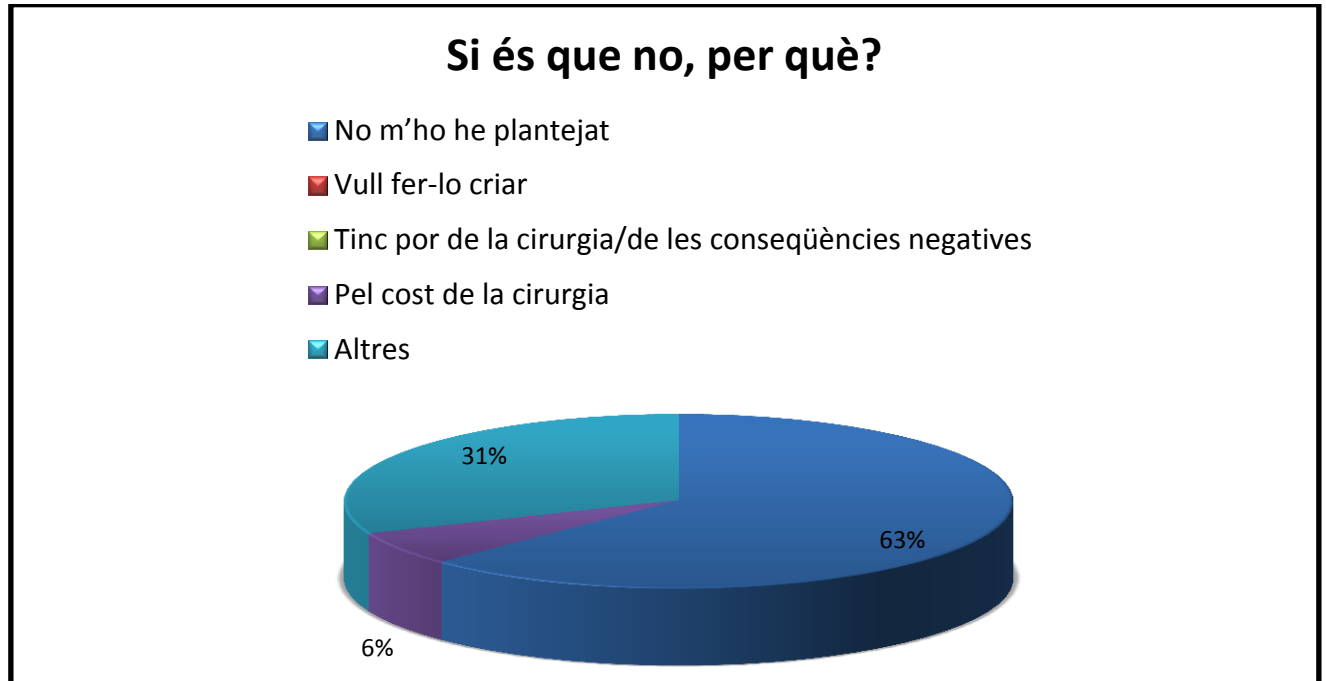
Referent a les castracions, un 59% dels propietaris han castrat el seu animal, front un 41% que no ho ha fet.

El seu gos/a està castrat/ada?

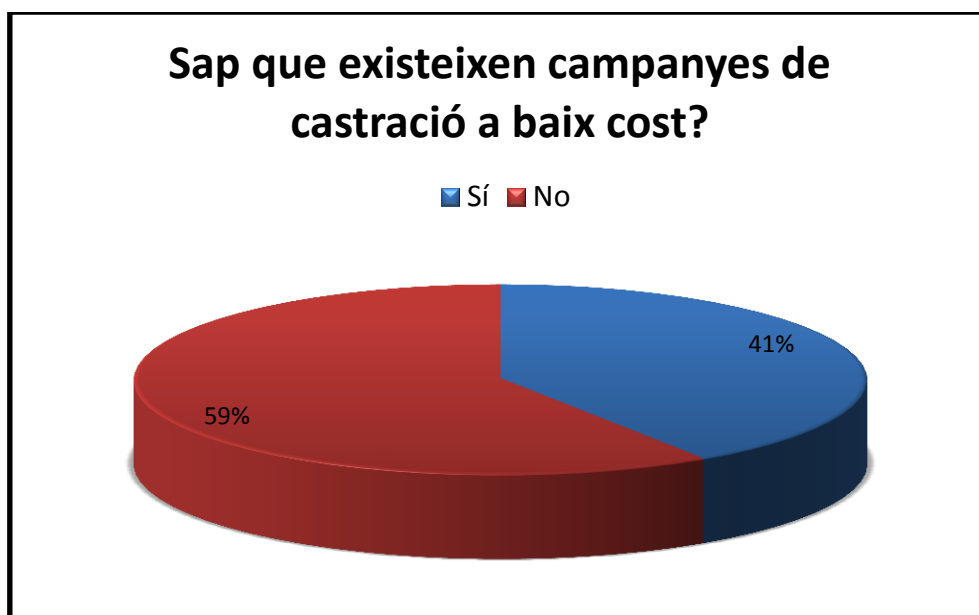
■ Sí ■ No

Dels propietaris que no han castrat el seu gos, un 63% afirma que no ho han fet senzillament perquè no s'ho han plantejat mai. Un 31% no ho han fet per altres motius i només un 6% dels propietaris no ho han fet pel cost de la cirurgia. Per tant, aproximadament el 94% dels enquestats, a priori, hauria de poder fer front a les despeses que suposaria la cirurgia de castració sense necessitat de aprofitar-se d'una campanya.

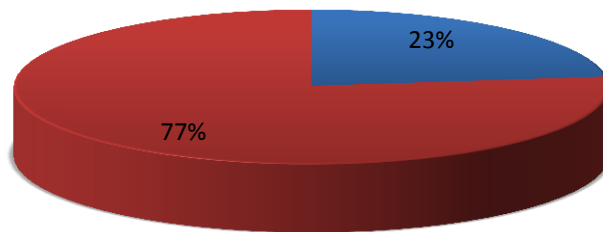
Un 41% dels enquestats coneix l'existència de campanyes de castració, front a un 59% que no. Aquesta dada indica la bona difusió que s'ha fet de les campanya, ja que la publicitat per promoure-les ha arribat a un important percentatge de propietaris.

Quan es pregunta als enquestats sobre la qualitat que creuen que es dóna en aquestes campanyes, més de les tres quartes parts (77%) creu que és igual que fora de la campanya. És a dir, una gran part de propietaris confiaria en elles.

Creu que el servei que es dóna en aquestes campanyes és pitjor que quan es paga el preu normal?

■ Sí ■ No

5. DISCUSSIÓ I CONCLUSIONS

L'objectiu de la campanya de la CIPAC és, indubtablement, molt noble. La seva missió, que consisteix en impulsar la identificació i esterilització de tantes mascotes com sigui possible, és crucial per tot el que representa l'abandonament d'animals. I és que aquest és un problema actiu de la nostra societat, i és més fàcil de prevenir que d'intentar-lo solucionar després.

El conflicte que ha generat aquesta campanya no ve donat ni molt menys per la seva finalitat. En el món de la veterinària en general, i la clínica de petits animals en particular, ningú no dubta de la potència que té l'eina que és l'esterilització en quant a l'abandonament de mascotes. El problema han sigut els medis utilitzats, les formes que s'han fet servir.

En aquest treball ja s'han exposat els arguments de totes les parts implicades i, en arribar a aquest punt, el lector ja tindrà clara la postura de cadascuna d'elles. En aquest moment i com a síntesi, ens agradaria aportar una valoració global des del nostre punt de vista.

En primer lloc, ha de quedar clar que la campanya de la CIPAC només té sentit si compta amb la col·laboració dels veterinaris. Sense ells, seria impossible dur-la a terme. Així doncs, i tenint en compte que tots els veterinaris estan emparats per dos grans organismes, com són el Consell i el Col·legi, el més coherent hagués sigut que els organitzadors de la campanya haguessin negociat amb ells per tal d'arribar a un acord que satisfés ambdues bandes. Per un motiu o un altre, la campanya va començar sense el coneixement del Consell i el Col·legi, i va continuar sense la seva aprovació.

És evident que, tal com succeeix en qualsevol qüestió, cadascuna de les parts implicades en un assumpte vetlla pels seus interessos i/o creences i, en conseqüència, adopta una determinada postura. En aquest cas, les parts implicades són bàsicament tres: la CIPAC i totes les protectores que agrupa; el Col·legi i el Consell; i els veterinaris.

La CIPAC i les seves protectores tenen en ment un únic objectiu: intentar pal·liar el problema que representa l'abandonament d'animals. Al cap i a la fi, són aquestes associacions les que conviuen dia a dia amb aquesta crua realitat. I, en certa mesura, és comprensible el seu afany de prendre totes les mesures possibles per tal d'atenuar, al menys en part, el problema.

En segon lloc es troben el Col·legi i el Consell, dos organismes que recolzen els professionals veterinaris i vetllen pels seus interessos. I és d'esperar que rebutgin i condemnin qualsevol acte que posi en perill al veterinari. És per això que han exposat tan fermament els seus arguments i la seva postura: perquè si una qüestió que afecta els veterinaris xoca amb la seva "filosofia" i amenaça els seus "protegits", tenen el deure de mostrar el seu desacord de totes les maneres possibles.

En tercer i últim lloc es troba el veterinari clínic, el peó sense el qual la campanya no podria existir. Aquest intenta sobreviure i obeir la seva ètica alhora. I és que quan es veu amb llibertat de decidir si participar o no en un projecte d'aquesta mena, s'ha de posicionar. Tal i com es reflexa a les enquestes, la meitat dels veterinaris s'adhereix a la campanya per motius ètics, i només un 25% ho fa per motius econòmics. Tot i això, és difícil de creure que la meitat adherida ho faci *només* per motius ètics, i estigui disposada fins i tot a perdre diners en l'acte de complir el seu honorat propòsit. Amb això estem suposant que la gran majoria de clíniques

que decideixen adherir-se tenen calculat que obtindran un benefici de la seva participació a la campanya. I si el primer any van ser 100 les clíniques que van participar, i el segon any aquest nombre va augmentar fins a 150, vol dir que les clíniques van repetir perquè els va ser rentable el primer any. Amb això hem cobert la part de "sobreviure". Ara anem a per la de "obeir l'ètica". De les clíniques que van decidir no adherir-se, un aclaparant 70% reconeix que ho va fer perquè no creu que sigui ètic reduir el preu dels seus serveis. És probable que els motius fossin els mateixos o molt semblants als llençats des del Col·legi, o potser no, però de totes formes no és aquesta la importància. El més important és que el fet de no participar a la campanya no té res a veure amb lo "animalista" que sigui aquell veterinari, sinó que té més relació amb una barreja de situació econòmica i conviccions ètiques que tingui. Si està en mala situació econòmica, potser li surt a compte participar-hi, però si la seva ètica no ho aprova, no voldrà fer-ho.

En definitiva, s'ha de tenir en compte el punt de vista de cada participant de l'assumpte i s'ha de respectar la seva postura. Però, si l'objectiu al que es vol arribar és comú a tots aquests col·lectius, probablement el més savi i coherent és arribar a un acord que beneficiï tothom.

Pel que fa als propietaris, podria dir-se que són el subjecte passiu de la qüestió. La campanya va adreçada cap a ells, però ells se la troben ja feta i no tenen dret a prendre-hi decisions. Si es tenen en compte les seves opinions a l'enquesta realitzada, la majoria opina que els preus veterinaris són molt alts i que permeten tenir un elevat marge de beneficis. A més a més, una important part dels propietaris creu que els veterinaris gaudeixen d'un bon salari. Aquestes dades reflexen que un gran percentatge de la població té una visió "idíl·lica" de la professió veterinària: és a dir, probablement no veuen la clínica veterinària com un negoci, sinó que esperen que sigui un sector, en certa manera, caritatiu, altruista i sensible amb alguns casos. És per això que la imatge del professional veterinari no sempre és la més ben valorada entre el col·lectiu que suposen els propietaris d'animals.

És important destacar que un 56% dels propietaris no es va plantejar els costos econòmics que suposa tenir un animal a càrrec. Aquesta dada és preocupant i molt possiblement pugui tenir una relació directa amb gran part dels abandonaments d'animals que es produeixen. D'aquesta manera s'observa que falta molt per fer a l'hora de conscienciar a la població que no tothom pot tenir un animal perquè aquests requereixen unes despeses econòmiques per tenir una dignitat i qualitat de vida adequades.

Pel que fa a les campanyes d'esterilització a baix preu, s'extreu que pocs propietaris relacionen l'expressió low cost amb una reducció del servei, de manera que confien en la professionalitat i ètica del sector quan es tracta de campanyes puntuals i organitzades. En canvi, l'opinió està més dividida a l'hora de relacionar qualitat i preu en quant a les clíniques individualment.

Tots els enquestats que han pogut fer front sempre a les despeses veterinàries estan d'acord amb que no volen una reducció de la qualitat del servei. Per una altra banda, un dels enquestats no ha pogut fer front econòmicament a les despeses, i únicament per això estaria disposat a acceptar una reducció del servei.

Per últim, ens agradaria dir que el problema de l'abandonament d'animals és complex i el seu abordatge ha de ser una mica més profund del que sembla. En primer lloc, s'ha de dir que

encara queda molta feina per fer en quant a la conscienciació de la població en general. Les persones que volen adquirir un animal sovint no estan informades ni mentalitzades sobre les despeses que comportarà la seva mascota. A més a més i en segon lloc, considerem que des de l'administració pública s'hauria de fer un plantejament per tal de dedicar subvencions pel manteniment d'animals de propietaris que no tenen recursos. Seria important, això sí, imposar un filtre per tal d'ajudar només les persones que realment ho necessitin. En tercer i últim lloc, i vista la importància de l'esterilització dels animals en quant a abandonament de cadellades, pensem que s'hauria de dedicar més importància a aquest aspecte i també prendre mesures, com podrien ser l'esterilització temprana obligada de tots els animals o també la subvenció per part de l'administració pública de castracions d'animals de companyia.

6. REFERÈNCIES

- Pàgina web del Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona: www.covb.cat
- Pàgina web del Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya: www.veterinaris.cat
- Pàgina web de la Comissió Interlocutora de Protectores d'Animals de Catalunya: cipac.cat

ANNEX I

CODIGO DEONTOLOGICO DE LA PROFESION VETERINARIA

- *Consejo General de Colegios Veterinarios de España*

Exposición de Motivos

La Ley 2/1.974, de 13 de febrero, de Colegios Profesionales con las modificaciones introducidas por la Ley 74/1.978, de 26 de diciembre, por la Ley 7/1.997, de 14 de abril, y por el Real Decreto Legislativo 6/2.000, de 23 de junio, establece en su artículo 9.1.a) que corresponden a los Consejos Generales de los Colegios, entre otras, las atribuidas por el artículo 5 a los Colegios Profesionales, en cuanto tengan ámbito o repercusión nacional. Entre tales funciones merecen especial atención las de ordenar la actividad profesional de los veterinarios, velando por la ética y dignidad de la profesión y por el respeto que se merecen los derechos de los particulares, ejerciendo la facultad disciplinaria dentro del ámbito de sus competencias; adoptar las medidas conducentes a evitar el intrusismo profesional, procurar la armonía y colaboración entre los colegiados, impidiendo la competencia desleal entre ellos; y cumplir y hacer cumplir a los colegiados, las leyes generales y especiales y los Estatutos de la profesión así como los reglamentos de régimen interno, incluyendo las normas y decisiones adoptadas por los órganos colegiales, en materia de su competencia.

El Consejo General de Colegios Veterinarios de España, como órgano representativo y coordinador en el ámbito estatal e internacional de los Ilustres Colegios Oficiales de Veterinarios de España, tiene atribuida, entre otras funciones, la de elaborar los reglamentos de régimen interno (en el ámbito de sus competencias) que contengan previsiones relacionadas con la ordenación de la actividad profesional, como se ha dicho, con la finalidad de homogeneizar la materia de que se trate, siempre que se aprecie, como ocurre en el presente supuesto, la necesidad de igualdad de tratamiento para todos los profesionales veterinarios con independencia del territorio autonómico donde ejercen su profesión.

En materia de deontología profesional, es obvio que se trata de una regulación que precisa un tratamiento uniforme a nivel estatal, máxime cuando la redacción de un Código Deontológico *“no equivale a establecer unas normas directamente aplicables en el ejercicio de una competencia normativa incompatible con la de otros órganos o entes, **sino que comporta establecer unos principios éticos de ejercicio de la profesión, interpretando el común sentir de los profesionales y de la sociedad a la que va dirigido su trabajo, los cuales***

constituyen un elemento para que cada profesional ajuste su conducta a su conciencia ético-profesional y los órganos encargados de exigir la responsabilidad civil, penal o disciplinaria tengan elementos de ponderación suficientes para aquellos supuestos en que la norma reguladora implícita o explícitamente se remita a conceptos éticos en el ejercicio de la profesión o exigen su interpretación la aplicación de test o criterios apreciativos relacionados con la adecuada conducta profesional", todo ello en palabras del Tribunal Supremo, concretamente, de su Sentencia de la Sección de la Sala de lo Contencioso-Administrativo de 25 de febrero de 2.002.

La misma Sentencia nos ha enseñado que la competencia para establecer un Código Deontológico no es título suficiente para modificar los derechos y los deberes de los profesionales que se regulan en los Estatutos Generales y en los Particulares respectivos, y que no es incompatible con la contribución que Consejos Autonómicos y Colegios, entre otros, puedan hacer para conformar el mínimo ético que debe guiar el ejercicio de la profesión veterinaria en este caso.

Por ello, es por lo que se ha reconocido a los Consejos Generales la facultad de aprobar Códigos Deontológicos, eso sí, sin perjuicio de que tanto en el ámbito internacional, como en el autonómico y provincial, puedan tener lugar actuaciones en esa misma dirección, sin que exista alteración alguna del orden de competencias.

En todo caso, en el proceso de elaboración del presente Código Deontológico se oirá a los Ilustres Colegios Oficiales de Veterinarios que integran el Consejo General y, por supuesto, a los Consejos Autonómicos de Colegios, allá donde existan, sin perjuicio de que los textos ya existentes en algunos de esos ámbitos territoriales se hayan tenido en cuenta de forma determinante para la elaboración del presente Código.

El establecimiento de la normativa deontológica es una de las funciones más importantes de la Organización Colegial Veterinaria Española que ha de esforzarse por conseguir que la misma sea respetada, que se promocióne, desarrolle, difunda y actualice constantemente para adaptarse a la realidad social y del ejercicio profesional existente en cada momento y eso es lo que también ha motivado la redacción del presente instrumento normativo.

Son pilares en los que se asienta la deontología veterinaria:

1. La producción animal y el control de todos los productos de origen animal y los vegetales de su competencia, que proporcionan al hombre alimentos, sin riesgos de transmisión de enfermedades infectocontagiosas y parasitarias, así como de residuos o compuestos químicos que puedan alterar su salud.
2. La salvaguarda de la salud de los animales, evitando y controlando la aparición de las enfermedades infectocontagiosas y parasitarias de amplia difusión, que ponen en serio peligro la salud humana, la producción animal y el equilibrio de las especies animales.
3. La salvaguarda de la salud de los animales frente a los productos químicos que atentan contra su vida y calidad de vida, poniendo en serio peligro el equilibrio de las especies, la biodiversidad y el medioambiente, único hábitat de nuestras especies.
4. La identificación animal, la emisión y recepción de certificados para la circulación, intercambio, exportación e importación de animales y sus productos para uso o consumo humano, facilitando así la transparencia de las transacciones comerciales y la protección del consumidor.
5. La salvaguarda de la vida, la salud, la dignidad y el bienestar animal.

Son derechos y deberes primordiales de la profesión veterinaria, al servicio de la sociedad, el hombre, los animales y el medioambiente, velar por una producción animal de calidad, realizar eficazmente los controles veterinarios en los animales y vegetales de su competencia, así como de los productos de origen animal para el uso o consumo humano y las transacciones comerciales, salvaguardar y respetar la vida, la dignidad y la salud de los animales y sus relaciones con la salud humana, junto con su colaboración en el mantenimiento del equilibrio medioambiental.

Todos esos deberes y derechos deben estar impregnados de los principios deontológico-veterinarios e integrados en un instrumento normativo por su amplia y profunda

transcendencia en la salud y alimentación humana; en la salud, alimentación, bienestar y protección animal, en el mantenimiento de la existencia de especies, en el mantenimiento de la biodiversidad, en el equilibrio medioambiental, en la economía de mercado y en la protección al consumidor.

El Código consta de una Exposición de Motivos, cuarenta artículos distribuidos en quince capítulos, dos disposiciones finales y una derogatoria, en los que sucesivamente se trata la definición y ámbito de aplicación de la deontología veterinaria (artículos 1 a 3), los principios deontológicos generales, especial referencia al secreto profesional (artículos 4 a 8), los deberes de los veterinarios y las modalidades de ejercicio profesional (artículos 9 y 10), las relaciones con la Organización Colegial Veterinaria (artículos 11 a 13), las relaciones entre las distintas Corporaciones integradas en la Organización Colegial Veterinaria Española (artículos 14 a 16), las relaciones con los clientes (artículos 17 a 22), las actividades profesionales en explotaciones ganaderas, mataderos y otros centros productores (artículo 23), las relaciones de los veterinarios entre sí y con otros profesionales sanitarios (artículos 24 a 26), el ejercicio veterinario en común (artículos 27 y 28), el ejercicio de la profesión al servicio de las administraciones públicas e incompatibilidades (artículo 29), los honorarios profesionales (artículo 30), la publicidad (artículo 31), las certificaciones, informes, dictámenes, recetas y otros documentos (artículos 32 a 35), la deontología profesional en el ámbito de la investigación (artículos 36 y 37) y las publicaciones (artículos 38 a 40).

Como se señala en el mismo, el Código es una recopilación de principios y reglas éticas cuyo objetivo es inspirar y guiar la conducta profesional de los veterinarios.

Capítulo

DEFINICIÓN Y ÁMBITO DE APLICACIÓN.

Artículo 1.

1. La deontología profesional veterinaria es el conjunto de principios y reglas que conforman el contenido ético que debe inspirar y guiar la actuación de los profesionales veterinarios.

2. El Código Deontológico de la profesión Veterinaria es el cuerpo normativo donde se recopilan esos principios y reglas, derechos y deberes, inherentes a la ética profesional veterinaria.

Artículo 2.

1. Los principios y reglas, derechos y deberes, que recoge este Código obligan a todos los veterinarios en el ejercicio de su profesión, cualquiera que sea la modalidad en que la practiquen, sin perjuicio de la existencia de otras normas disciplinarias aplicables en el concreto ámbito de las Administraciones Públicas. También serán de aplicación para aquellos veterinarios extranjeros que, en virtud de convenios o tratados internacionales, ejerzan de forma ocasional o esporádica en España.

2. El incumplimiento de las normas contenidas en este Código Deontológico constituye falta disciplinaria conforme a lo dispuesto en los Estatutos de la Organización Colegial Veterinaria Española, así como de acuerdo con lo previsto en los diferentes Estatutos Particulares de los Colegios Oficiales Veterinarios y de los Consejos Autonómicos, en su caso, que será corregida a través del procedimiento disciplinario en ellos establecido.

Artículo 3.

1. La Organización Colegial Veterinaria Española, a través del Consejo General de

Colegios Veterinarios de España, de los Consejos Autonómicos de Colegios y de los Colegios Oficiales de Veterinarios, en el ejercicio de sus respectivas competencias, asume la responsabilidad de la promoción, desarrollo y difusión de la Deontología Veterinaria, a la vez que vela, favorece y exige el cumplimiento de los preceptos de este Código.

2. El Consejo General de Colegios Veterinarios, en el ámbito estatal, los Consejos Autonómicos, en el ámbito autonómico y los Colegios Oficiales Veterinarios, en el ámbito colegial, en ejercicio de sus respectivas competencias, velarán y tomarán las medidas conducentes a garantizar que las disposiciones legales estatales y autonómicas, se conformen, en lo relativo a los derechos y deberes de los colegiados veterinarios para con la sociedad, el hombre, los animales y el medioambiente y en sus relaciones profesionales, a los principios y reglas ético-veterinarios y que se adopten todas las disposiciones necesarias para que la legislación permita la aplicación eficaz de esos principios.

3. La Organización Colegial Veterinaria Española, a través de sus distintos niveles organizativos, prestará a todos los profesionales veterinarios colegiados la ayuda necesaria para resolver cuantas dudas y conflictos pueda ocasionar el cumplimiento de los mandatos contenidos en el presente Código Deontológico.

Capítulo

PRINCIPIOS DEONTOLÓGICOS GENERALES. ESPECIAL REFERENCIA AL SECRETO PROFESIONAL.

Artículo 4.

1. El veterinario adquiere un deber profesional fundamental con la sociedad a la que sirve, del que debe ser consciente y consecuentemente responsable. Está obligado a procurar la mayor eficacia en el ejercicio de su profesión y a velar por una producción animal de calidad, realizar eficazmente los controles veterinarios en los animales y vegetales de su competencia, así como, de los productos de origen animal para el uso o consumo humano y las

transacciones comerciales, salvaguardar y respetar la vida, la dignidad y la salud de los animales y sus interacciones con la salud humana, junto con su colaboración en el mantenimiento del equilibrio medioambiental.

2. En el ejercicio de su actividad profesional, todo veterinario está llamado a cumplir escrupulosamente con los deberes que le vengan impuestos por las leyes y reglamentos.

3. La sociedad tiene derecho a una atención veterinaria de calidad científica y humana. El veterinario tiene la responsabilidad de prestarla, cualquiera que sea la modalidad de su práctica profesional, comprometiéndose a emplear los recursos de la ciencia de manera adecuada, según el arte veterinario del momento.

4. La actualización y el perfeccionamiento de los conocimientos científicos, técnicos y legales es un derecho y un deber del veterinario, al objeto de que, en ningún caso, ejerza la profesión en condiciones que puedan comprometer la calidad de las actuaciones profesionales.

Artículo 5.

1. El veterinario está obligado a atender a todos sus clientes y pacientes con la misma diligencia y solicitud, sin causarles intencionadamente perjuicios y sin que opere discriminación alguna.

2. El veterinario está obligado a respetar el derecho que le asiste a toda persona de elegir libremente al profesional cuyos servicios demanda.

3. El veterinario no deberá realizar actuaciones para las que no esté capacitado o no disponga de los medios técnicos necesarios, ni declarará competencias y conocimientos de los que carece, ni realizará actuaciones carentes de base científica. En tal caso, informará al cliente de modo que se le facilite la mejor solución, recurriendo, en su caso, a otro compañero competente en la materia.

Artículo 6.

1. El veterinario no podrá ejercer, al mismo tiempo que su profesión, cualquier otra actividad o colaboración en la que sus intereses puedan entrar en conflicto con sus deberes deontológicos o limitar su independencia.

2. El veterinario no deberá menospreciar el respeto que se les debe a los pacientes, ni les procurará maltrato alguno, evitando por todos los medios, incluida la denuncia a la autoridad administrativa competente, que los propietarios clientes los maltraten, procurando los medios necesarios para protegerlos de las conductas castigadas por la normativa vigente sobre protección animal. Todo ello sin perjuicio de los supuestos de sacrificio de animales que se realicen según los ritos propios de iglesias, confesiones o comunidades religiosas inscritas en el registro de entidades religiosas que, en todo caso, deberán respetar la normativa vigente en materia de protección de animales.

3. El veterinario deberá abstenerse en todo momento de realizar actos o manifestaciones que supongan desconsideración hacia la profesión veterinaria.

4. El veterinario tendrá prohibido fomentar, facilitar, amparar o encubrir el intrusismo profesional. Estará obligado, por el contrario, a impedirlo y denunciarlo, incluidas las instalaciones ilegales.

El veterinario no puede proceder a la captación desleal o deshonesto de clientes, ni inmiscuirse en la actuación profesional que se preste por otro veterinario a un cliente.

Artículo 7.

Es conforme a la deontología profesional que un veterinario, en razón de sus convicciones personales, se niegue a intervenir, alegando objeción de conciencia, en festejos, espectáculos, tradiciones, intervenciones (cortes de orejas, cuerdas vocales, castraciones, etc.), estudios o experimentaciones que, aún amparados por la legislación vigente, conlleven dolor, tortura, mutilación o muerte innecesaria de los animales.

Artículo 8.

1. El secreto veterinario es inherente al ejercicio de la profesión veterinaria y se establece como un derecho del cliente a salvaguardar su intimidad frente a terceros. El veterinario está obligado a guardar el secreto profesional.

2. La obligación del secreto profesional se extiende a cuantos asuntos conozca el veterinario por información directa del cliente o por haberlo conocido en el ejercicio de la profesión. El veterinario tiene el deber de exigir, asimismo, a sus colaboradores o empleados discreción y observación escrupulosa del secreto profesional que también les incumbe.

3. Excepcionalmente, con discreción, exclusivamente ante quien tenga que hacerlo, en sus justos y restringidos límites y, si lo estimara necesario, solicitando el asesoramiento de su Colegio Oficial, el veterinario podrá revelar el secreto en los siguientes casos:

- a) Cuando obtenga el permiso expreso y escrito del cliente. Sin embargo, esta autorización no deberá perjudicar la discreción del veterinario, que procurará siempre mantener la confianza social hacia su confidencialidad.
- b) Por imperativo legal.
- c) En las enfermedades de declaración obligatoria.
- d) Cuando el veterinario considere que su silencio pudiera dar lugar a un perjuicio al bienestar animal o el interés general esté seriamente comprometido.
- e) Cuando el veterinario se vea injustamente perjudicado por causa del mantenimiento del secreto de un cliente y éste sea el autor voluntario del perjuicio.
- f) Cuando al veterinario le sea incoado un expediente disciplinario por el Colegio o sea llamado a prestar declaración en el expediente incoado a otro profesional.

4. Cuando un veterinario cesa en su trabajo privado, su archivo podrá ser transferido al veterinario que le suceda, salvo que los clientes manifiesten su voluntad en contra, siempre con respeto y cumplimiento de la normativa vigente.

Capítulo

DEBERES DE LOS VETERINARIOS Y MODALIDAD DE EJERCICIO PROFESIONAL.

Artículo 9.

La profesión veterinaria está al servicio de la sociedad. Son deberes primordiales de los veterinarios:

- La protección de la salud y del bienestar animal.

- La conservación y mejora de los recursos ganaderos.
- La promoción y la prevención de la salud pública.
- La conservación y defensa del medio ambiente.

Artículo 10.

La profesión veterinaria puede ejercerse de las siguiente formas:

- Como funcionario público, estatutario, personal laboral, fijo o temporal, al servicio de la Administración General del Estado, de las comunidades autónomas y de la Administración Local.
- Como contratado laboral, fijo o temporal, al servicio de empresas, entidades, explotaciones e industrias o negocios relacionados con la profesión veterinaria.
- Como veterinario de ejercicio libre, que comprenderá cualquier actividad o trabajo realizado al amparo del título de Licenciado en Veterinaria, que no se encuentre incluido en los apartados anteriores.

Capítulo

RELACIONES CON LA ORGANIZACIÓN COLEGIAL VETERINARIA.

Artículo 11.

1. El veterinario está obligado a cumplir los Estatutos Generales de la Organización Colegial Veterinaria Española, los Particulares del Colegio respectivo, los del Consejo Autonómico de Colegios, en su caso, así como cualesquiera reglamentos, acuerdos y resoluciones de los órganos colegiados de las corporaciones que integran la Organización Colegial Veterinaria Española.

2. Asimismo está obligado al cumplimiento de las normativas reguladoras de actividades profesionales que se ejercen en virtud de convenios o contratos suscritos entre el Consejo General, el Colegio respectivo y/o el Consejo Autonómico de Colegios, en su caso y cualquier administración pública.

Artículo 12.

1. El veterinario, cualquiera que sea su situación profesional y con independencia del cargo que ocupe, tiene el deber de atender con la máxima diligencia las comunicaciones y citaciones, y en general cualquier llamamiento, emanado de los órganos de gobierno del Colegio, del Consejo General y del Consejo Autonómico de Colegios, en su caso.

2. El veterinario está obligado a contribuir económicamente a las cargas colegiales y a estar al corriente de pago de las cuotas ordinarias y extraordinarias, así como las cuantías derivadas de los servicios que en su caso se soliciten.

Artículo 13.

1. El veterinario está obligado a denunciar al Colegio Oficial los agravios que surjan en el ejercicio profesional, o de los que tenga conocimiento que afecten a cualquier otro colegiado.

2. El veterinario está obligado a denunciar al Colegio Oficial todo acto de intrusismo que llegue a su conocimiento, así como los casos de ejercicio ilegal, tanto por no ser colegiado como por hallarse suspendido o inhabilitado en el ejercicio profesional el denunciado.

3. El veterinario está obligado a comunicar al Colegio Oficial sus datos personales y profesionales de relevancia que afecten a su situación profesional y aquellos que sean precisos para elaborar y mantener actualizados los registros que, legal o estatutariamente, sean procedentes.

4. El veterinario está obligado a informar de forma inmediata al Colegio Oficial de Veterinarios correspondiente y a la autoridad administrativa competente, cuando tenga conocimiento de la existencia de:

- a) Cualquier caso de sospecha de epizootia o zoonosis.
- b) Episodios de contaminación medioambiental.
- c) Episodios de mortandad de piscícola, avícola, etc.

Capítulo

RELACIONES ENTRE LAS DISTINTAS CORPORACIONES INTEGRADAS EN LA ORGANIZACIÓN COLEGIAL VETERINARIA ESPAÑOLA.

Artículo 14.

1. Los Colegios Oficiales Veterinarios servirán de cauce y, en consecuencia, tendrán la obligación de relacionar a sus profesionales colegiados con el Consejo General y con los Consejos Autonómicos, en su caso, cuando sean requeridos para atender comunicaciones, llamamientos o notificaciones a dichos profesionales.

2. El veterinario estará obligado a prestar, directamente o a través de su Colegio Oficial, según el caso, la colaboración que le sea requerida por el Consejo General o el Consejo Autonómico correspondiente, en su caso.

Artículo 15.

Los Colegios Oficiales Veterinarios estarán obligados a comunicar al Consejo General y a los Consejos Autonómicos correspondientes, en su caso, cuando así sean requeridos para ello o derive de una obligación estatutaria, los datos personales y profesionales de sus colegiados para elaborar y mantener al día los registros que sean de su competencia, previstos en la normativa legal y estatutaria correspondiente.

Artículo 16.

1. La Organización Colegial Veterinaria Española realizará todas las acciones necesarias en orden a conseguir que las normas contenidas en el presente Código se adapten a la legislación aplicable vigente en cada momento y a que las mismas sean respetadas y protegidas por la Ley y por todos los veterinarios colegiados por ellas afectados.

2. Los órganos de gobierno de los Colegios Oficiales Veterinarios y de los Consejos Autonómicos, deberán mantener, como básica, las normas deontológicas contenidas en el presente Código, sin perjuicio de las especialidades derivadas de su identidad autonómica.

3. Los órganos de gobierno de los Colegios Oficiales Veterinarios y los de los Consejos Autonómicos, en su caso, ajustarán sus resoluciones, decisiones y acuerdos a las normas estatutarias y deontológicas de la Organización Colegial Veterinaria Española.

4. Los órganos de gobierno de las corporaciones integrantes de la Organización Colegial Veterinaria Española tienen el deber de preservar como secreta la información y la documentación relacionada con las cuestiones deontológicas de sus colegiados.

5. La Organización Colegial Veterinaria Española tiene el deber de velar por la calidad de la enseñanza de la veterinaria, de la que no debe faltar la docencia de la ética y de la deontología veterinaria. Debe conseguir por todos los medios lícitos, incluida la influencia necesaria, para conseguir que los veterinarios mantengan su competencia profesional.

Capítulo

RELACIÓN CON LOS CLIENTES.

Artículo 17.

Se considera cliente cualquier persona, física o jurídica, que solicite del veterinario la realización de actividades profesionales para las que faculte el título de Licenciado en Veterinaria y como contraprestación abone los correspondiente honorarios.

Artículo 18.

1. La relación del veterinario con el cliente tiene que basarse en la mutua confianza. El

veterinario debe mostrar siempre ante su cliente una actitud correcta, respetuosa y profesional teniendo particularmente en cuenta las relaciones afectivas que puedan existir entre el dueño y el animal.

2. El veterinario tratará con la misma corrección y profesionalidad a todos sus clientes, sin distinción alguna por razón de nacimiento, raza, sexo, religión, opinión o cualquier otra condición o circunstancia personal o social.

3. El veterinario, en cualquier caso, tiene la obligación de prestar cuidados de urgencia a todo animal enfermo en peligro inmediato, a no ser que se asegure de que otros veterinarios, por razón de su especialidad, puedan prestar esta atención de forma inmediata.

4. En supuestos excepcionales de catástrofes provocadas por fenómenos naturales o accidentales, el veterinario no queda dispensado de cumplir con sus obligaciones profesionales y éticas, excepto que la autoridad competente le impida su cumplimiento.

5. El veterinario debe abstenerse de realizar actuaciones profesionales que sobrepasen sus conocimientos técnicos y su capacidad.

6. El veterinario no utilizará sus conocimientos técnicos, su capacidad ni su destreza para facilitar la aplicación de doping, torturas o cualquier otro procedimiento o método que comporte crueldad o sea degradante para los animales, sea cual fuere el fin perseguido.

7. Cuando a un veterinario se le exijan prestaciones profesionales que comporten actuaciones contrarias a los preceptos de este Código, deberá rechazar el trabajo y ponerlo en conocimiento del Colegio Oficial Veterinario.

8. El veterinario está obligado a una correcta eliminación y destrucción de todo material utilizado en su actividad profesional, respetando la vigente legislación, tanto estatal como autonómica, en materia de producción y gestión de residuos. Asimismo deberá observar el mayor cuidado en la eliminación y destrucción de la documentación profesional en general, informes, certificados, dictámenes, recetas o cualquier otro material impreso o plasmado en cualquier otro soporte.

9. Se prohíbe prescribir tratamiento u otro procedimiento sin haber realizado un examen directo y previo del paciente.

Artículo 19.

1. El veterinario tiene el deber de informar al cliente, en un lenguaje comprensible, del diagnóstico y opciones de tratamiento de las patologías padecidas por el animal. Asimismo debe formular sus prescripciones con total claridad y dar al cliente todas las explicaciones útiles sobre la terapia establecida y la prescripción aplicada.

2. El veterinario tiene el deber de solicitar y obtener el consentimiento expreso y escrito del cliente antes de realizar actos clínicos que puedan suponer un riesgo para el animal y debe facilitarle previamente toda la información necesaria al respecto. De igual modo procederá antes de realizar una eutanasia o una necropsia al animal.

3. En las situaciones de urgencia en las que corra peligro la vida del animal y resulte imposible obtener el consentimiento del cliente, el veterinario deberá prestar los cuidados que le dicte su conciencia profesional.

4. Si el cliente, debidamente informado, no accediera a someter a su animal a un examen o tratamiento que el veterinario considerase imprescindible, o si se exigiese del veterinario un procedimiento que éste, por razones científicas o éticas, juzgase inadecuado o inaceptable, el veterinario queda dispensado de su obligación de asistencia.

5. El veterinario está obligado, a solicitud del cliente, a proporcionar a otro veterinario los datos necesarios para completar el diagnóstico, así como el examen de los resultados de las pruebas practicadas. Así mismo está obligado a asegurar por sí o a través de otro veterinario la continuidad en los cuidados de los animales enfermos que le hayan sido confiados.

6. El veterinario no deberá exagerar la gravedad del diagnóstico, ni excederse en el número de visitas, consultas o procedimientos clínicos.

7. El cliente tiene derecho a obtener un informe o certificado emitido por el veterinario, referente al estado de salud, enfermedad o sobre la asistencia prestada a su animal, así como de los elementos materiales utilizados para el diagnóstico. El contenido de dicho informe será veraz y detallado, y en él figurará el número de colegiado y el sello del veterinario que lo firma.

8. El veterinario está obligado a informar al cliente de los posibles riesgos para la salud cuando su animal padezca enfermedades transmisibles a los seres humanos, y ha de velar siempre por la salud pública.

Artículo 20.

1. La actuación veterinaria quedará registrada en la correspondiente historia o ficha clínica. El veterinario tiene el derecho y el deber de redactarla y conservarla en los términos que se detallan en el punto siguiente.

2. El veterinario debe conservar los protocolos clínicos y los elementos materiales de diagnóstico, durante un plazo mínimo de tres años desde la última anotación en la historia clínica del paciente, sin perjuicio de la normativa que resulte aplicable.

Artículo 21.

1. El veterinario no perjudicará intencionadamente al paciente, ni le atenderá de manera negligente, evitara cualquier demora injustificada en su asistencia; y no prescribirá tratamiento sin haber examinado directa y previamente al animal. Respetará y protegerá la vida de los animales y aliviará su sufrimiento.

2. Se prohíben las actuaciones profesionales que ofrezcan o garanticen procedimientos curativos, los procedimientos ilusorios o insuficientemente probados o confirmados por autoridades científicas o profesionales de reconocido prestigio, el empleo de tratamientos o medios no controlados científicamente, la aplicación de elementos diagnósticos o tratamientos terapéuticos simulados o fingidos, de intervenciones quirúrgicas ficticias y las basadas en modos de diagnóstico o terapias secretas.

Artículo 22.

1. En casos de enfermedad incurable y terminal, y particularmente cuando la enfermedad comprometa seriamente la calidad de vida del animal, el veterinario deberá informar de esta circunstancia al propietario del animal para que pueda optar, si lo desea, por la realización de una eutanasia activa.

2. En caso de negativa del cliente, el veterinario debe limitarse a aliviar los dolores físicos del animal, evitando emprender o continuar acciones terapéuticas sin esperanza, inútiles u obstinadas, sino existe una expectativa razonable de utilidad para el animal.

Capítulo

ACTIVIDADES PROFESIONALES EN EXPLOTACIONES GANADERAS, MATADEROS Y OTROS CENTROS PRODUCTORES.

Artículo 23.

1. El veterinario ejercerá su profesión de manera responsable, teniendo en cuenta la incidencia relevante que para la salud pública supone su intervención, así como los intereses sanitarios en juego.

2. El veterinario está obligado a promover y mantener la calidad de las instalaciones, servicios y productos de las explotaciones en las que trabaje o colabore, denunciando ante la autoridad competente todas las deficiencias que observe tanto técnicas como éticas.

3. El veterinario deberá cumplir, en todo caso, las normas estatales y autonómicas que afecten a la regulación de los sectores de producción alimentaria dictadas en defensa de la salud pública y de la sanidad, sin que pueda quedar sometido, con respeto al principio de libertad profesional, a instrucciones contrarias a las normas legales o a presiones que le lleven a su incumplimiento. Teniendo la obligación moral de denunciar estas prácticas ante el Colegio Oficial de Veterinarios y ante las autoridades administrativas competentes.

Capítulo

RELACIONES DE LOS VETERINARIOS ENTRE SÍ Y CON OTROS PROFESIONALES SANITARIOS.

Artículo 24.

1. Los veterinarios guardarán las obligaciones que se deriven del espíritu de

hermandad que entre ellos debe existir, evitando competencias ilícitas y cumpliendo los deberes corporativos.

2. Los veterinarios deberán tratarse entre sí con la debida deferencia, respeto y lealtad, sea cual fuere la relación jerárquica que exista entre ellos. Tienen la obligación de defender al veterinario que sea objeto de ataques o denuncias injustas y compartir, sin ninguna reserva, en beneficio de sus pacientes, sus conocimientos científicos.

3. La relación entre los veterinarios no ha de propiciar su desprestigio público. Las discrepancias que puedan surgir sobre cuestiones científicas o profesionales deberán ser resueltas en privado o en sesiones apropiadas. Cuando no sea posible un acuerdo, acudirán al Colegio Oficial de Veterinarios que tendrá una misión de arbitraje en estos conflictos.

4. Los veterinarios se abstendrán de enjuiciar despectivamente las actuaciones profesionales de otros veterinarios. Se considera circunstancia agravante hacerlo en presencia de clientes o de terceros.

5. El veterinario que recibe un caso clínico referido atenderá al paciente únicamente en relación a los servicios solicitados por el veterinario remitente.

Artículo 25.

1. Los veterinarios deberán comunicar al Colegio, los casos constatados de impericia, negligencia, incorrecta conducta profesional, comisiones ilegales, especulación, así como los casos de intrusismo profesional de los que sean conocedores.

2. Ningún veterinario se inmiscuirá en las actuaciones que preste otro veterinario a un paciente. No se considera interferencia los casos de urgencia, cuando se esté vulnerando la legislación de protección animal o alguno de los preceptos normativa deontológica colegial, o la libre consulta por parte del cliente a otro veterinario, quien le advertirá, sin embargo, del perjuicio de una dirección veterinaria múltiple no consensuada.

Artículo 26.

1. Los veterinarios deberán mantener buenas relaciones con los demás profesionales sanitarios.

2. Los veterinarios respetarán el ámbito competencial de sus auxiliares y demás personal que colaboren con ellos, pero no permitirán que estos invadan el área de sus responsabilidades, ni les transferirá las propias.

Capítulo

EJERCICIO VETERINARIO EN COMÚN.

Artículo 27.

El ejercicio veterinario en común podrá llevarse a cabo a través de las siguientes modalidades:

- Como veterinario asociado a otro u otros veterinarios, en cualquiera de las formas previstas en el ordenamiento jurídico.
- Como veterinario contratado.

Artículo 28.

1. Los veterinarios podrán ejercer la profesión colectivamente, mediante su agrupación bajo cualquiera de las formas lícitas en Derecho, incluidas las sociedades mercantiles.

2. La agrupación habrá de tener como objeto exclusivo el ejercicio profesional de la veterinaria y estar integrada exclusivamente por veterinarios en ejercicio, sin limitación de número.

3. La forma de agrupación deberá permitir en todo momento la identificación de sus integrantes, habrá de constituirse por escrito e inscribirse en el Registro que al efecto esté

creado o se cree en el Colegio donde tuviese su domicilio profesional. En dicho Registro se inscribirán su composición y las altas y bajas que se produzcan.

4. La actuación profesional de los integrantes de la agrupación estará sometida al régimen disciplinario del Colegio en cuyo ámbito se efectúa, respondiendo personalmente el veterinario que la haya efectuado. No obstante, se extenderá a todos los miembros de la agrupación el deber de secreto profesional.

5. El trabajo colectivo no impedirá que el cliente conozca cuál es el veterinario que asume la dirección y responsabilidad de su atención.

6. La responsabilidad civil que pudiese tener la agrupación será conforme al régimen jurídico general que corresponda a la forma utilizada. Además, todos los veterinarios que hayan intervenido en la actuación de que se trate responderán civilmente frente al cliente con carácter personal, solidario e ilimitado.

7. En los trabajos en equipo podrá existir un director que coordinará las actuaciones de los distintos componentes. El veterinario que ostenta la condición de director del grupo tiene como deber el de propiciar y mantener la existencia de un ambiente de exigencia ética y de tolerancia para la diversidad de opiniones profesionales.

Capítulo

EL EJERCICIO DE LA PROFESIÓN AL SERVICIO DE LAS ADMINISTRACIONES PÚBLICAS. INCOMPATIBILIDADES.

Artículo 29.

1. Los veterinarios que ejerzan su profesión al servicio de las distintas Administraciones Públicas estarán sometidos a las normas de organización y funcionamiento

de la Administración correspondiente, quedando sujetos en cuanto a su actuación profesional a las exigencias de la Deontología Profesional Veterinaria.

2. Los veterinarios funcionarios estarán sometidos a la normativa sobre incompatibilidades que en cada momento esté vigente.

Capítulo

LOS HONORARIOS PROFESIONALES.

Artículo 30.

1. El veterinario en su ejercicio profesional tiene derecho a ser remunerado de acuerdo con la importancia del servicio prestado y su propia competencia y cualificación profesional. El veterinario no condicionará el cobro de sus honorarios a la eficacia de su actuación profesional.

2. En la fijación de sus honorarios el veterinario deberá tener en cuenta la tarifa de honorarios orientativos del Colegio, si la hubiere; la importancia de los servicios prestados; las circunstancias particulares del caso; y su propia competencia.

3. El veterinario se abstendrá de realizar actuaciones o de prestar servicios por debajo del precio de coste. En caso de duda, servirán como referencia los establecidos como orientativos por el Colegio Oficial de Veterinarios de la Provincia.

4. El veterinario no podrá percibir honorarios por actos no realizados.

5. El veterinario está obligado a informar al cliente de sus honorarios antes de realizar la prestación profesional, en el caso de serle solicitados, suministrando el oportuno presupuesto.

Capítulo

LA PUBLICIDAD.

Artículo 31.

1. La publicidad de los veterinarios representará una información objetiva, prudente, veraz y digna, tanto en su contenido como en los medios utilizados y será siempre respetuosa con las normas deontológicas de la profesión.

2. El veterinario se abstendrá de manifestar o divulgar noticias en cualquier forma que den a entender conocimientos, técnicas, resultados o cualidades especiales, de los que quepa deducir comparaciones con la actividad profesional de otros veterinarios.

3. El veterinario no podrá utilizar publicidad que produzca denigración, menosprecio o descrédito directo o indirecto de la capacidad profesional, conocimientos, servicios o cualificación de otros veterinarios.

4. El veterinario se abstendrá de extender recetas y de formalizar documentos profesionales que lleven nombres o indicaciones que pudieran servir de anuncio d publicidad de casas o firmas comerciales.

5. Los anuncios en medios de comunicación deberán limitarse a incluir los siguientes datos:

- Nombre del establecimiento.
- Nombre del titular veterinario.
- Logotipo.
- Dirección y número de teléfono.
- Días y horas de consulta.
- Servicios que se prestan en el establecimiento.
- Títulos académicos y otras cualificaciones autorizadas y reconocidas por la normativa vigente, incluida la comunitaria.

- Cualquier otra mención que no sea contraria a la legislación vigente en materia de publicidad.

6. No se podrá, por el contrario:

- Utilizar emblemas o símbolos colegiales o corporativos y aquellos otros que por su similitud pudieran generar confusión, al reservarse su uso para la publicidad institucional que pueda realizarse en beneficio de la profesión en general.
- Expresar contenidos comparativos o servicios que no se presten en el centro.
- Prometer resultados o inducir a creer que se producirán, que no dependan exclusivamente de la actividad del veterinario.
- Mencionar títulos o especialidades que no se posean.
- Expresar datos erróneos o engañosos.

7. Los veterinarios titulares o directores técnicos de los establecimientos serán los responsables de las acciones publicitarias contrarias a la deontología y a los reglamentos de orden profesional.

Capítulo

CERTIFICACIONES, INFORMES, DICTÁMENES, RECETAS Y OTROS DOCUMENTOS.

Artículo 32.

1. Cuando el veterinario tenga que extender un certificado, informe, dictamen o receta o cualquier otro documento utilizará, siempre que existan, los documentos oficiales establecidos para tales casos por las Administraciones Públicas o por la Organización Colegial Veterinaria Española.

2. El veterinario debe prestar una atención esmerada en la cumplimentación de certificados, informes, dictámenes y otros documentos que le sean requeridos, evitando incorrecciones y no afirmando en ellos sino hechos verificados rigurosamente. El contenido del dictamen será auténtico y veraz y redactado según los principios técnicos y científicos.

3. El veterinario en todo momento actuará con imparcialidad y carecerá de intereses directos o indirectos sobre lo que certifica, informa o dictamina.

4. El veterinario no deberá certificar, informar o dictaminar si no posee conocimientos suficientes de la normativa legal aplicable, de los procedimientos, pruebas, exámenes que deban efectuarse, de aquello que quede fuera del alcance de sus conocimientos personales o de contenido falso o inexacto.

5. El veterinario se abstendrá de firmar certificados, informes o dictámenes no cumplimentados o incompletos, referidos a aquello que él no haya inspeccionado o controlado, salvo excepciones que, en cada caso, indique la normativa legal vigente; sobre asuntos que queden fuera del alcance de sus conocimientos profesionales o que no pueda comprobar personalmente y a ciencia cierta.

6. Todo oficio, certificado, declaración, prescripción o documento similar ha de ser autenticado por la firma y el número de colegiado del veterinario que lo emita.

7. Se prohíbe expresamente la puesta a disposición de terceras personas de certificados, informes, dictámenes, recetas u otros documentos análogos firmados, sin contenido redactado.

Artículo 33.

1. El veterinario tiene la obligación de supervisión y custodia de cualesquier documentos relacionados con el ejercicio profesional y, en especial, de los impresos oficiales, talones, talonarios, guías, cartillas, marchamos, sellos documentales, sellos de identificación y certificación, etiquetas que obren en su poder y que formen parte integrante y esencial de una futura certificación e identificación completa.

2. En caso de extravío, pérdida o sustracción tiene el deber de ponerlo en

conocimiento de su superior, de su colegio Oficial y de la autoridad competente de forma inmediata.

3. El veterinario tiene la obligación de archivar y custodiar el archivo documental de las copias de todos los certificados e informes expedidos y, en su caso, de los que sirvieron de base para expedirlos.

Artículo 34.

1. En caso de no existir documentos oficiales para el caso concreto, el veterinario seguirá, en la medida de lo posible, los criterios y requisitos obligatorios de otros documentos oficiales similares, haciendo constar como mínimo:

- a) Su identidad: nombre, apellidos y número de colegiado.
- b) Nombre e identificación completa de quien solicita el informe o certificación.
- c) Descripción e identificación clara y concisa del objeto a informar o certificar.
- d) Fundamentos: actuaciones veterinarias realizadas.
- e) Conclusiones obtenidas.
- f) Fecha de emisión del informe o certificación, sello y firma.

2. La redacción será legible y no contendrá signos o lenguajes impropios de la profesión veterinaria.

La falsedad o inexactitud en los certificados o documentos que extiendan o redacten los veterinarios en el ejercicio de su profesión, será sancionada de acuerdo con las previsiones contenidas en los Estatutos Generales de la Organización Colegial Veterinaria Española, en los Particulares del Colegio respectivo y en los del Consejo Autonómico de Colegios, en su caso, sin perjuicio de la responsabilidades civiles y penales en que puedan incurrir, que se exigirán, en su caso, en la vía jurisdiccional correspondiente.

El veterinario, en su arte del buen hacer, intentara evitar que todo documento por él emitido, pueda ser posteriormente objeto de manipulación fraudulenta. Por ello, como mínimo debe:

- a) Tachar los espacios en blanco.

- b) No dejar espacios que puedan ser rellenados entre el texto y la firma.
- c) Numerar cada hoja correlativamente, incluyendo en cada una de ellas, el número total de hojas que comprende el documento.

Artículo 35.

1. El veterinario en la emisión de la receta tendrá en cuenta el artículo anterior y la normativa vigente sobre el medicamento veterinario.
2. El veterinario nunca recetará o facilitará medicamentos de uso veterinario para consumo humano.
3. El veterinario nunca podrá recibir comisión por sus prescripciones.

Capítulo

DE LA DEONTOLOGÍA PROFESIONAL EN EL ÁMBITO DE LA INVESTIGACIÓN.

Artículo 36.

1. El avance en la Ciencia Veterinaria está fundado en la investigación y por ello no puede prescindir, en muchos casos, de una experimentación con animales vivos, siendo el bienestar de éstos prioritario para el investigador.
2. Los protocolos de investigación con animales vivos deberán ser aprobados y supervisados por comités que los centros de investigación, sean públicos o privados, tengan constituidos y, en ningún caso, podrán vulnerar la legislación vigente en materia de protección animal.

3. La investigación con animales vivos debe basarse en normas científicas comúnmente aceptadas y en aquellas otras que deriven de la evolución científica positiva.

4. El sufrimiento de los animales utilizados en la experimentación deberá ser el mínimo posible y, en cualquier caso, no será superior a la importancia de los objetivos que se pretenden alcanzar con la investigación.

Artículo 37.

1. El veterinario está obligado a mantener una clara distinción entre los procedimientos en fase de ensayo y los que ya han sido aceptados como válidos por la ciencia veterinaria y practicados en el ejercicio de la veterinaria clínica.

2. Cuando de pretenda aplicar un tratamiento en fase de ensayo se deberá requerir el consentimiento del propietario del animal, informándole previamente.

3. El veterinario podrá comunicar a los medios de comunicación y de difusión profesional especializados los descubrimientos que haya alcanzado o las conclusiones derivadas de sus estudios científicos. Antes de divulgar sus descubrimientos a los medios no especializados deberán encontrarse previamente publicados en medios especializados o avalados por autoridad científica o académica en la materia de que se trate.

Capítulo

LAS PUBLICACIONES.

Artículo 38.

1. El análisis de los datos obtenidos en la actuación veterinaria puede proporcionar informaciones muy valiosas, por lo que su publicación es autorizable desde el punto de vista

deontológico, siempre que se respete el derecho a la intimidad del cliente así como la normativa vigente en materia de protección de datos de carácter personal. Se prohíbe cualquier otra finalidad sin la autorización expresa del cliente.

2. El veterinario no publicará de forma prematura o sensacionalista procedimientos de eficacia no comprobada o exagerar ésta.

3. El veterinario no emitirá conclusiones o juicios profesionales, influido por conflictos de interés. La mención de una firma comercial en las comunicaciones al público que hagan los veterinarios debe ir acompañada de la indicación del vínculo que les une a dicha firma.

4. En ningún caso publicará información sobre procedimientos de diagnóstico o terapia no sometidos a la adecuada experimentación o al riguroso control científico.

Artículo 39.

1. El veterinario no podrá publicar a su nombre los trabajos científicos en los que no haya participado, ni atribuirse una autoría exclusiva en los trabajos realizados por sus colaboradores, o plagiar lo publicado por otro investigador, sea o no veterinario.

2. El veterinario no publicará datos o informaciones de otros autores sin autorización expresa de los mismos o sin citar su procedencia.

3. Si utiliza textos o resultados de observaciones de otros autores, debe precisar la parte del texto u observación mencionando el autor.

4. El veterinario no debe publicar informaciones sobre materias en las que no es competente.

Artículo 40.

1. En las publicaciones científicas no se incluirá como autor a quien no ha contribuido substancialmente al diseño y realización del trabajo.

2. El veterinario no falsificará ni inventará datos, ni falseará estudios estadísticos que puedan modificar la interpretación científica del trabajo.

3. No es ético publicar repetidamente los mismos hallazgos.

DISPOSICIÓN FINAL PRIMERA.

El presente Código entrará en vigor al día siguiente de su aprobación por la Asamblea General de Presidentes del Consejo General de Colegios Veterinarios de España y será debidamente publicado en la revista de la Organización Colegial para general conocimiento.

DISPOSICIÓN FINAL SEGUNDA.

El presente Código Deontológico constituye un régimen corporativo de ámbito estatal, con carácter básico y, en consecuencia, su existencia y aplicación debe entenderse sin perjuicio de que en los ámbitos autonómico y colegial, por una parte, y en el ámbito internacional, por otra parte, se puedan elaborar y desarrollar normas del mismo carácter. Implica la sujeción a él para los desarrollos normativos que conlleven una modificación del estatuto de los profesionales o de la organización colegial.

DISPOSICIÓN DEROGATORIA.

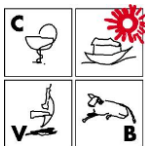
Quedan derogados cuantos reglamentos y disposiciones hayan sido objeto de aprobación por el Consejo General en materia deontológica.

Indice

EXPOSICION DE MOTIVOS	1	CAPÍTULO VIII	
CAPÍTULO I		RELACIONES DE LOS VETERINARIOS	
DEFINICIÓN Y ÁMBITO DE APLICACIÓN		ENTRE SÍ Y CON OTROS PROFESIONALES	
Artículo 1	5	SANITARIOS	
Artículo 2	5	Artículo 24	17
Artículo 3	5	Artículo 25	18
		Artículo 26	18
CAPÍTULO II		CAPÍTULO IX	
PRINCIPIOS DEONTOLÓGICOS GENERALES		EJERCICIO VETERINARIO EN COMÚN	
ESPECIAL REFERENCIA AL SECRETO		Artículo 27	19
PROFESIONAL		Artículo 28	19
Artículo 4	6	CAPÍTULO X	
Artículo 5	7	EL EJERCICIO DE LA PROFESIÓN AL	
Artículo 6	7	SERVICIO DE LAS ADMINISTRACIONES	
Artículo 7	8	PÚBLICAS. INCOMPATIBILIDADES	
Artículo 8	8	Artículo 29	20
CAPÍTULO III		CAPÍTULO XI	
DEBERES DE LOS VETERINARIOS Y		LOS HONORARIOS PROFESIONALES	
MODALIDAD DE EJERCICIO PROFESIONAL		Artículo 30	21
Artículo 9	9	CAPÍTULO XII	
Artículo 10	10	LA PUBLICIDAD	
CAPÍTULO IV		Artículo 31	22
RELACIONES CON LA ORGANIZACIÓN		CAPÍTULO XIII	
COLEGIAL VETERINARIA		CERTIFICACIONES, INFORMES, DICTÁMENES,	
Artículo 11	10	RECETAS Y OTROS DOCUMENTOS	
Artículo 12	11	Artículo 32	23
Artículo 13	11	Artículo 33	24
CAPÍTULO V		Artículo 34	25
RELACIONES ENTRE LAS DISTINTAS		Artículo 35	26
CORPORACIONES INTEGRADAS EN LA		CAPÍTULO XIV	
ORGANIZACIÓN COLEGIAL VETERINARIA		DE LA DEONTOLOGÍA PROFESIONAL EN EL	
Artículo 14	12	ÁMBITO DE LA INVESTIGACIÓN	
Artículo 15	12	Artículo 36	26
Artículo 16	12	Artículo 37	27
CAPÍTULO VI		CAPÍTULO XV	
RELACIÓN CON LOS CLIENTES		LAS PUBLICACIONES	
Artículo 17	13	Artículo 38	27
Artículo 18	13	Artículo 39	28
Artículo 19	15	Artículo 40	28
Artículo 20	16	DISPOSICIÓN FINAL PRIMERA	29
Artículo 21	16	DISPOSICIÓN FINAL SEGUNDA	29
Artículo 22	16	DISPOSICIÓN DEROGATORIA	29
CAPÍTULO VII		ÍNDICE	30
ACTIVIDADES PROFESIONALES EN			
EXPLOTACIONES GANADERAS, MATADEROS			
Y OTROS CENTROS PRODUCTORES			
Artículo 23	17		

ANNEX

II

Comunicat conjunt del Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya (CCVC) i el Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona (COVB) davant la "PROPOSTA PER A VETERINARIS DE LA CAMPANYA D'IDENTIFICACIÓ, ESTERILITZACIÓ I ADOPCIÓ"

05/01/2012

Davant la "PROPOSTA PER A VETERINARIS DE LA CAMPANYA D'IDENTIFICACIÓ, ESTERILITZACIÓ I ADOPCIÓ" que la Comissió Interlocutora de Protectors d'Animals de Catalunya (CIPAC) ha distribuït per les clíniques i centres veterinaris de Barcelona, el Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya (CCVC) i el Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona (COVB) volen fer constar el següent:

1r .- Que ni el Consell ni el Col·legi van tenir coneixement previ de la referida "Proposta per a Veterinaris de la campanya d'identificació, esterilització i adopció" de data 23.12.2011, el contingut de la qual és de responsabilitat exclusiva de CIPAC.

2n .- **Que el passat 29.12.2011 va ser quan el Consell i el Col·legi van tenir la primera notícia de l'esmentada "Proposta" i immediatament es van posar en contacte amb la CIPAC a fi de traslladar la nostra queixa i oposició al seu contingut per entendre:**

- Que la "Proposta de tarifari aplicable a tots els centres veterinaris col·laboradors" que s'inclou en el comunicat de data 23.12.2011 elaborat per la CIPAC, amb la finalitat declarada de 'no fomentar la lliure competència', podia ser contrària a la legislació vigent en matèria de defensa de la competència.
- Que la referida "Proposta de tarifari aplicable" era així mateix inacceptable ja que suposava ignorar el principi de llibertat que regeix en matèria d'honoraris professionals, sense que CIPAC tingui competències de cap classe per fixar el preu que els veterinaris poden cobrar per les seves actuacions professionals.
- Que tampoc resulta admissible que s'indiqui als professionals veterinaris la manera com han de realitzar les esterilitzacions dels animals, sinó que s'ha de respectar el criteri que per a cada cas consideri més adequat el veterinari.

3r .- El passat dilluns 02.01.2012 va tenir lloc una reunió entre representants de la CIPAC i de la FADA, d'una banda, i del Consell i del Col·legi, d'una altra, en la qual aquests últims van traslladar a la CIPAC les seves queixes i malestar pel contingut de la repetida "Proposta", comproment-se la CIPAC a emetre un nou comunicat aclaridor de l'inicial que recollís els arguments exposats pel Consell i el Col·legi.

4t .- Que aquest mateix matí (04.01.2012) la CIPAC ha remès al Consell i al Col·legi el comunicat d'aclariment que recull prou les nostres exigències i amb el que entenem queda tancat aquest assumpte. La CIPAC s'ha compromès, a més, a distribuir aquest nou comunicat entre els centres i clíniques veterinares i els seus associats.

5è .- **Per finalitzar, el Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya i el Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona volen deixar manifestament clar que:**

- La participació dels veterinaris en aquesta campanya és absolutament voluntària.
- Els honoraris a percebre seran els que lliurement pactin amb els clients.
- Les decisions sobre el tipus de cirurgia a aplicar seran les que, a criteri del veterinari, resultin més correctes en funció del cas.

[Comunicat CIPAC](#)

ANNEX

III

**Comunicat d'aclaració de l'Associació CIPAC sobre la proposta emesa als professionals veterinaris per a la campanya d'Identificació, Esterilització i Adopció d'Animals
Dimecres 4 de gener de 2012**

Benvolguts/des veterinaris/es,

Ens dirigim a vostès des de l'Associació CIPAC (Comissió Interlocutora de Protectors d'Animals de Catalunya) en primer lloc per agrair-los la gran acollida que ha tingut la nostra proposta de 23-12-2011, i en segon lloc per aclarir els següents punts de la referida proposta:

- Ni el Consell de Col·legis de Veterinaris de Catalunya ni el Col·legi de Veterinaris de Barcelona no tenien coneixement previ del contingut d'aquesta campanya, doncs la mateixa està essent gestionada per l'Associació CIPAC. Davant l'elevat índex d'abandonament, la campanya té com a objectiu reduir, a curt termini, el volum d'abandonaments a la província de Barcelona a través de l'esterilització i la identificació d'animals. Volem deixar expressa constància de que hem rebut les oportunes queixes i oposició d'ambdues institucions als termes del nostre comunicat de 23-12-2011 anunciant la referida campanya.
- La proposta de tarifes que es varen fixar al primer comunicat eres orientatives i havien estat contrastades amb els professionals veterinaris que col·laboren habitualment amb les entitats protectores adherides a la CIPAC arreu de Catalunya. Aquesta primera proposta resta sense efecte de cap tipus, doncs reconeixem que són els professionals veterinaris els que lliurement acorden amb els seus clients l'import dels seus honoraris. En tot cas CIPAC podrà informar als potencials clients dels preus que cada veterinari adherit estableixi de forma lliure i voluntària.
- Pel que fa al tipus de cirurgia d'esterilització expressada al primer comunicat i, després d'haver estat assessorats per professionals, confirmem que la decisió d'aconsellar un tipus d'intervenció quirúrgica o una altra, serà a criteri exclusiu del centre veterinari que, com a professional, és qui millor pot assessorar al potencial client.
- La CIPAC difondrà la campanya per tots els canals de comunicació possibles, fent ressò dels centres veterinaris adherits per tal que els potencials clients puguin decidir el professional al que volen portar el seu animal.
- La finalitat de la campanya, a més de contemplar la identificació i l'esterilització d'animals, és sobre tot informativa, i pretén pal·liar la problemàtica actual respecte als abandonaments, mitjançant una coordinació dels diferents organismes que participen en l'objecte de garantir la protecció dels animals.

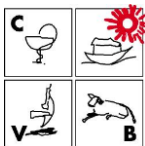
És la nostra voluntat haver aclarit els possibles dubtes que l'emissió de l'anterior comunicat hagi pogut generar i desitgem consolidar una col·laboració fructífera en benefici dels animals.

Agraïnt a l'avançada la seva col·laboració aprofitem per saludar-los molt atentament.

Salutacions,
Carla Cornella (Presidenta Associació CIPAC)

ANNEX

IV

Una campanya que no fomenta la tinença responsable

05/03/2012

El COVB i el CCVC ja van informar als col·legiats de les actuacions realitzades conjuntament enfront la CIPAC durant els passats mesos de novembre i desembre en relació a la "Proposta de CIPAC PER A VETERINARIS DE LA CAMPANYA D'IDENTIFICACIÓ, ESTERILITZACIÓ I ADOPCIÓ", i que van quedar reflectides al comunicat conjunt emès en data de 05/01/2012, reenviat a tots els col·legiats la setmana passada.

El Col·legi i el Consell no recolzaven expressament la campanya de la CIPAC, ja que no hi ha un conveni signat entre les entitats col·legials i l'Ajuntament de Barcelona com els signats amb Terrassa, El Masnou, Polinyà, etc. De fet, l'Ajuntament només participa en la iniciativa amb una petita contribució pressupostària per a insercions publicitàries. Per això és important recordar, des de les institucions col·legials, que:

- La participació dels veterinaris en aquesta campanya és absolutament VOLUNTÀRIA.
- Els honoraris professionals són LLIURES. Cada veterinari els pacta amb el client.
- Les decisions sobre ELS ACTES PROFESSIONALS QUE CAL REALITZAR SÓN A CRITERI VETERINARI.

Campanya adreçada a propietaris sense recursos?

Malgrat aquestes actuacions de les Corporacions veterinàries catalanes i els comunicats emesos sobre la proposta de la CIPAC als col·legiats, **el passat dia 29 de febrer MÉS DE 80 CENTRES de la província de Barcelona s'havien inscrit lliurement a la campanya**. Donat que no hi ha cap conveni, això vol dir que els centres afronten de manera totalment unilateral la reducció de tarifes.

La pròpia Llei catalana de protecció dels animals (LPA), originada per a la conscienciació i evolució de la societat catalana, té com a finalitat primera donar a aquests éssers una protecció mitjançant el foment de la tinença responsable que els asseguiri unes condicions correctes.

Aquesta norma estableix que els **propietaris i posseïdors dels animals han de mantenir-los en bones condicions higienicosanitàries, de benestar i prestar-los l'atenció veterinària bàsica per garantir la seva salut**. És evident que, per donar compliment a aquestes obligacions legals, els propietaris han de disposar de recursos econòmics suficients, ja que les administracions públiques no acostumen a destinar recursos públics a aquestes actuacions, en especial en l'actual context econòmic de retallades pressupostàries.

La campanya endegada per la CIPAC, segons la informació publicada a Internet de data 29/2/2012, s'adreça a l'atenció d'ANIMALS AMB PROPIETARI i, tot i que inicialment consta que la campanya té com a finalitat "*ayudar a las personas que no disponen de suficientes recursos para poder esterilizar e identificar a sus animales*", en el formulari habilitat per què aquestes persones s'hi donin d'alta no trobem l'exigència de cap requisit per tal que acreditin la seva efectiva capacitat econòmica. Per tant, sembla que qualsevol persona, amb independència de la seva situació, pot beneficiar-se d'aquests preus.

Des de la proposta inicial de la CIPAC el passat mes de desembre fins a l'efectiva posada en marxa d'aquesta campanya, el COVB i el Consell hem rebut innombrables comunicacions i opinions que mostren dues postures ben diferenciades entre el col·lectiu veterinari, ja que hi ha col·legiats que us hi heu adherit lliurement, mentre que molts d'altres us hi heu mostrat frontalment en contra. Davant d'això, creiem que s'hauria d'obrir un debat profund entre els companys veterinaris sobre la realitat de la nostra professió per tal de dignificar-la i **lluitar per donar uns serveis professionals de qualitat** que ens permeti continuar donant protecció als animals de companyia que tant ens estímem.

Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya (CCVC)

Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona (COVB)

ANNEX V

Estudio Fundación Affinity sobre el abandono de animales de compañía

Resultados 2010

1. Introducción

- 1.1. Presentación
- 1.2. Objetivos
- 1.3. Metodología
- 1.4. Ficha técnica
- 1.5. Lectura de gráficos y tablas

2. Estimación de perros y gatos

- 2.1. Cifras para perros
 - 2.1.1. Número absoluto de perros recogidos el 2010
 - 2.1.2. Territorialidad
 - 2.1.3. Ratio de perros recogidos por población y Comunidad Autónoma
 - 2.1.4. Temporalidad
- 2.2. Cifras para gatos
 - 2.2.1. Número absoluto de gatos recogidos el 2010
 - 2.2.2. Territorialidad
 - 2.2.3. Ratio de gatos recogidos por población y Comunidad Autónoma
 - 2.2.4. Temporalidad

3. Características del abandono

- 3.1. Características generales
- 3.2. Destino de los perros recogidos
- 3.3. Perros adoptados por Comunidad Autónoma
- 3.4. Destino de los gatos recogidos
- 3.5. Gatos adoptados por Comunidad Autónoma

4. Perfil del animal

- 4.1. Presencia de microchip
- 4.2. Sexo
- 4.3. Edad
- 4.4. Tipo de raza
- 4.5. Tamaño de la raza
- 4.6. Estado de salud
- 4.7. Tiempo de estancia en la entidad

5. Perfil de las personas relacionadas con el abandono y la adopción de animales

- 5.1. Información disponible
- 5.2. La llegada de los animales a la entidad
- 5.3. Motivos para el abandono del animal en la entidad
- 5.4. Motivos para la adopción de animales

6. Perfil de las entidades

- 6.1. Tipo de centro
- 6.2. Ocupación
- 6.3. Presupuesto de la entidad
- 6.2. Número de socios
- 6.3. Instalaciones de las que disponen

7. Medidas para erradicar el abandono

- 7.1. Valoración de las medidas para erradicar el abandono

1. Introducción

1. Introducción

1.1. Presentación

- ❑ La Fundación Affinity es una entidad privada sin ánimo de lucro creada el 1987 por Affinity Petcare, empresa líder en el mercado español de alimentos para gatos y perros. Su misión es promover el papel de los animales de compañía en la sociedad.
- ❑ La Fundación Affinity, que ha sido pionera en la lucha contra el abandono, tiene la voluntad de continuar siéndolo, ya que todavía queda mucho trabajo por hacer hasta que algún día pueda lograrse la erradicación del abandono de animales en nuestro país, como ya sucede en otros países del norte de Europa.
- ❑ La primera campaña que llevó a cabo la Fundación el año 1988 fue una campaña anti-abandono, "Él nunca lo haría. No lo abandones". Esta campaña tenía como objetivo sensibilizar a la población del problema del abandono, así como provocar la reflexión de la sociedad sobre las causas y consecuencias del mismo.
- ❑ Desde entonces, esta campaña se ha mantenido vigente, con diferentes soportes, y se ha convertido en la campaña de anti-abandono más notoria y de referencia en España.
- ❑ Además, anualmente se realiza una encuesta a ayuntamientos de más de 10.000 habitantes y a Sociedades Protectoras de Animales, en la que se pregunta el número de perros y gatos que ha recogido cada entidad. El objetivo de esta encuesta, la más completa y exhaustiva investigación que se efectúa en el estado español, es analizar la evolución de los abandonos y concienciar a la población, haciendo la máxima difusión posible mediante el envío de una nota de prensa con los resultados a los medios de comunicación.

1. Introducción

- ❑ El Estudio Anual del Abandono recoge la siguiente información:
 - Número de perros recogidos en un año (por meses)
 - Número de gatos recogidos en un año (por meses)
 - Destino de los animales recogidos
 - Características de los animales recogidos
 - Los motivos principales de abandono
 - Los motivos para adoptar animales de refugios y protectoras
 - Las características de las entidades
 - Propuestas para erradicar el abandono
- ❑ La encuesta ha ido mejorando cada año con el objetivo de ampliar la información recogida. Este año se han incluido nuevas peticiones de información con relación a los siguientes temas:
 - El promedio anual de ocupación de las entidades
 - El presupuesto de las entidades para el cuidado y atención a los animales
 - La proporción de animales derivados de regalos en época navideña
- ❑ Con este interés, la Fundación Affinity ha solicitado a DEP Instituto la realización de esta encuesta por cuarto año consecutivo, dada su amplia experiencia en el sector y en la metodología de trabajo.
- ❑ DEP es una organización especializada en el ámbito social que realiza actividades de investigación sociológica, consultoría y servicios relacionados con la obtención, gestión y difusión de información. Tiene como finalidad apoyar a las empresas, instituciones públicas y entidades sin ánimo de lucro en su toma de decisiones.
- ❑ La actividad de DEP se resume en la obtención de información para transformarla en conocimiento orientado a las necesidades y objetivos de cada proyecto.

1.2. Objetivos

□ Concretamente, los **objetivos del estudio** son:

1. Estimar la cantidad de animales recogidos:

- Número total
- Distribución según territorio y a lo largo del año
- Segmentación según si son devueltos a los propietarios, se dan en adopción, permanecen en el refugio o casa de acogida, o son eutanasiados

2. Profundizar en los detalles del perfil de los animales recogidos, valorando:

- Raza
- Sexo
- Edad
- Estado de salud
- Tiempo de estancia en la entidad

3. Perfil de las personas relacionadas con el abandono y la adopción de animales, especificando:

- Motivos del abandono
- Motivos para la adopción
- Llegada del animal a la entidad

4. Perfil de la asociación protectora, el refugio, o la entidad municipal que se encarga de recoger los animales abandonado incluyendo:

- Titularidad pública/privada y convenios
- Número de socios
- Características y prestaciones (refugio, acogida, residencia, colonias de gatos)
- Animales censados
- Presupuesto dedicado a los animales
- Nivel de ocupación de las entidades a lo largo del año

5. Medidas para paliar el abandono de animales:

- Valoración de la importancia de diferentes medidas para paliar o erradicar el abandono

1.3. Metodología

- ❑ Desde el punto de vista metodológico, el procedimiento para lograr los objetivos propuestos se ha basado en una encuesta a partir de un cuestionario autoadministrado enviado por correo electrónico, correo postal o fax a los contactos de una base de datos propia de la Fundación Affinity de sociedades protectoras de animales y refugios de acogida, así como a los ayuntamientos de los municipios españoles de más de 10.000 habitantes. Además, este año se ha incluido la opción de responder el cuestionario en línea, a través de un enlace facilitado a las entidades.
- ❑ Las **tareas concretas desarrolladas** durante el proceso han sido las siguientes:
 - A) Fase previa:**
 - Diseño del cuestionario
 - Implementación del cuestionario y las bases de datos a nivel informático
 - B) Fase de campo:**
 - Envío del cuestionario a las entidades, por correo electrónico, formulario online o fax.
 - Contacto telefónico con las entidades y ayuntamientos para confirmar la recepción de los cuestionarios y hacer seguimiento de las respuestas.
 - Control de las respuestas obtenidas
 - Recepción, depuración y codificación de los datos
 - C) Fase posterior de análisis:**
 - Tratamiento de los datos y explotación estadística
 - Volcado de los resultados obtenidos a partir de los datos municipales y de las sociedades protectoras
 - Análisis y estimación de resultados
 - Informe descriptivo de resultados (gráficos, datos, tablas, literales) con la información cuantitativa obtenida

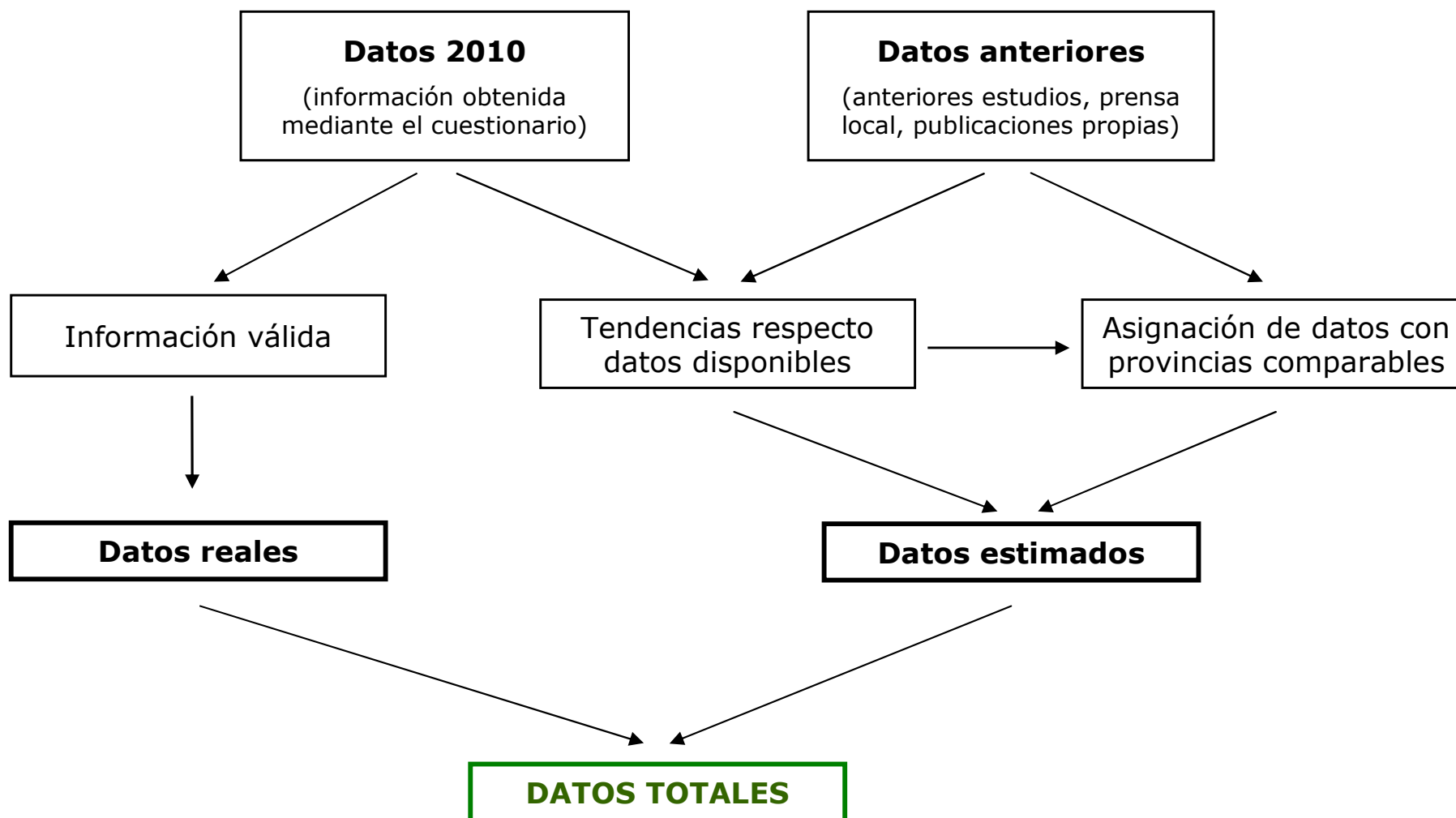
1. Introducción

❑ **Para calcular la estimación de animales abandonados en España durante el 2010, se han seguido los siguientes pasos:**

- Se ha tratado de la misma manera a los datos provenientes de los ayuntamientos y de las sociedades protectoras.
- Se han clasificado los registros obtenidos según municipio, provincia y comunidad autónoma.
- Se han comparado los datos del 2010 con los registros disponibles de años anteriores, observando el crecimiento (positivo o negativo) de cada provincia.
- Se han estimado los datos de cada provincia según, por un lado, los datos reales de respuesta en el estudio de este año y, por otro lado, aplicando la tendencia al alza o a la baja considerando el número máximo de respuestas posibles (ayuntamientos y sociedades protectoras existentes) en comparación con el número de respuestas obtenidas.
- Se ha aplicado este porcentaje de variación a los datos del estudio del año 2009, obteniendo la estimación para el año 2010.

1. Introducción

□ Estructura del análisis de datos:

1.4. Ficha técnica

Ámbito: España

Universo: 1.059 entidades, de las cuales 307 son protectoras de animales de España y 752 ayuntamientos de más de 10.000 habitantes.

Método de recogida de la información: entrevista auto-administrada mediante cuestionario estructurado.

Dimensión de la muestra: 274 cuestionarios válidos: 91 entrevistas para las sociedades protectoras (índice de respuesta del 29,6%) y 183 ayuntamientos (índice de respuesta del 24,3%).

Error muestral: la muestra supone un error para los datos globales del 5,1%, con un nivel de confianza del 95% (2 sigmas), bajo el supuesto de máxima indeterminación ($p=q=50$).

Fecha del trabajo de campo: de enero a abril de 2011.

1.5. Lectura de gráficos y tablas

- ❑ Como **guía de lectura de los datos que aparecen en los gráficos y en las tablas**, hay que tener presente lo siguiente:
- Las preguntas son **SIMPLES** (una única respuesta por registro) si no se indica lo contrario. En el caso de las preguntas **MÚLTIPLES** (posibilidad de más de una respuesta por registro), se indica en el pie del gráfico y los porcentajes verticales suman más de cien.
 - En el caso que no se indique lo contrario, la formulación de la pregunta ha sido **SUGERIDA**, lo que significa que se ofrecen directamente al entrevistado las posibilidades de respuesta. Si la pregunta ha sido **ESPONTÁNEA**, es decir, que las respuestas no están definidas previamente, se indica al pie del gráfico o de la tabla.
 - Al pie de las tablas y los gráficos se especifica la base de respuesta, que explica:
 - En los capítulos 2 y 3: el número de animales recogidos declarados por las entidades que han participado en el estudio (sin contar el número de animales estimados para el cálculo final).
 - En los capítulos 4 a 7: el número de entidades que han participado en el estudio aportando información en cada caso.
 - En los datos presentados como medias o medianas, se especifica la escala de referencia.

2. Estimación de perros y gatos

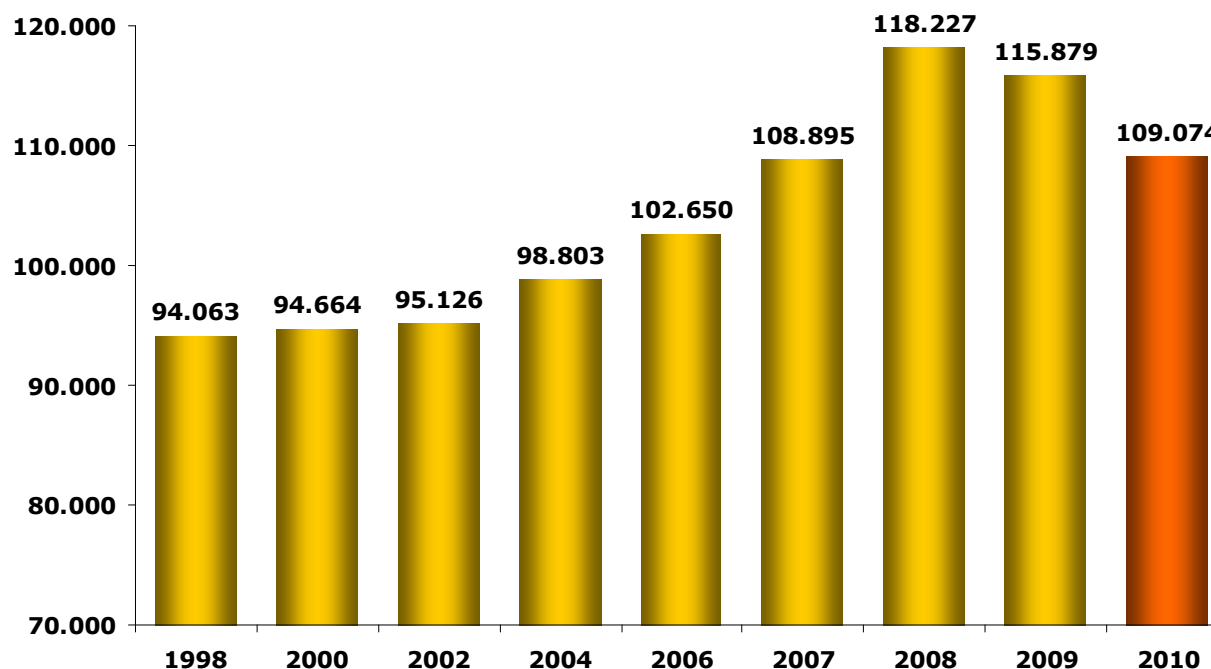

2.1. Cifras para perros

2.1.1. Número absoluto de perros recogidos el 2010

- ❑ En **España se recogieron un total de 109.074 perros durante el año 2010**, lo que supone el **5,9% menos** que en el 2009.
- ❑ Se mantiene la tendencia por segundo año consecutivo de disminución del número de perros recogidos en España, aunque el volumen sea todavía superior al del año 2007.

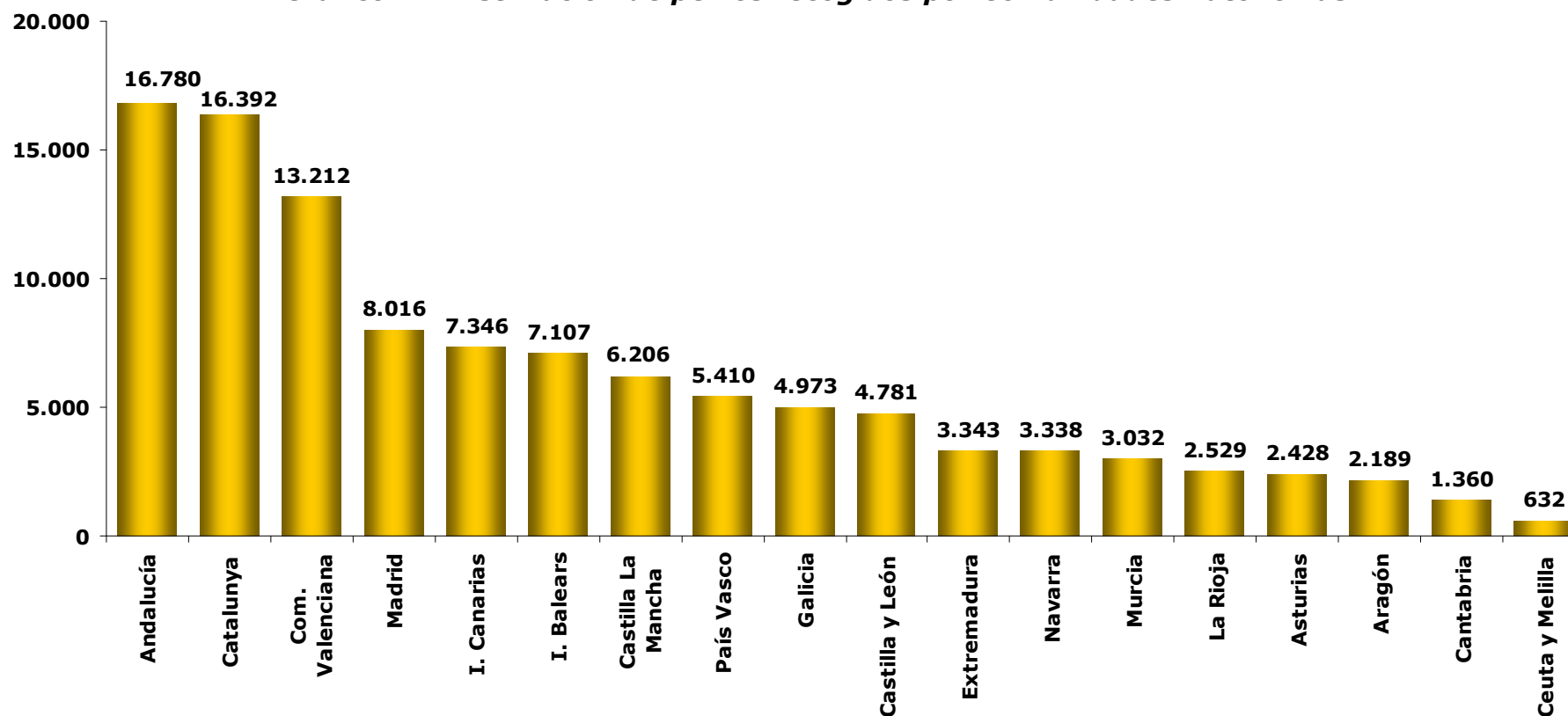
Gráfico 2.1. Evolución del número de perros recogidos (1998-2010)

2.1.2. Territorialidad

- ❑ **La Comunidad Autónoma con mayor número de perros recogidos es Andalucía, con más de 16 mil perros (15,4%),** seguida de Catalunya (15%) y de la Comunidad Valenciana (12,1%). Aún así, en cada una de ellas se han recogido menos perros que en el año anterior.
- ❑ Las ciudades autónomas de Ceuta y Melilla (0,6%) y la Comunidad de Cantabria (1,2%) son las que presentan una menor proporción de perros recogidos, inferior a 2.000 perros en cada una.

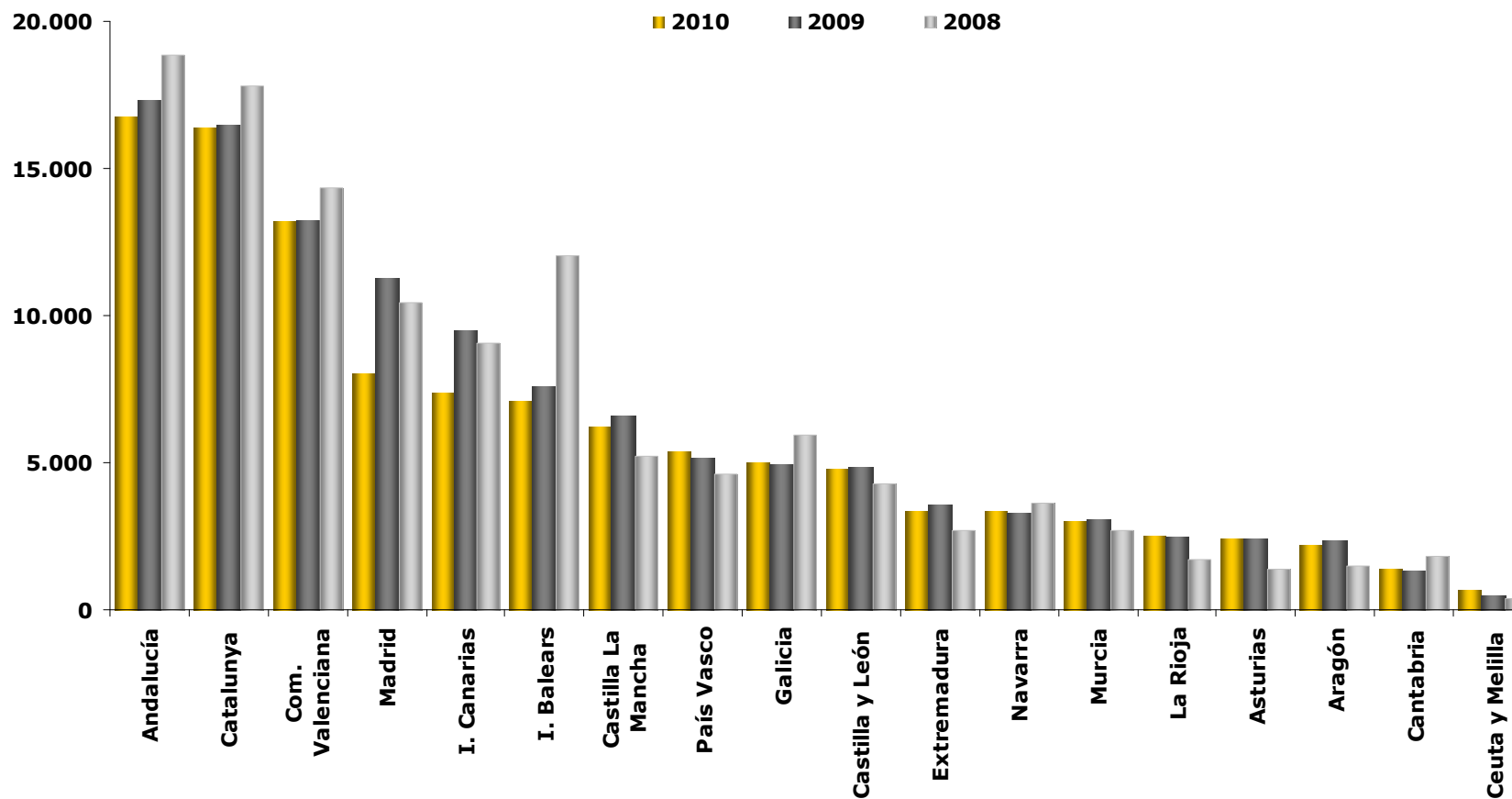
Gráfico 2.2. Estimación de perros recogidos por Comunidades Autónomas

2. Estimación de perros y gatos

- ❑ En la comparación por comunidades desde el 2008, no se observan incrementos significativos en ninguna comunidad, pero en cambio sí que existen disminución de perros recogidos en algunas de las comunidades con cantidades más importantes.
- ❑ Las reducciones más importantes se dan en las comunidades de Madrid y Canarias, que con 8.016 y 7.346 perros recogidos, han reducido en un 29% y un 23% los perros recogidos el año 2009.

Gráfico 2.3. Comparación de los perros recogidos por Comunidades Autónomas (2008-2010)

2. Estimación de perros y gatos

2.1.3. Ratio de perros recogidos por población y Comunidad Autónoma

- ❑ Esta tabla ilustra la proporción de perros abandonados para cada Comunidad Autónoma. Los datos están calculados por cada 1.000 habitantes.
- ❑ **La comunidad con más perros recogidos por cada 1.000 habitantes es La Rioja (7,8 perros), seguida de las Illes Balears (6,4 perros) y la Comunidad Foral de Navarra (5,2 perros).**
- ❑ En el **otro extremo se encuentran las Comunidades de Madrid, Aragón, Galicia y Castilla y León** (con menos de 2 perros por cada mil habitantes).
- ❑ En el conjunto de **España**, durante el 2010 se recogieron **2,3 perros por cada 1.000 habitantes, lo que significa 0,2 perros menos respecto al año 2009.**

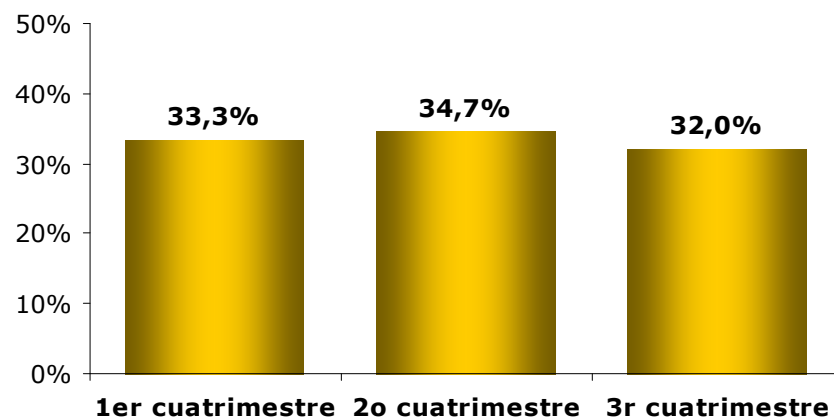
Tabla 2.1. Ratio de perros recogidos por cada 1.000 habitantes, según Comunidades Autónomas.

	Perros 2010	Pobl. 2010	Perros recogidos por cada 1.000 hab.	
			2010	2009
La Rioja	2.529	322.415	7,8	7,7
I. Balears	7.107	1.106.049	6,4	6,9
Navarra	3.338	636.924	5,2	5,2
Ceuta y Melilla	632	156.613	4,0	3,2
I. Canarias	7.346	2.118.519	3,5	4,5
Extremadura	3.343	1.107.220	3,0	3,2
Castilla La Mancha	6.206	2.098.373	3,0	3,2
Com. Valenciana	13.212	5.111.706	2,6	2,6
País Vasco	5.410	2.178.339	2,5	2,4
Cantabria	1.360	592.250	2,3	2,3
Asturias	2.428	1.084.341	2,2	2,2
Catalunya	16.392	7.512.381	2,2	2,2
Murcia	3.032	1.461.979	2,1	2,1
Andalucía	16.780	8.370.975	2,0	2,1
Castilla y León	4.781	2.559.515	1,9	1,9
Galicia	4.973	2.797.653	1,8	1,8
Aragón	2.189	1.347.095	1,6	1,8
Madrid	8.016	6.458.684	1,2	1,8
ESPAÑA	109.074	47.021.031	2,3	2,5

2.1.4. Temporalidad

- ❑ El mayor número de perros recogidos se registra en el segundo cuatrimestre (34,7%).
- ❑ Desde un punto de vista histórico, cabe señalar que tanto en el 2008 como en el 2009 este cuatrimestre también fue el de mayor recogida de perros (34,8% y 35,2%, respectivamente). Así pues, se podría empezar a concluir que este es el periodo de mayor abandono, o bien el periodo en que las protectoras realizan mayores esfuerzos para la recogida.

Gráfico 2.4. Perros recogidos por cuatrimestres

Base (perros recogidos declarados): 51.953

Tabla 2.2. Perros recogidos por cuatrimestres (2007-2009)

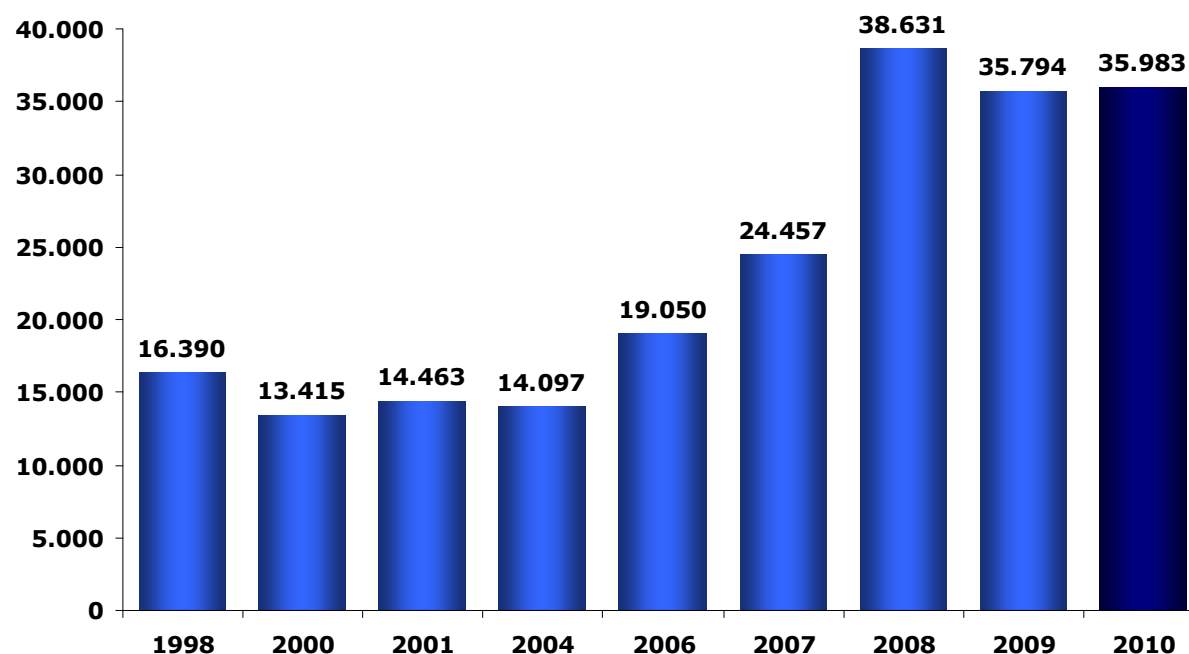
	2007	2008	2009
1er cuatrimestre	35,5%	32,4%	32,5%
2o cuatrimestre	33,3%	34,8%	35,2%
3er cuatrimestre	31,2%	32,8%	32,3%

2.2. Cifras para gatos

2.2.1. Número absoluto de gatos recogidos el 2010

- ❑ En el 2010 se recogieron un total de 35.983 gatos.
- ❑ El número de gatos recogidos en 2010 es muy parecido al del 2009, si bien se observa un ligero incremento del 0,5%. Esta tendencia es contraria con respecto a los datos de perros recogidos.
- ❑ Sin embargo, con esta evolución no se aprecia una futura tendencia que pueda retornar a cifras próximas a las del año 2007, cuando se recogían más de 10.000 gatos menos que actualmente.

Gráfico 2.5. Evolución del número de gatos recogidos (1998-2010)

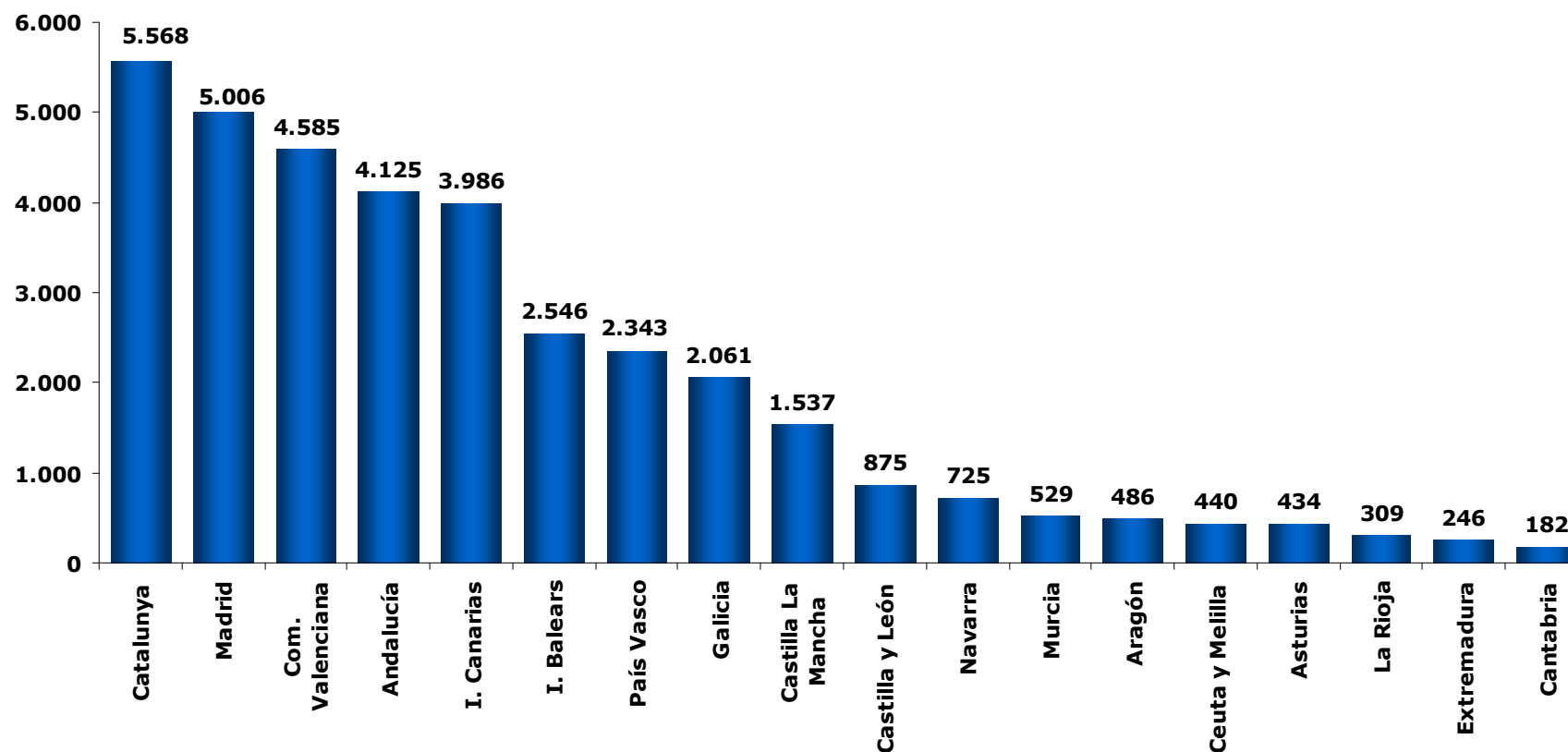
2. Estimación de perros y gatos

2.2.2. Territorialidad

- **La Comunidad Autónoma con mayor recogida de gatos es Catalunya, con más de 5.500 gatos (15,5% del total)**, seguida de Madrid (13,9%), la Comunidad Valenciana (12,7%), Andalucía (11,5%) y las Islas Canarias (11,1%).

En el otro extremo se encuentran las comunidades de Cantabria (0,5%), Extremadura (0,7%) y La Rioja (0,9%), sin superar ninguna de ellas los 400 gatos recogidos.

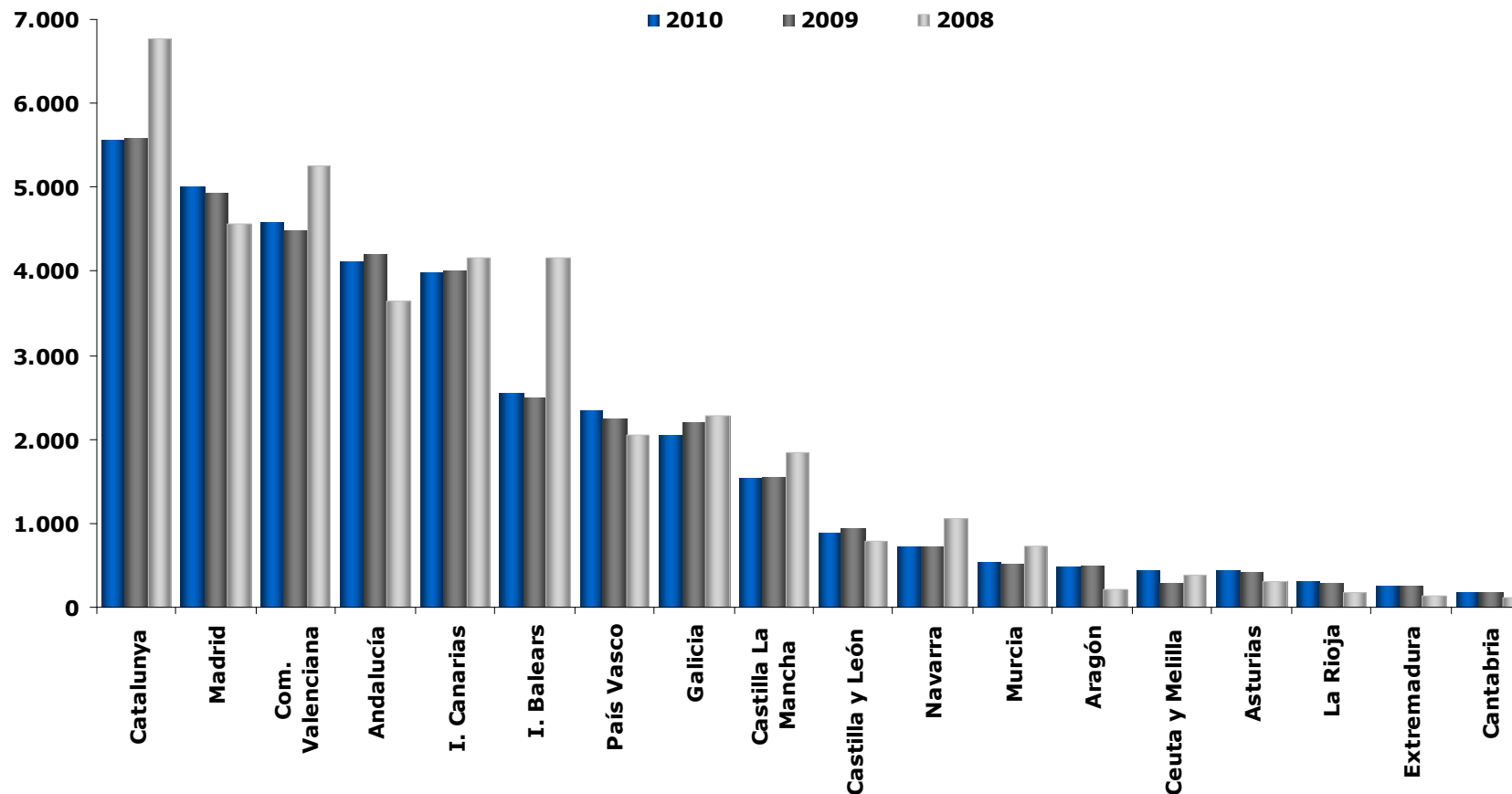
Gráfico 2.6. Estimación de gatos recogidos por Comunidades Autónomas

2. Estimación de perros y gatos

- ❑ En comparación con los últimos años, se observa una continuidad respecto los datos del año 2009, con ligeras variaciones en la mayoría de comunidades. Catalunya, Madrid y la Comunidad Valenciana siguen siendo los territorios con mayor número de gatos recogidos, si bien les siguen de cerca Andalucía y las Islas Canarias.
- ❑ Por otra parte, aquellas comunidades que suelen recoger menos animales, son las que más tendencia tiene a aumentar el número de gatos recogidos. Por el contrario, el descenso más importantes se da en Galicia, con el 6,5% menos de gatos recogidos.

Gráfico 2.7. Comparación de los gatos recogidos por Comunidades Autónomas (2008-2010)

2. Estimación de perros y gatos

2.2.3. Ratio de gatos recogidos por población y Comunidad Autónoma

❑ Esta tabla ilustra la proporción de gatos abandonados según por Comunidad Autónoma. Los datos están calculados por cada 10.000 habitantes.

❑ El índice más elevado **de gatos recogidos según su población** son las ciudades autónomas de Ceuta y Melilla (28,1 gatos). En segundo lugar están las Islas Baleares (23 gatos) y las Canarias (18,8 gatos).

Únicamente hay dos comunidades más que sobrepasen los 10 gatos por cada 10.000 habitantes, que son Navarra (11,4 gatos) y el País Vasco (10,8 gatos).

❑ **Extremadura es la comunidad que ha recogido menos gatos** según su población (2,2 gatos). Le siguen Cantabria (3,1 gatos) y Castilla y León (3,4 gatos).

❑ En el conjunto de España se recogieron 7,7 gatos por cada 10.000 habitantes.

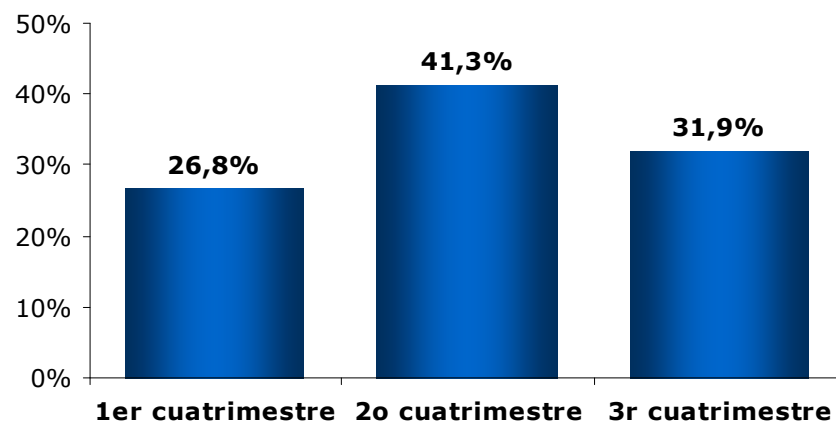
Tabla 2.3. Ratio de gatos recogidos por cada 10.000 habitantes, según Comunidades Autónomas

	Gatos 2010	Pobl. 2010	Gatos recogidos por cada 10.000 hab.	
			2010	2009
Ceuta y Melilla	440	156.613	28,1	18,5
I. Balears	2.546	1.106.049	23,0	22,7
I. Canarias	3.986	2.118.519	18,8	19,1
Navarra	725	636.924	11,4	11,7
País Vasco	2.343	2.178.339	10,8	10,4
La Rioja	309	322.415	9,6	8,8
Com. Valenciana	4.585	5.111.706	9,0	8,8
Madrid	5.006	6.458.684	7,8	7,7
Catalunya	5.568	7.512.381	7,4	7,5
Galicia	2.061	2.797.653	7,4	7,9
Castilla La Mancha	1.537	2.098.373	7,3	7,4
Andalucía	4.125	8.370.975	4,9	5,1
Asturias	434	1.084.341	4,0	3,8
Murcia	529	1.461.979	3,6	3,6
Aragón	486	1.347.095	3,6	3,7
Castilla y León	875	2.559.515	3,4	3,7
Cantabria	182	592.250	3,1	3,0
Extremadura	246	1.107.220	2,2	2,3
ESPAÑA	35.983	47.021.031	7,7	7,7

2.2.4. Temporalidad

- ❑ El período de mayo a agosto resulta ser el más exitoso en cuanto al porcentaje de gatos recogidos (41,3%).
- ❑ El análisis de las anteriores ediciones, pone de manifiesto como la distribución porcentual de los gatos recogidos según cuatrimestres se mimetiza año tras año. En este sentido, el primer cuatrimestre suele ser el período de menor recogida, acompañado del tercer cuatrimestre, mientras que es en el segundo en el que se logran los máximos porcentajes de recogida de gatos.

Gráfico 2.8. Gatos recogidos por cuatrimestres

Base (gatos recogidos declarados): 17.086

Tabla 2.4. Gatos recogidos por cuatrimestres (2007-2009)

	2007	2008	2009
1er cuatrimestre	26,1%	29,8%	27,6%
2o cuatrimestre	44,0%	39,3%	41,2%
3er cuatrimestre	29,9%	30,9%	31,2%

3. Características del abandono

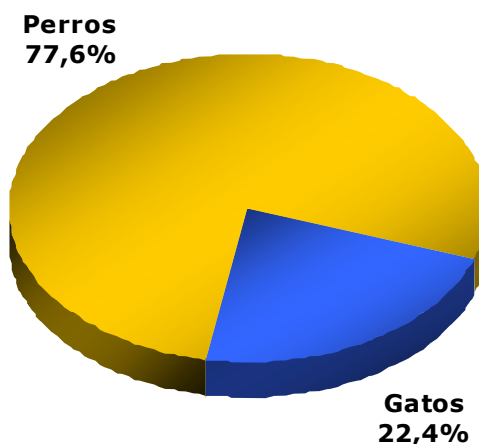

3. Características del abandono

3.1. Características generales

- ❑ En este apartado se presentan los datos referentes a las características del abandono. **La mayoría de animales recogidos por las sociedades protectoras y los ayuntamientos son perros (77,6%),** mientras que los gatos representan el 22,4%.

Gráfico 3.1. Distribución de los animales recogidos según especie

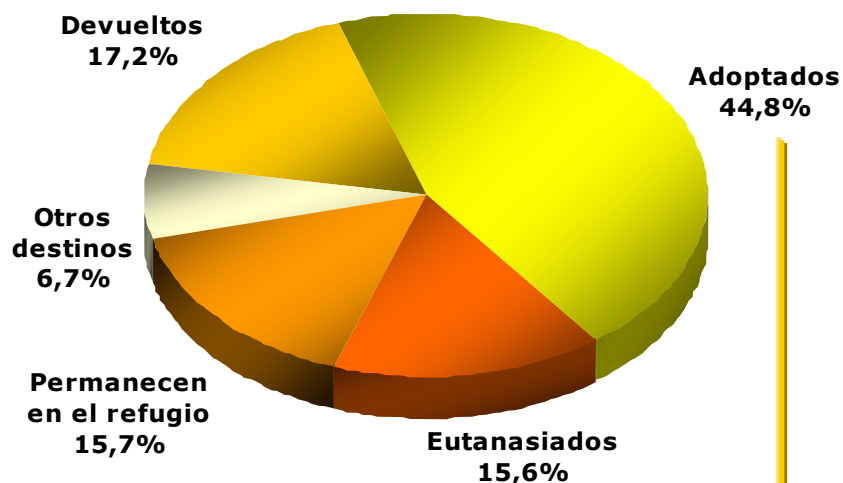

Base (animales recogidos declarados): 81.368

3.2. Destino de los perros recogidos

- ❑ Durante el 2010 el **44,8%** de los perros recogidos fueron adoptados y el **17,2%** fueron devueltos.
- ❑ A continuación, el 15,7% permanecieron en el refugio, mientras que el 15,6% de los perros recogidos fueron eutanasiados y el 6,7% tuvieron otros destinos.
- ❑ En relación al 2008 y al 2009, se observa una tendencia a adoptar más perros y a ser devueltos, este hecho favorece que el porcentaje de perros que permanecen en el refugio tenga una tendencia decreciente.

Gráfico 3.2. Destino de los perros abandonados

Base (perros recogidos declarados): 51.953

Tabla 3.1. Destino de los perros abandonados (2008 y 2009)

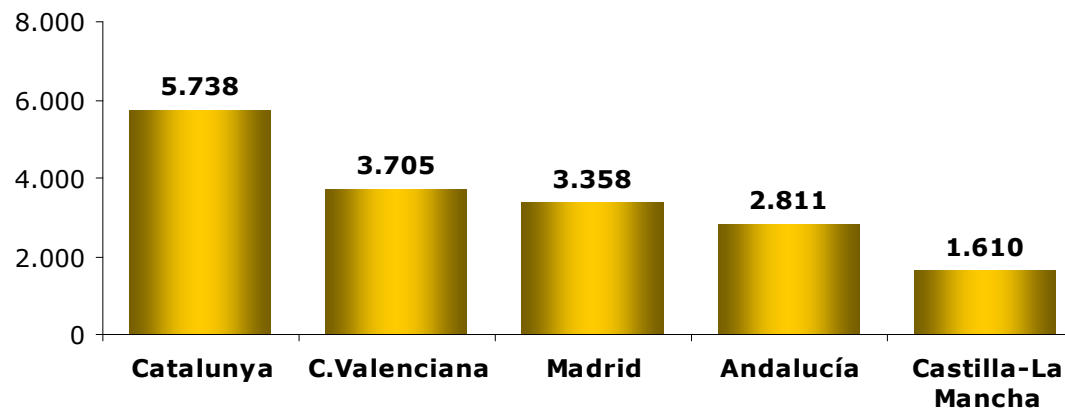
	2008	2009
Adoptados	29,4%	39,2%
Permanecen en el refugio	30,7%	25,5%
Eutanasiados	14,7%	15,5%
Devueltos	14,0%	16,8%
Otros destinos	11,1%	3,0%

Adoptados en España: 78,5%
Adoptados en el extranjero: 21,5%

3.3. Perros adoptados por Comunidad Autónoma

- ❑ Las cinco Comunidades Autónomas con más perros adoptados son Catalunya, la Comunidad Valenciana, Madrid, Andalucía y Castilla La Mancha, que representan el 73,9% del total de perros adoptados en España.
- ❑ La **Comunidad con mayor número de perros adoptados sigue siendo Catalunya**, pero con un descenso respecto al año anterior (7.459 perros en el 2009 y 5.738 en el 2010).
- ❑ La Comunidad Valenciana (3.705) y Madrid (3.358) han adoptado más de 3.000 perros, en Andalucía se han realizado más de 2.000 adopciones (2.811) y en Castilla-La Mancha han sido adoptados un total de 1.610 perros.

Gráfico 3.3. Ranking de las cinco CCAA con más perros adoptados

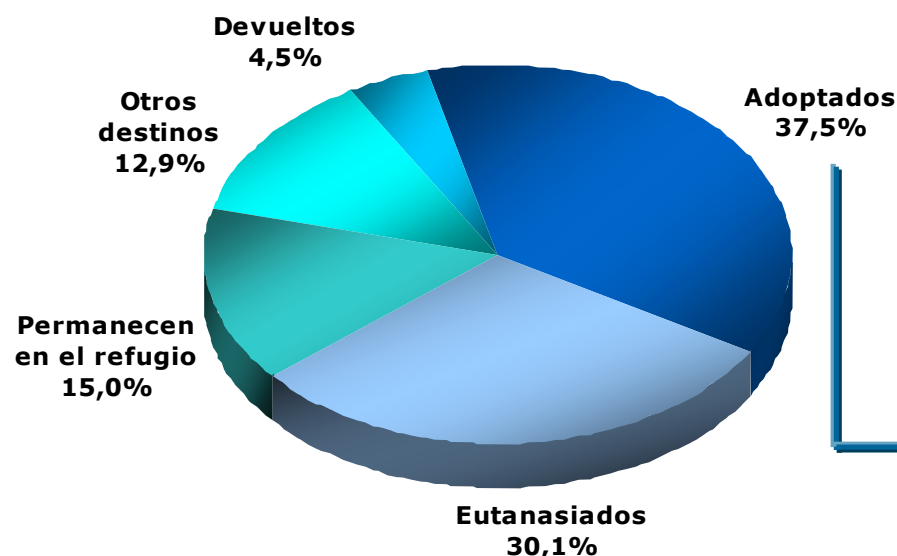

Base (total perros adoptados declarados): 23.292

3.4. Destino de los gatos recogidos

- ❑ **La mayoría de los gatos recogidos en el 2010 acaban siendo dados en adopción (37,5%),** de esa forma pasa a ser el primer destino de los gatos abandonados, a diferencia de las anteriores ediciones en que el primer destino era el propio refugio. En segundo lugar, el 30,1% de los gatos han tenido que ser eutanasiados.
- ❑ Además, el 15% de los gatos permanecen en el refugio y el 12,9% han tenido otros destinos. El 4,5% llegan a ser devueltos a sus amos.
- ❑ Sigue la tendencia de los años anteriores de incremento del porcentaje de adopciones (el 2009 era del 27,6% y el 2010 pasa a ser del 37,5%). Se observa, además, un cambio significativo en el número de gatos eutanasiados, que después de un período de tendencia negativo, se ha triplicado en un año.

Gráfico 3.4. Destino de los gatos abandonados

Base (gatos recogidos declarados): 17.086

Tabla 3.1. Destino de los gatos abandonados (2008 i 2009)

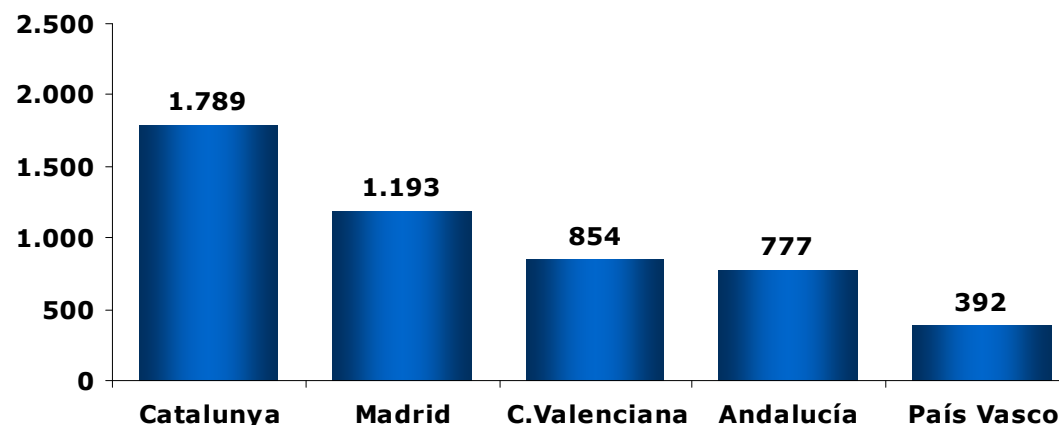
	2008	2009
Adoptados	19,3%	27,6%
Permanecen en el refugio	30,6%	38,2%
Eutanasiados	22,4%	18,6%
Devueltos	4,9%	4,7%
Otros destinos	22,8%	11,0%

Adoptados en España: 86,7%
Adoptados en el extranjero: 13,3%

3.5. Gatos adoptados por Comunidad Autónoma

- ❑ Los gatos adoptados en Catalunya, Madrid, la Comunidad Valenciana, Andalucía y el País Vasco representan el 78,1% de todas las adopciones llevadas a cabo en España.
- ❑ La **Comunidad con mayor número de gatos adoptados es Catalunya** (1.789 gatos).
- ❑ Madrid (1.193 gatos) registra más de 1.000 adopciones, seguida de la Comunidad Valenciana (854 gatos) y Andalucía (777 gatos). Finalmente, el País Vasco (392 gatos) es la quinta Comunidad con más adopciones.
- ❑ Comparativamente con los otros períodos, tanto en Catalunya (2.043 gatos el 2009) como en Madrid (1.368 gatos), se ha registrado un descenso de las adopciones.

Gráfico 3.5. Ranking de las cinco CCAA con más gatos adoptados

Base (total gatos adoptados declarados): 6.412

4. Perfil del animal

4. Perfil del animal

4.1. Presencia de microchip

- ❑ El **31,2% de los perros** recogidos en las sociedades protectoras y los ayuntamientos ya **llevan el microchip**, mientras que **sólo el 4,6% de los gatos lo llevan**.
- ❑ En comparación con las anteriores ediciones, tanto en perros como en gatos, el porcentaje de animales con microchip es cada año mayor.

Tabla 4.1. Media de animales con microchip (2007-2009)

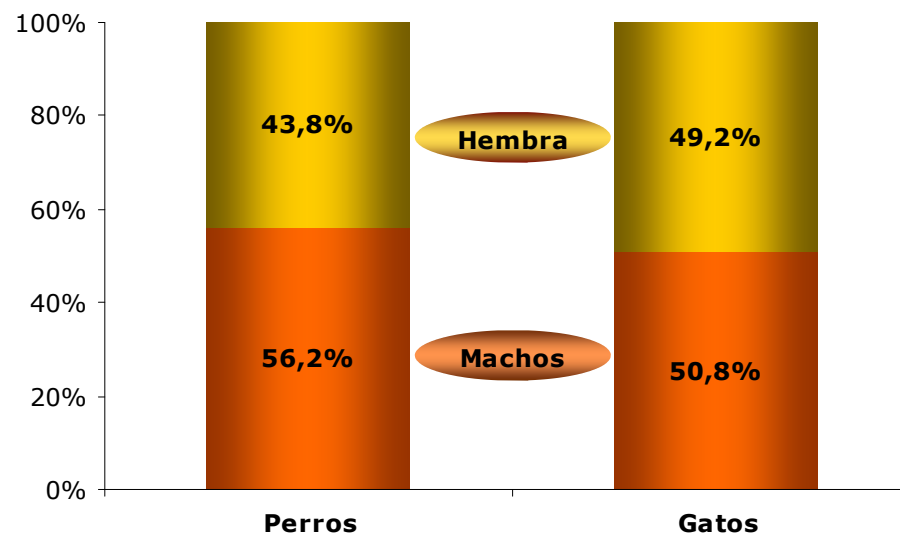
	2007	2008	2009
Perros	18,4%	23,8%	25,4%
Gatos	3,3%	3,3%	3,5%

4. Perfil del animal

4.2. Sexo

- ❑ **En el 2010 se han recogieron más machos que hembras.** En el caso de los perros la diferencia es más notable (56,2% son machos y el 43,8% son hembras) que en el caso de los gatos (el 50,8% son machos y el 49,2% son hembras).
- ❑ Hay un ligero cambio en la distribución por sexo en el caso de los gatos recogidos, ya que en los años anteriores siempre se registraban más hembras que machos.

Gráfico 4.1. Distribución de los animales abandonados según sexo

Base (perros): 156 entidades

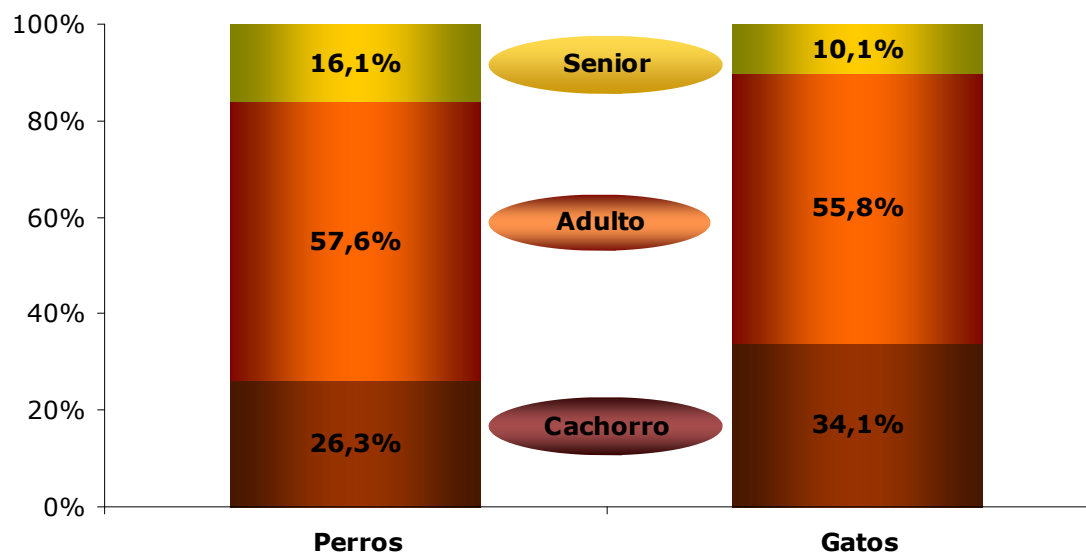
Base (gatos): 101 entidades

4. Perfil del animal

4.3. Edad

- ❑ El **57,6% de los perros son adultos, el 26,3% son cachorros y el 16,1% son senior**. En el caso de los gatos, el 55,8% son adultos, el 34,1% son cachorros y el 10,1% senior.
- ❑ La distribución entre perros y gatos es similar, siendo más pronunciada la diferencia entre los cachorros y los senior: hay más gatos cachorros (34,1% gatos y 26,3% perros) y más perros senior (16,1% perros y 10,1% gatos).
- ❑ Esta relación de edad se mantiene respecto a los datos de 2009, tanto para los perros como para los gatos.

Gráfico 4.2. Distribución de los animales abandonados según edad

Base (perros): 157 entidades

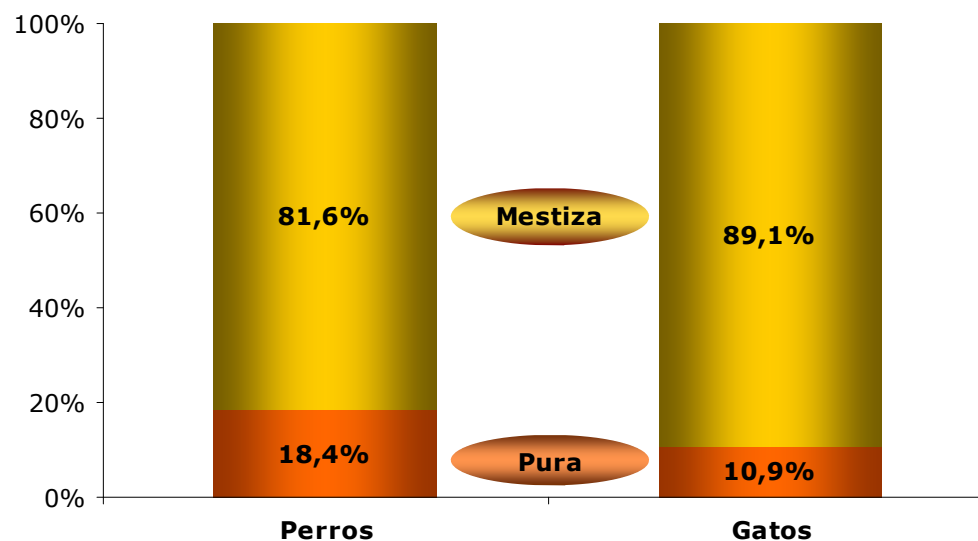
Base (gatos): 106 entidades

4. Perfil del animal

4.4. Tipo de raza

- ❑ La mayoría de perros (81,6%) y gatos (89,1%) recogidos son de raza mestiza.
- ❑ Se observan más perros abandonados de pura raza que gatos, pero respecto el 2008 los gatos de pura raza abandonados han aumentado, proporcionalmente, más que los perros, pasando del 6,6% el 2009 al 10,9% el 2010.
- ❑ Después de la subida detectada en el 2008 y el 2009 de los animales abandonos de gatos de raza mestiza, este año la tendencia se ha invertido, aumentando el número de gatos y perros raza pura recogidos.

Gráfico 4.3. Distribución de los animales abandonados según tipo de raza

Base (perros): 154 entidades

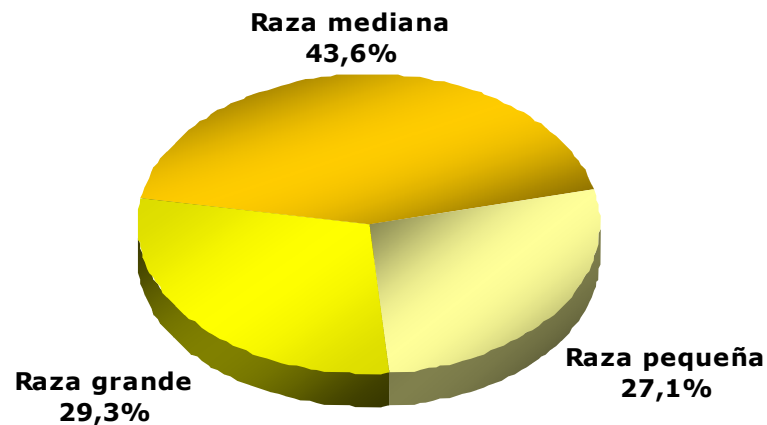
Base (gatos): 107 entidades

4. Perfil del animal

4.5. Tamaño de la raza

- El **43,6% de los perros abandonados es de raza mediana**, mientras que el 29,3% es de raza grande y el 27,1% de raza pequeña, manteniéndose la tendencia de los años anteriores.

Gráfico 4.4. Distribución de los perros abandonados según tamaño de la raza

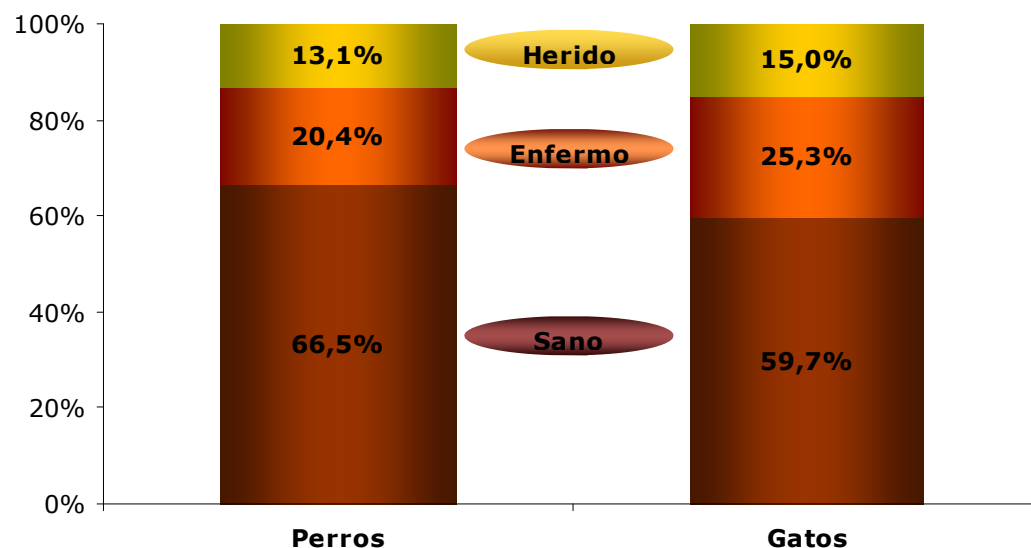

Base (perros): 161 entidades

4.6. Estado de salud

- ❑ **Más del 50% de los animales recogidos gozan de buena salud.**
- ❑ El 66,5% de los perros tienen buena salud, el 20,4% presenta alguna enfermedad y el 13,1% tiene alguna herida.
- ❑ En el caso de los gatos, el 59,7% dispone de buena salud, el 25,3% presenta alguna enfermedad y el 15% sufre alguna herida por maltrato.
- ❑ En ambos casos se han recogido más animales sanos que en el año anterior, ha habido un descenso de los animales enfermos y a la vez una subida significativa de los animales recogidos con heridas.

Gráfico 4.5. Distribución de los animales abandonados según estado de salud

Base (perros): 150 entidades

Base (gatos): 106 entidades

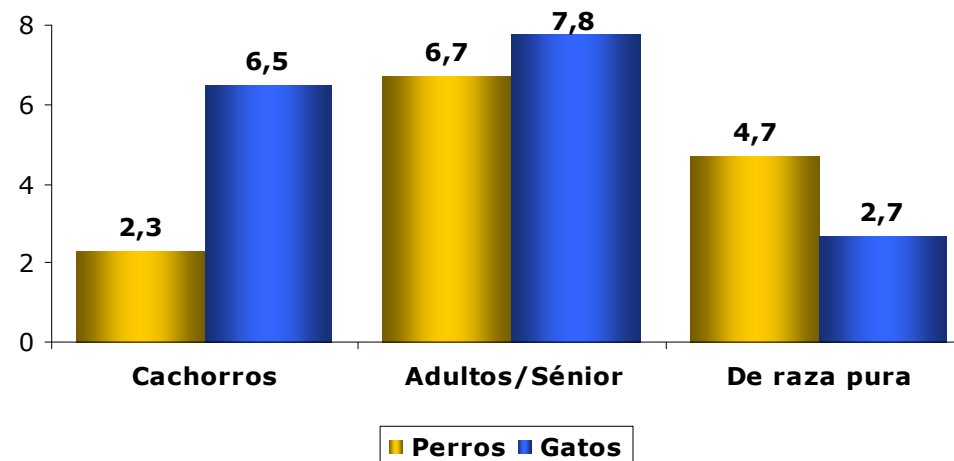
Tabla 4.2. Distribución de los animales abandonados según estado de salud (2007-2009)

Perros	2007	2008	2009
Sanos	61,2%	68,5%	61,5%
Enfermos	24,7%	21,6%	26,6%
Con heridas	14,1%	9,9%	11,9%
Gatos	2007	2008	2009
Sanos	58,7%	59,0%	57,5%
Enfermos	29,0%	33,5%	33,5%
Con heridas	12,3%	7,5%	9,0%

4.7. Tiempo de estancia en la entidad

- ❑ **Los perros y los gatos adultos y/o seniors son los que permanecen más tiempo en la entidad** (6,7 y 7,8 meses respectivamente).
- ❑ La tendencia general en comparación con el 2009 es que los períodos de estancia de las diferentes edades y razas aumenten.
- ❑ Respecto al 2009, los gatos cachorros han pasado de permanecer en las entidades de 1,6 meses a 6,5 meses, igualando la cifra con la estancia de los perros adultos/senior.
- ❑ Los perros de raza pura han duplicado su estancia en el refugio (de 2,4 meses el 2009 a 4,7 el 2010), mientras que los perros cachorros siguen siendo los que menos meses permanecen en los centros (2,1 meses el 2009 y 2,3 meses el 2010).

Gráfico 4.6. Tiempo medio de estancia que permanecen los animales en la entidad (meses) según tamaño y raza (medias)

Base (perros y gatos): 133 entidades

5. Perfil de las personas relacionadas con el abandono y la adopción de animales

5. Perfil de las personas relacionadas con el abandono y la adopción

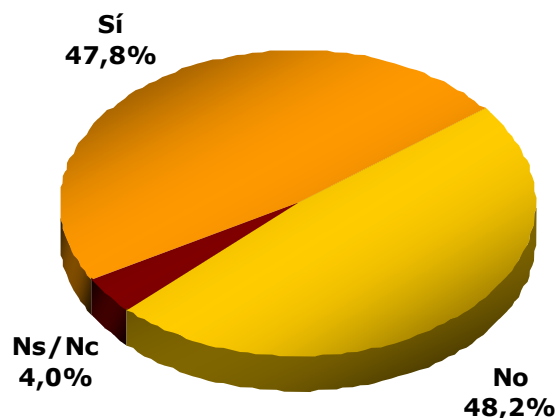
5.1. Información disponible

- ❑ Del total de entidades, **el 47,8% recoge información sobre las personas relacionadas con el abandono y la adopción de animales, mientras que el 48,2% no recoge dicha información.**

El 4% restante desconoce si se recoge información sobre la persona que abandona.

- ❑ A diferencia del 2009, el porcentaje de centros que no sabe si dispone de información sobre las personas que efectúan un abandono ha disminuido del 7,2% al 4%.

Gráfico 5.1. Disponibilidad de información de las personas que se acercan a efectuar un abandono

Base: 274 entidades

5.2. La llegada de los animales a la entidad

- ❑ Más del 60% de los animales que están en las sociedades protectoras han sido encontrados o recogidos en la calle, mientras que aproximadamente 4 de cada 10 son llevados personalmente a la protectora.
- ❑ Aproximadamente la mitad de las personas que traen perros a la entidad, son particulares ajenos al animal, mientras que la otra mitad se corresponde con la persona que realiza el abandono. Cabe destacar que cada vez más animales son traídos por particulares ajenos (el 2009 el porcentaje era del 45,3% mientras que el 2010 pasa a ser del 50,9%), superando, de esta forma, el porcentaje de los animales traídos por las personas que abandonan al animal.

Gráfico 5.2. La llegada de los animales a la entidad

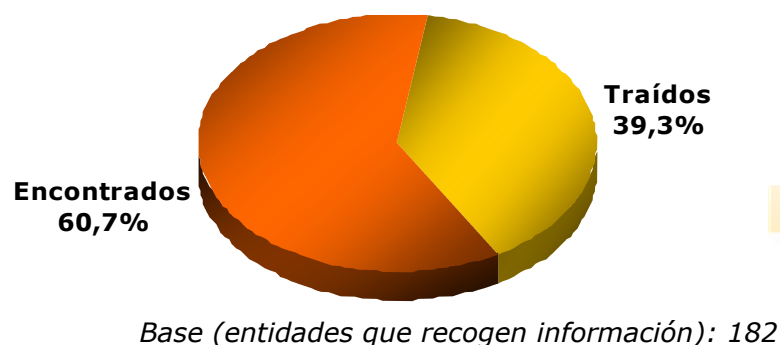
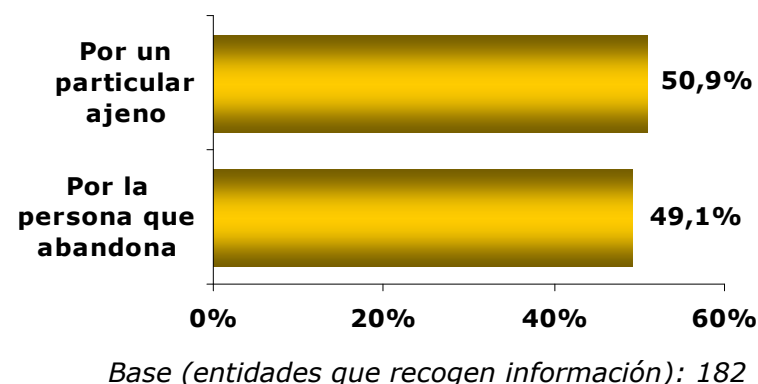

Gráfico 5.3. Los animales son traídos a la entidad...

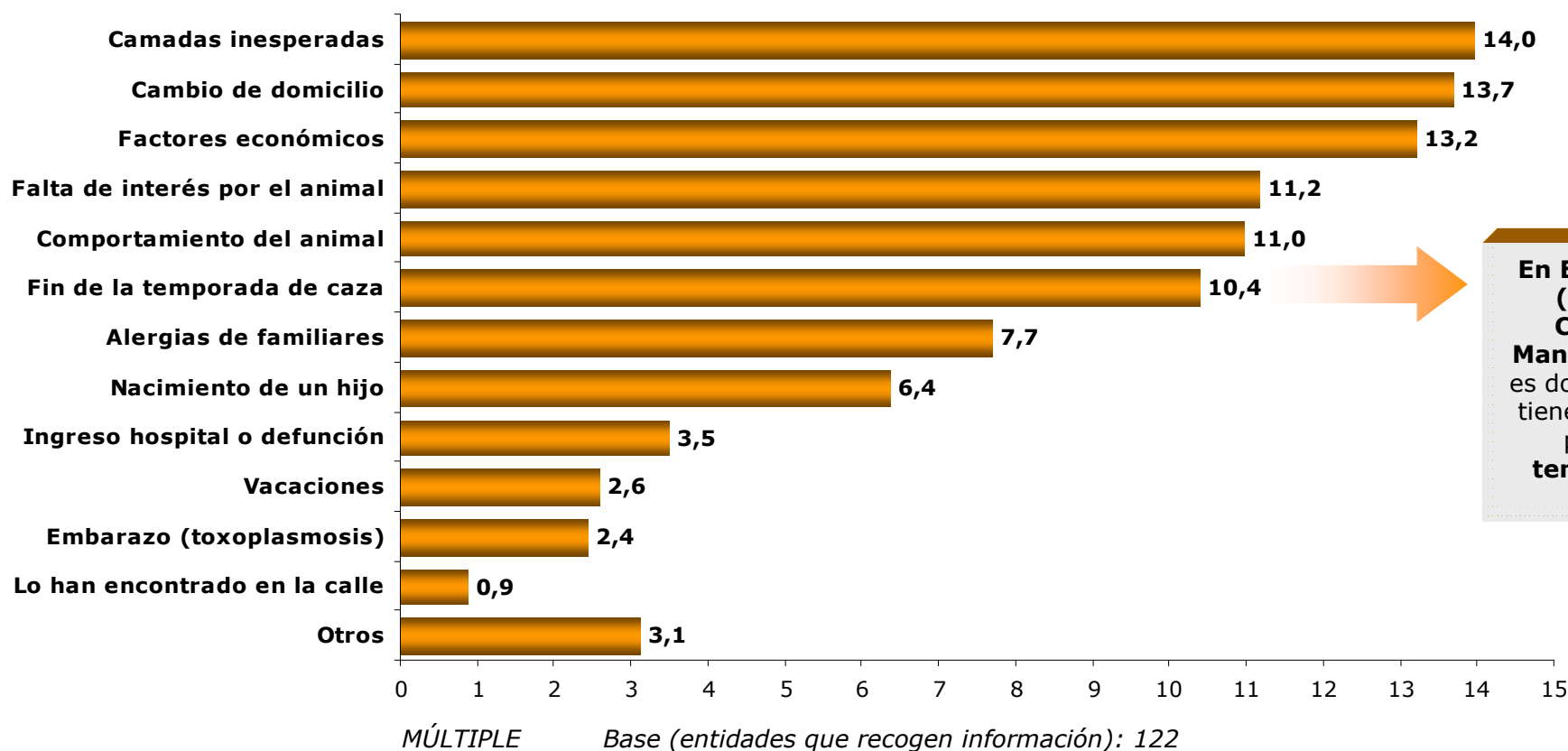
El 11,2% se corresponde con regalos de Navidad

5.3. Motivos para el abandono del animal en la entidad

- Los **principales motivos** de abandono de los animales son **las camadas inesperadas** (14%), **el cambio de domicilio** (13,7%), ya sea a un piso más pequeño o bien a uno de alquiler, **los factores económicos** (13,2%) y **la pérdida del interés por el animal** (11,2%).

Los factores económicos son los que más han incrementado su porcentaje de mención, pasando del 8,7% del 2009 al 13,2% de la presente edición. En cambio, los motivos relacionados con la pérdida de interés por el animal, el fin de temporada de caza y el comportamiento del animal han sido menos aludidos.

Gráfico 5.4. Motivos para el abandono del animal en la entidad

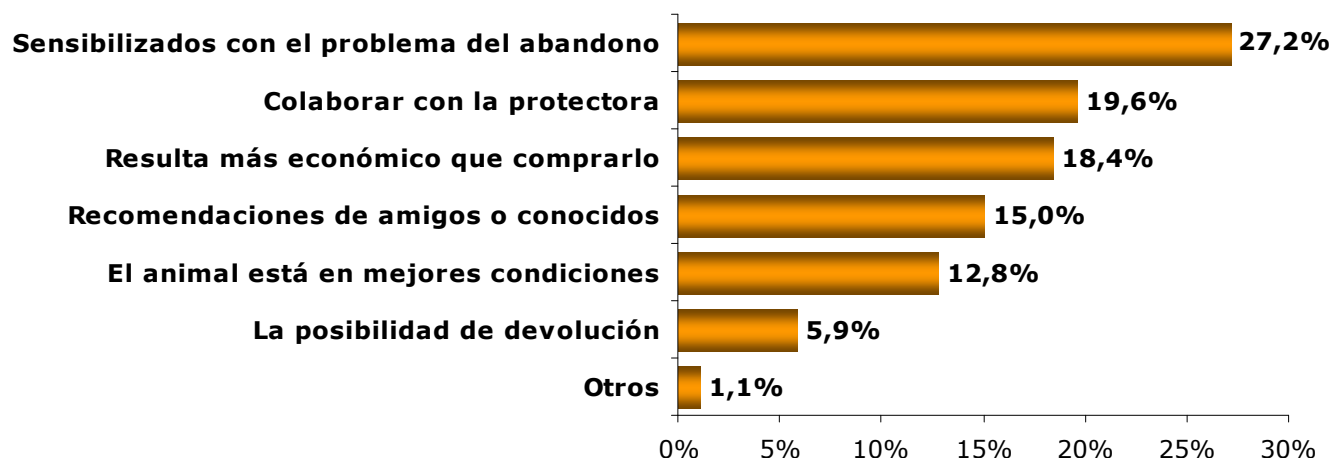
En Extremadura (30,4%) y Castilla-La Mancha (21,0%) es donde más peso tiene el abandono por **fin de temporada de caza**

5.4. Motivos para la adopción de animales

- ☐ El 46,8% de las personas que adoptan en la entidad lo hacen por motivos relacionados con la **sensibilización**, concretamente el 27,2% lo hace por estar concienciados con el problema del abandono y el 19,6% por colaborar con la protectora.

Cabe destacar, que comparado con la edición anterior, los motivos relacionados con la sensibilización, así como también los factores económicos han disminuido su porcentaje de mención, incrementándose, de ese modo, los motivos vinculados a recomendaciones de amigos o conocidos, y a la mejora de las condiciones del animal y a la posibilidad de devolución.

Gráfico 5.5. Motivos para la adopción de animales en la entidad

Base (entidades que recogen información): 126

6. Perfil de las entidades

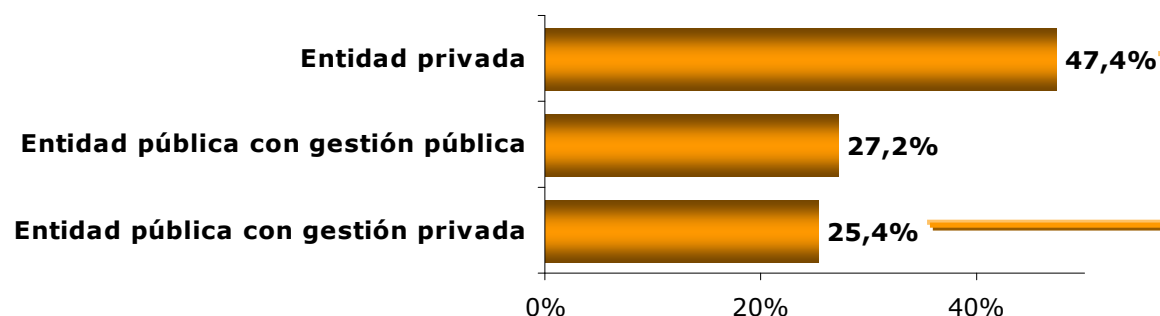

6. Perfil de las entidades

6.1. Tipo de centro

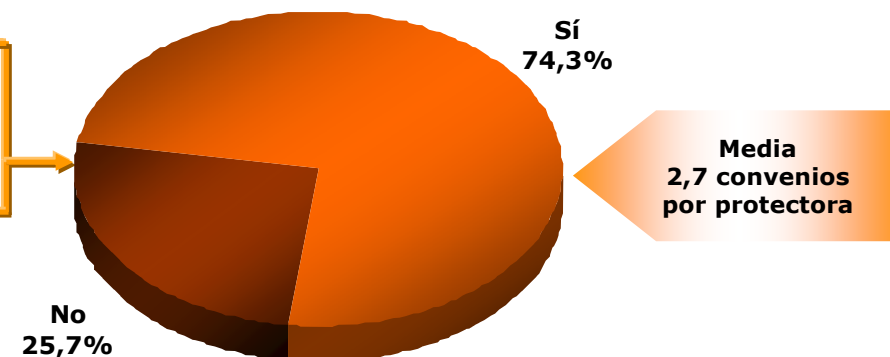
- ❑ El **52,6% de las entidades son públicas**, de las cuales el 25,4% son públicas con gestión privada y el 27,2% son públicas con gestión pública. El 47,4% restante son entidades privadas. Del 2009 al 2010 han disminuido las entidades privadas y han aumentado las entidades públicas con gestión pública.
- ❑ Entre las privadas y las públicas con gestión privada, el 74,3% tiene algún convenio con ayuntamientos. De media, cada una de estas entidades está bajo convenio con 2,7 ayuntamientos.

Gráfico 6.1. Tipo de centro

Base (proporcionan información): 114 entidades

Gráfico 6.2. ¿Y tiene convenio con algún ayuntamiento de la zona?

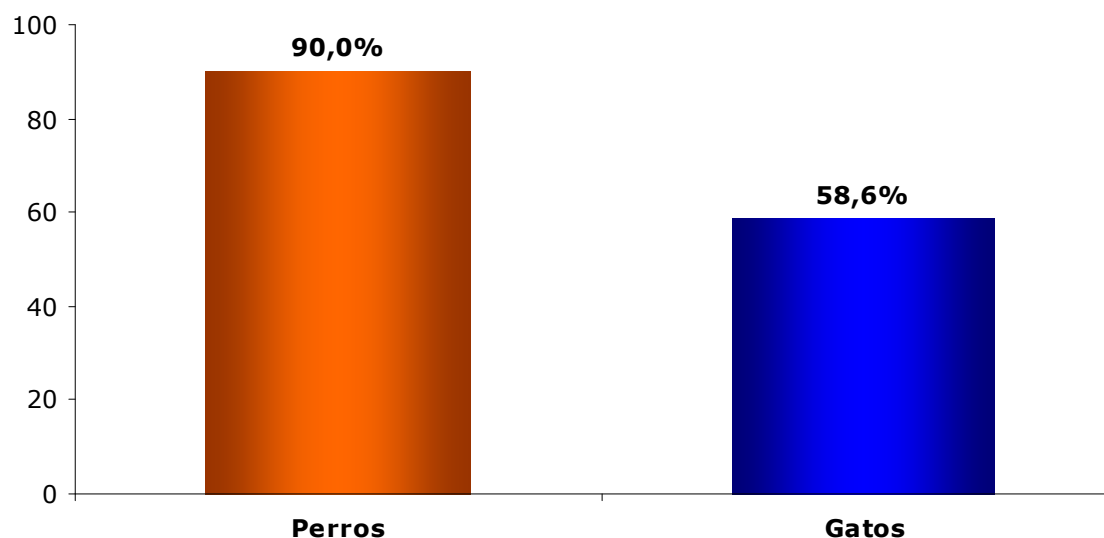

Base (proporcionan información): 74 entidades privadas

6.2. Ocupación

- ❑ El porcentaje medio de ocupación de las entidades en el caso de los perros es del 90%, mientras que en el caso de los gatos se reduce hasta el 58,6%.

Gráfico 6.3. Porcentaje medio de ocupación

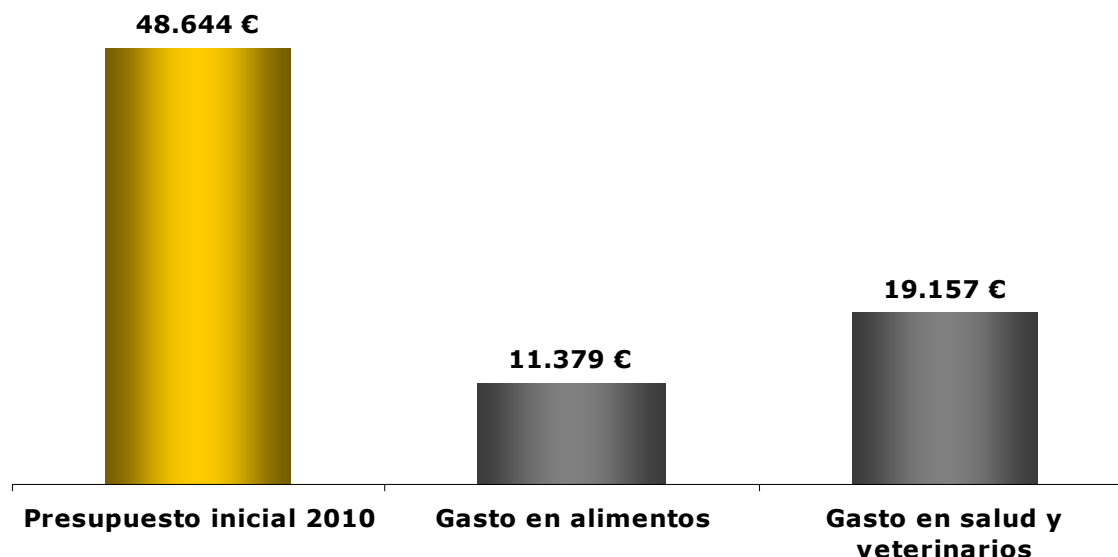
Base perros (proporcionan información): 148 entidades

Base gatos (proporcionan información): 112 entidades

6.3. Presupuesto de la entidad

- ❑ El presupuesto medio inicial para el 2010 de la entidades se situó entorno los 48.644 euros.
- ❑ De este presupuesto, 11.379 euros (el 23,4%) fueron destinados a gastos en alimentos y 19.157 euros (39,4%) fueron gastos en salud y veterinarios.
- ❑ Cabe señalar que la distribución del presupuesto inicial no presenta una correlación definida con el número de animales por entidad. Así pues, resultaría complicado afirmar que a mayor número de animales por entidad, mayor resulta ser su presupuesto inicial.

Gráfico 6.4. Media de presupuesto de la entidad

Base (proporcionan información): 129 entidades

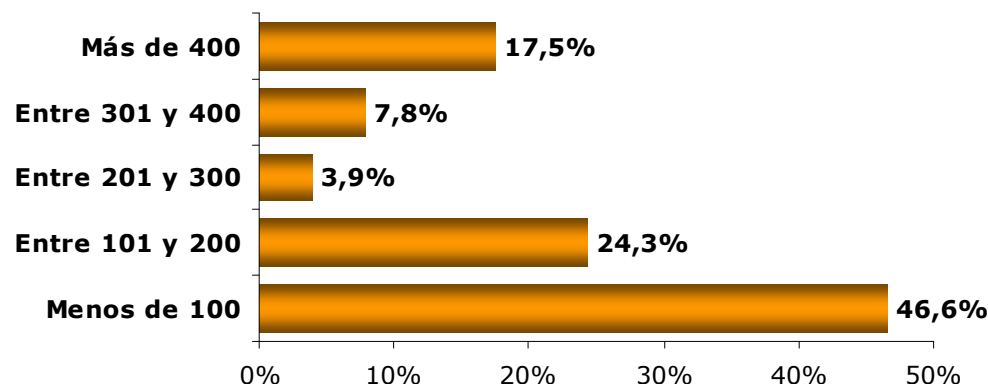

6. Perfil de las entidades

6.4. Número de socios

- ❑ El **46,6% de las protectoras tienen menos de 100 socios** y el **28,2% tienen entre 100 y 300 socios**, seguido de las entidades con más de 400 socios que representan el 17,5%. El 7,8% restante tiene entre 300 y 400 socios.
- ❑ La media de socios de las entidades es de 259,3, que si la comparamos con la del 2009, supone una reducción del 26% (351,5 socios en el 2009).

Gráfico 6.5. Distribución del número de socios

La media de socios de las entidades es de 259,3

El 50% de las entidades tienen 112 socios o menos

Base (proporcionan información): 103 entidades

6. Perfil de las entidades

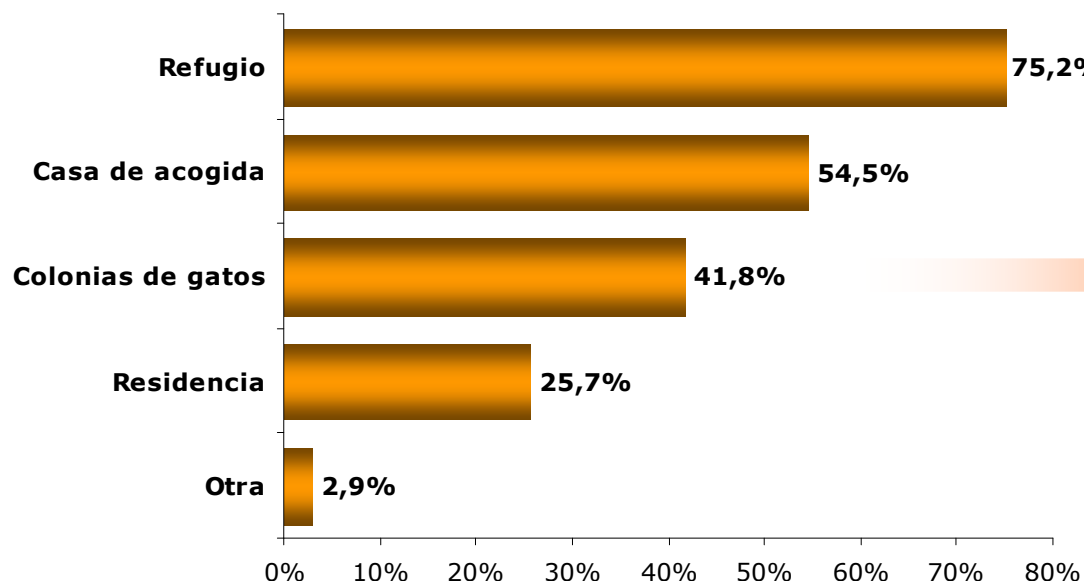
6.5. Instalaciones de las que disponen

- ❑ Entre las instalaciones de las que disponen las entidades, **lo más frecuente es disponer de refugio (75,2%)**.

El 54,5% tiene casa de acogida y el 41,8% tiene instalaciones para acoger colonias de gatos. Cada entidad puede tener más de una colonia y la media de gatos por colonia es de 13,8, manteniéndose la cifra del 2009 (13,9 gatos).

- ❑ Entre las instalaciones analizadas, **las que menos presencia tienen siguen siendo las residencias (25,7%)**.

Gráfico 6.6. Instalaciones de las que disponen las entidades

Media de **GATOS** por
 colonia
13,8 gatos

MÚLTIPLE

Base (proporcionan información): 105 entidades

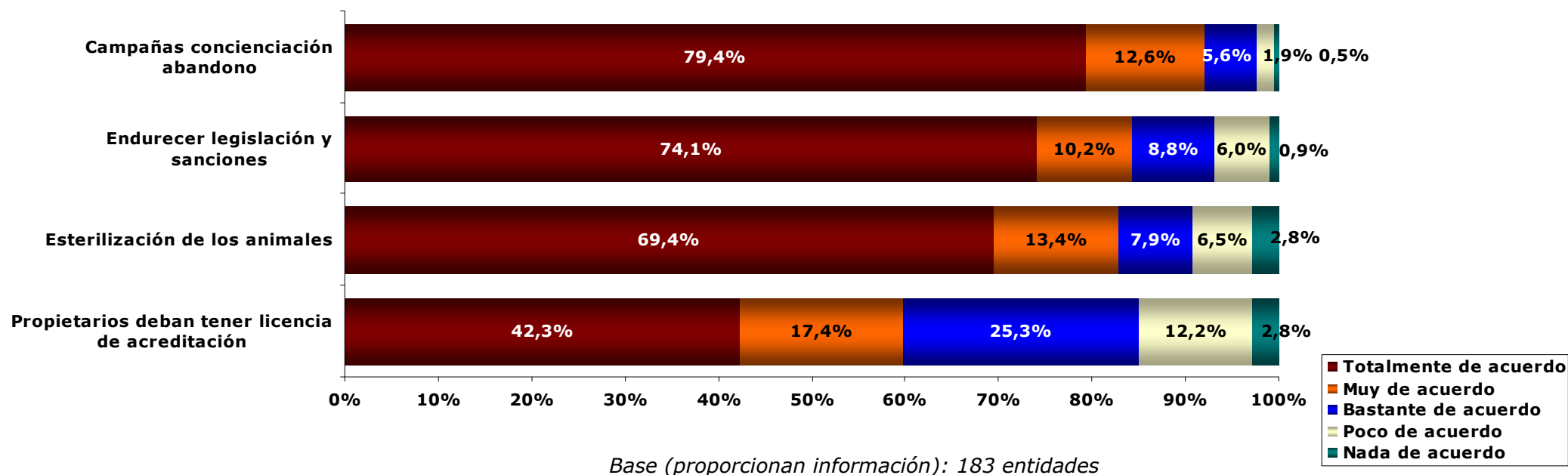
7. Medidas para erradicar el abandono

7.1. Valoración de medidas para erradicar el abandono

- Las medidas para erradicar el abandono con las cuales se muestra mayor acuerdo, son las relacionadas con **la realización de campañas de concienciación** (92,1% se muestra totalmente o muy de acuerdo). En segundo lugar, se hace referencia a la **necesidad de endurecer la legislación y las sanciones** (el 84,3% se declara totalmente o muy de acuerdo con esta medida).
- La estrategia con la que se ha mostrado mayor escepticismo es la de exigir a los propietarios una licencia de acreditación (aunque se han mostrado totalmente o muy de acuerdo con esta medida el 59,6% de las entidades).

Gráfico 7.1. Nivel de acuerdo con diferentes medidas para paliar o erradicar el abandono

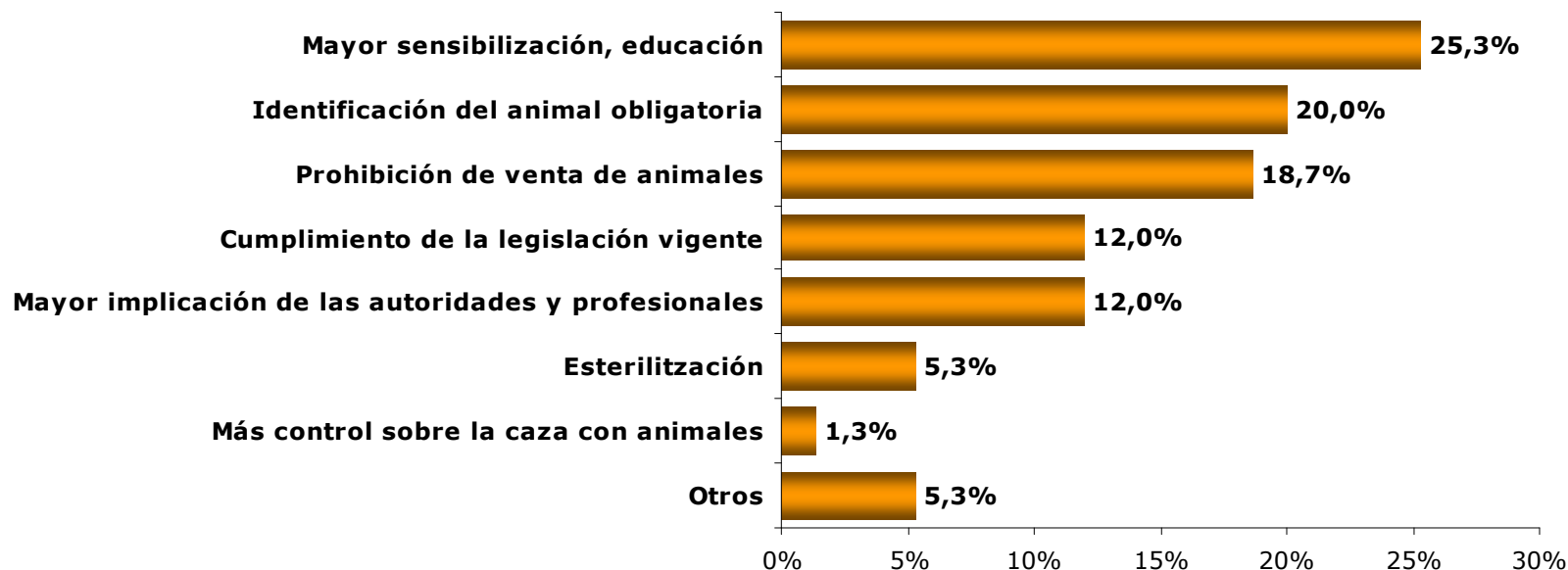

7. Medidas para erradicar el abandono

- Entre las otras medidas mencionadas por las entidades para erradicar o paliar el abandono, se insiste en **la necesidad de realizar campañas de sensibilización (25,3%), dando también especial importancia a la identificación obligatoria del animal (20%)**.

La necesidad de prohibir la venta de animales (18,7%), así como también la exigencia en cuanto al cumplimiento de la legislación vigente (12,0%) y la mayor implicación de las autoridades y profesionales (12%, respectivamente) son otras medidas también mencionada por las entidades.

Gráfico 7.2. Otras medidas para paliar o erradicar el abandono mencionadas por las entidades

Base (mencionan otras medidas): 75 entidades

Gracias por su atención

Dirección

Josep Lluís Segú
Sílvia Amblàs

Responsable del proyecto

Pere Casamayor

Equipo técnico

Elena Longares
Miriam Gabriel
Laia Gall

Trabajo de campo

Mercedes Martínez
Alba Lorente

Estudio Fundación Affinity sobre el abandono de animales de compañía

Resultados 2010

ANNEX

VI

Comunicat de la Junta de Govern del COVB

22 de febrer de 2013

Cap iniciativa pot comprometre la independència professional veterinària

El COVB, com a institució que representa a tots els veterinaris col·legiats de la província de Barcelona, desaconsella la participació dels mateixos en iniciatives que puguin comprometre la independència dels professionals, tot i que s'han de respectar sempre les decisions individuals dels col·legiats i els centres veterinaris que s'hi adhereixin.

Per segon any consecutiu, assistim a la posada en marxa d'una campanya d'esterilització i identificació que es basa exclusivament en la rebaixa dels honoraris professionals dels veterinaris. Enguany, l'organització que encapçala la iniciativa és la Fundació FAADA. Com ja va passar a l'any 2012, no s'ha establert cap via d'entesa amb les organitzacions col·legials veterinàries per tractar d'estudiar una opció viable i consensuada.

Davant la situació plantejada, **una representació del COVB s'ha reunit amb l'autoritat Catalana de la Competència** per valorar el respecte, o no, de la proposta a la normativa de competència. A més, la Junta de Govern va demanar els corresponents informes sobre la iniciativa als comitès assessors relacionats amb l'especialitat de clínica de petits animals del Col·legi. Per altra banda, AVEPA (Asociación de Veterinarios Españoles Especialistas en Pequeños Animales) està preparant un informe científic a petició del COVB.

Les conclusions principals dels informes són les següents:

- La iniciativa **no respecta en la seva totalitat els principis de la tinença responsable** que es defensen des de la professió veterinària i, a més a més, **incrementa el risc de camades no desitjades**.
- Aquesta campanya **no pot ser una realitat sense la participació veterinària**. Considerem especialment greu que els responsables de la iniciativa no hagin establert cap contacte amb les institucions col·legials veterinàries per tal de definir uns mecanismes de col·laboració reals i efectius, que siguin respectuosos amb els criteris científics que han de regir en qualsevol actuació del professionals de la veterinària.

- **Només el veterinari**, com a professional qualificat, **pot determinar totes les actuacions mèdiques que necessita un animal i fixar lliurement les seves condicions econòmiques i els seus honoraris.**
- Els veterinaris **tenim l'obligació de proporcionar als nostres pacients la millor atenció possible**, utilitzant tots els mitjans que tenim a l'abast.
- **La bona praxis**, tal i com reflecteix l'informe adjunt del Comitè de Clíniques, **exigeix la realització d'un preanestèsic abans d'una intervenció quirúrgica.**
- **Cap entitat externa a la nostra professió hauria de marcar pautes de treball del veterinari** ni organitzar campanyes en les quals només el veterinari inverteixi el seu temps, els seus recursos i les seves instal·lacions realitzant cirurgies i identificacions. **El veterinari ha de tenir la llibertat, avalada per la lliure competència, d'establir els preus dels seus honoraris.**

Josep A. Gómez Muro

President.

ANNEX

VII

Campanya per promoure l'esterilització i identificació d'animals

- » L'Ajuntament de Barcelona col·labora i dona suport a la iniciativa de la Comissió Interlocutora de Protectores d'Animals de Catalunya (CIPAC). La campanya vol conscienciar la població de la importància de controlar la natalitat dels animals de companyia i evitar així els abandonaments

La Comissió Interlocutora de Protectores d'Animals de Catalunya (CIPAC), amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona, està duent a terme una campanya per conscienciar la població de la importància de controlar la natalitat dels animals de companyia i evitar d'aquesta manera les elevades xifres d'abandonament.

La campanya "*Milers de raons per fer-ho*", que s'allargarà fins el 30 d'abril, està adreçada als propietaris d'animals de tot Catalunya que els vulguin esterilitzar i/o identificar amb microxip.

Beneficis de l'esterilització

Prevenció en femelles	Prevenció en mascles
Infecció bacteriana d'úter	Tumors prostàtics i prostatitis
Quists, tumors ovàrics i mamàris	Tumors testiculars
Embarços psicològics	Tumors anals
Transmissió de malalties (gates)	Transmissió de malalties (gats)
Evitem fugides i embarassos no desitjats	Evitem fugides i baralles
Evitem males olors i taques de sang durant el zel	Evitem comportaments no desitjats i perillosos (marcatge, agressivitat)

Les condicions per accedir a la campanya són les següents:

- El gos, gat i/o fura ha d'estar identificat amb microxip (segons preveu la Llei de Protecció dels Animals", i en cas que no ho estigui serà requisit indispensable per esterilitzar-lo.
- Inscriure l'animal abans del 30 d'abril

Al lloc web www.cipac.cat s'hi pot trobar tota la informació relativa a la campanya, així com també la possibilitat de fer-se voluntari i ajudar en la seva difusió. De la mateixa manera, es poden consultar els preus i els centres veterinaris.

El regidor de Presidència i Territori, Jordi Martí, ha destacat la importància que l'Ajuntament de Barcelona col·labori amb les entitats i promogui l'esterilització i identificació dels animals i ha manifestat que el Govern municipal seguirà treballant per conscienciar la població de la importància de cuidar-los correctament. Martí creu que campanyes com la que promou el CIPAC són precisament un bon instrument per lluitar contra l'abandonament d'animals de companyia .

ANNEX

VIII

Entrevista a una protectora de gats de Barcelona.

1. Sou una entitat pública o privada?

Som una entitat privada, una associació en la que totes les persones implicades som voluntaris i ningú no rep cap prestació per la seva feina. Ens mantenim gràcies a les aportacions econòmiques de padrins i voluntaris, donacions i les fires i tallers que organitzem.

2. En cas de ser una entitat privada, teniu dret a rebre subvencions públiques? Quins requisits ha de complir una entitat d'aquesta mena per tal de poder accedir a subvencions?

Sí, tenim dret a rebre subvenció pública per esterilitzar. L'Ajuntament de Barcelona té el "Programa de colònies controlades de gats de carrer". Aquest programa divideix Barcelona en districtes i cada districte és gestionat per una entitat que s'encarrega d'esterilitzar els gats de carrer i crear les "colònies controlades", on es proporciona menjar, aigua i tractament veterinari. També es retiren cadells i gats abandonats per ser donats en adopció.

L'Ajuntament subvenciona part de les esterilitzacions que fan les entitats encarregades del districte. Cada districte té assignat un import anual per esterilitzacions. Per cobrar-ho, els requisits són:

- 1) Esterilitzar un mínim de gats a l'any.
- 2) Presentar una fitxa per cada gat on hi hagi constància de la colònia (l'Ajuntament disposa d'un mapa amb la ubicació de cada colònia), si és femella o mascle i el tractament que s'ha fet. Cada fitxa ha de portar tres signatures: el veterinari, el responsable de la protectora i el tècnic de l'Ajuntament al districte.
- 3) La factura del veterinari que correspongui als gats de les fitxes presentades. Els conceptes que tenen dret a cobrar els diners d'aquesta subvenció són: esterilització, antibiòtic i pinso especial si ha calgut. Si s'ha fet algun altre tractament, medicació, vacuna, desparasitació, etc, va a càrrec de la protectora.

Un cop s'ha esgotat la subvenció, les esterilitzacions següents van també a càrrec de la protectora.

3. En base a què fixeu els preus dels serveis veterinaris pels gats que estan en adopció? És una qüestió que depèn només de la protectora i el veterinari, o els veterinaris han de posar unes tarifes mínimes seguint alguna legislació?

El preu dels serveis veterinaris depèn molt de cada veterinari. Els que són animalistes solen fer tarifes més reduïdes i ajudar més a les protectores. A canvi, molts adoptants i voluntaris els tenen com a veterinaris particulars. Tots cobren el 100% del cost del material i després cada un decideix que cobrar per la seva feina.

Els més animalistes i amb bona relació amb la protectora poden inclús no cobrar res en algun cas molt especial. Aquesta és la seva manera de fer un donatiu. El que sí observem és que els veterinaris que treballen amb protectores solen estar més reciclats i tenen més "ull clínic".

Desconeixem si des del Col·legi de Veterinaris els marquen unes tarifes mínimes.

**4. Qui s'encarrega de cobrir les despeses veterinàries dels gats de colònies controlades?
Depèn totalment de l'administració pública?**

Les despeses de menjar, medicació, atenció veterinària en cas de malaltia, desparasitació, etc. van a càrrec de la protectora de la zona i, en la majoria dels casos, de la persona que els alimenta. No hi ha cap subvenció o diners públics que vagin destinats a tenir cura dels gats de les colònies.

En un tant per cent molt alt és la persona que te cura dels gats qui ho paga tot, inclús les esterilitzacions si s'han esgotat els diners de la subvenció de l'Ajuntament. El particular és qui de veritat cuida els gats, els estima i es preocupa d'ells.

5. Qui tria els veterinaris encarregats de les colònies? En base a quins criteris?

El veterinari és triat per la protectora. Els criteris més emprats són:

- 1) Que sigui animalista.
- 2) Preus raonables.
- 3) Experiència i bona praxis.

Sovint, una clínica veterinària que reuneixi aquests criteris treballa amb més d'una protectora.

6. Creieu que les despeses veterinàries són excessives o trobeu els preus raonables?

La despesa veterinària en una entitat animalista suposa un alt cost, perquè cada gat que entra passa per la consulta i el més probable és que, a més a més del protocol mínim (esterilització, desparasitació, test, vacunes i xip), se li hagi de fer algun tractament (calicivirus, extraure peces dentals, constipats....) i això suposa visites i medicació.

Tenint en compte que els nostres ingressos depenen de la generositat de les persones, sovint és un mal de cap cobrir les factures veterinàries.

Tant el preu dels tractaments com el preu de les medicacions són una mica excessius i, si a això li afegim la poca sensibilitat dels polítics que han posat els serveis veterinaris en el 21% d'IVA, la situació és fa difícil i exigeix portar molt bé i amb molt de cap els temes econòmics de l'entitat.

7. Alguna vegada heu tingut alguna queixa de l'Ajuntament o del Col·legi Oficial de Veterinaris?

No hem tingut queixes de l'Ajuntament perquè els fem una feina que els costaria molts diners si haguessin de pagar persones per fer-la. Gaudixen d'un servei gratuït que els solventa molts problemes amb els ciutadans. Des que existeix aquest programa de colònies controlades de carrer, les queixes sobre gats a l'Ajuntament per part dels ciutadans han baixat molt i la convivència i tolerància han millorat molt. Des de les protectores si que demanàriem a l'Ajuntament i als polítics en general més implicació en aquest tema.

Del Col·legi de Veterinaris, no tinc constància de cap queixa per la seva part. El que sí els demanàriem és més transparència i més implicació amb protectores i món animalista. Per exemple, abaratir el preu del xip i fer una base de dades assequible a tothom, d'una manera ràpida i que fos la mateixa per tot el territori nacional.

ANNEX

IX

Enquesta realitzada per Ainhoa Bustamante, Jaume Rovira i Kseniya Tarán, alumnes de 5è de Veterinària de la UAB, pel treball de Deontologia.

*Les dades obtingudes en aquesta enquesta només tindran valor estadístic anònim; no es publicarà cap dada del seu centre ni de cap treballador.
Moltes gràcies per la seva col·laboració!*

❖ **Ha participat en alguna campanya d'esterilització a baix cost (com la organitzada per la CIPAC) en els últims 10 anys?**

- ☐ Sí
☐ No

Si contesta NO:

1. Quin és el principal motiu pel qual no ha participat en una campanya d'esterilització a baix cost? (triari només una opció)

- ☐ No ha tingut oportunitat
☐ La posició econòmica del negoci era precària i la reducció dels preus hagués tingut un fort impacte negatiu
☐ No tenia temps per assumir l'augment temporal dels clients
☐ No creu que sigui ètic reduir el preu dels serveis veterinaris
☐ Segurament no hauria obtingut cap benefici econòmic
☐ Altres

2. Quin creu que és el principal interès que pot tenir per un veterinari participar en una campanya d'esterilització a baix cost com és la organitzada per la CIPAC? (triari només una opció)

- ☐ Interès econòmic: augment de clients per la clínica
☐ Interès ètic: per contribuir al control de les poblacions i prevenir futurs abandonaments d'animals
☐ Altres

Si contesta SÍ:

1. Quantes vegades hi ha participat

- ☐ 1
☐ 2
☐ 3
☐ >3

2. Quin va ser el seu principal interès per participar en una campanya d'esterilització a baix cost? (triari només una opció)

- ☐ Interès econòmic: augment de clients per la clínica
☐ Interès ètic: per contribuir al control de les poblacions i prevenir futurs abandonaments d'animals
☐ Altres

3. Quin creu que és el principal motiu pel qual un veterinari decideixi no participar en una campanya d'esterilització a baix cost? (triari només una opció)

- ☐ La posició econòmica del negoci és precària i la reducció dels preus tindria un fort impacte negatiu
☐ No té temps per assumir l'augment temporal dels clients
☐ No creu que sigui ètic reduir el preu dels serveis veterinaris
☐ Creu que no obtindrà cap benefici econòmic
☐ Altres

4. Creu que aquesta mena de campanyes podrien fomentar la "tinença no responsable" en algun sentit?

- ☐ Sí
☐ No
☐ NS/NC

5. Van rebre alguna mena de subvenció pública per la realització d'aquesta campanya?

- ☐ Sí
☐ No

6. Respecte al nombre d'esterilitzacions que realitza normalment el seu centre, quin és l'augment (en percentatge) aproximat que s'observa durant la campanya?

- ☐ <5%
- ☐ 5-20%
- ☐ 20-50%
- ☐ 50-100%
- ☐ >100%

7. En percentatge, aproximadament quants dels propietaris que utilitzen els serveis de la campanya s'acaben fidelitzant a la clínica?

- ☐ <5%
- ☐ 5-20%
- ☐ 20-50%
- ☐ 50-80%
- ☐ 80-100%

8. Creu que la situació econòmica de la majoria dels propietaris que es beneficien de la campanya realment els impedeix assumir el preu habitual?

- ☐ Sí
- ☐ No
- ☐ Aproximadament la meitat sí i l'altra meitat no

9. Creu que s'hauria de comprovar la situació econòmica de les persones que vulguin beneficiar-se la campanya i triar només els que realment tinguin problemes per assumir el cost habitual de la intervenció?

- ☐ Sí
- ☐ No

10. Dels propietaris que es beneficien de la campanya, quin percentatge creu que hagués esterilitzat el seu animal encara que no hi hagués hagut cap campanya?

- ☐ <25%
- ☐ 25-50%

- ☐ 50-75%
- ☐ >75%

11. Durant la campanya, quin és el percentatge aproximat de la reducció en el preu de l'esterilització?

- ☐ <10%
- ☐ 10-25%
- ☐ 25-50%
- ☐ >50%

12. Durant la campanya, hi ha algun canvi en quant al procediment de l'esterilització? (es pot triar més d'una opció)

- ☐ No, es fa de la mateixa manera que fora de la campanya
- ☐ Sí, hi ha reducció de despeses en l'anestèsia
- ☐ Sí, hi ha reducció de despeses en el material emprat
- ☐ Sí, hi ha reducció de despeses en la tècnica quirúrgica
- ☐ Sí, hi ha alguna altra reducció de despeses

13. Creu que la intervenció quirúrgica és menys segura per l'animal quan es fa a menor preu durant la campanya?

- ☐ Sí
- ☐ No

14. Creu que la realització de campanyes d'aquesta mena podria tenir futures repercussions negatives sobre la professió veterinària?

- ☐ Sí
- ☐ No

ANNEX

X

ENQUESTA PER A PROPIETARIS

Sexe:

- M
- F

Edat:

- >20
- 20-25
- 25-35
- 35-45
- >45

Edat del gos més gran:

- >1 any
- 1-3 anys
- 3-8 anys
- 8-12 anys
- >12 anys

1. Sempre porta el seu animal al mateix veterinari?

- Sí
- No

2. A l'hora de triar veterinari, quina importància té el preu?

- Molta: és el criteri principal
- Mitjana: estic disposat a pagar més per un servei de més qualitat
- Gens: trio el veterinari per la qualitat del servei sense fixar-me excessivament en el preu

3. Creu que, en general, el preu dels serveis veterinaris és excessivament alt?

- Sí
- No

4. Creu que els preus que posen els veterinaris els permeten tenir un marge ample de beneficis?

- Sí
- No
- NS/NC

5. Creu que un preu més alt dels serveis veterinaris es relaciona amb una major qualitat?

- Sí, sempre
- Normalment sí
- Gairebé mai
- No

- 6. Estaria disposat a pagar menys diners pels serveis veterinaris a canvi de rebre un servei de menor qualitat?**
- Sí
 - No
- 7. El seu gos està castrat?**
- Sí
 - No
- 8. Si és que no, per què?**
- No m'ho he plantejat
 - Vull fer-lo criar
 - Tinc por de la cirurgia/de les conseqüències negatives
 - Pel cost de la cirurgia
 - Altres
- 9. Sap que existeixen campanyes de castració a baix cost?**
- Sí
 - No
- 10. Creu que el servei que es dona en aquestes campanyes és pitjor que quan es paga el preu normal?**
- Sí
 - No
- 11. Abans d'adquirir el seu animal es va plantejar les despeses econòmiques que li suposaria?**
- Sí
 - No
- 12. Fins el moment, hi ha hagut alguna vegada en la que no ha pogut fer front a les despeses veterinàries del seu animal?**
- Sí
 - No
- 13. Creu que els veterinaris haurien de reduir els preus en casos de necessitat?**
- Sí
 - No
- 14. Creu que la gent que decideix tenir un animal, tot i que no tingui recursos econòmics per mantenir-lo, hauria de tenir reduïdes en els serveis veterinaris?**
- Sí
 - No